C:\Users\Plazma\Desktop\309\Lucas_George-Hvezdne_valky_1-Hvezdne_valky.pdb

PDB Name: Hvezdne valky-1 Hvezdne valky-L
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.5.2005
Modification Date: 15.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GEORGE LUCAS:
HVĚZDNÉ VÁLKY.

Z dobrodružství Luka Skywalkera.

Velkofilm Georga Lucase Hvězdné války patří ke špičce žánru science fiction a svou popularitou se řadí hned za E. T. mimozemšťana. Novela podle tohoto filmu předvádí boj Dobra a Zla v kosmických rozměrech…
Kdysi kvetoucí Republika, svaz svobodných planet, řízená moudrými rytíři Řádu Jedi, se postupně dostane do područí Galaktického Impéria, představovaného Černým lordem Darthem Vaderem - ten usiluje o absolutní nadvládu nad vesmírem. Moderní pohádka v rouše scifi líčí osudovou bitvu démonických sil, sídlících na kolosální bitevní stanici Hvězda smrti, a povstalců proti Impériu - jejich zástupkyní je princezna Leia Organa, senátorka svobodné republiky na planetě Alderaan, a její přátelé: mladý bojovník Luke Skywalker, prohnaný a odvážný kosmický pašerák Han Solo se svou proklatě rychlou vesmírnou kocábkou Millenium Falcon a mimozemským přítelem Chewbaccem - Medvědím mužem, a posledním rytířem Řádu Jedi, generálem Obiwan Kenobi. Dějem prolíná zvláštní vztah dvou robotů, ArtooDetoo (R2 D2) a SeeThreepio (C - 3P0), neustále se špič-kujících, pomlouvajících, ale s ryzím přátelským citem, kteří vyvedou povstalce z mnohých katastrofálních situací.
Úskoky a odvaha, démonické zlo i láska a přátelství - to jsou hlavní rysy na dvou protilehlých pólech kosmické bitevní vřavy…

I
Obrovitá zářící koule vrhala do prostoru mdlé světlo barvy topasu - ale slunce to nebylo. To byl jen způsob, jak tato planeta klamala lidi. Teprve z nízké oběžné dráhy se dalo rozeznat, že je to obyčejný svět v podvojné hvězdné soustavě a nikoli její třetí slunce. Nejdříve se zdálo, že na takové planetě určitě nemůže nic žít, tím méně lidské bytosti. Jenže obě hvězdy třídy G1 a G2 obíhaly kolem společného středu s podivuhodnou pravidelností a Tatooine kroužila kolem nich dostateč-ně daleko, takže se vytvořilo celkem stálé, ačkoli značně horké klima. Větší část povrchu tohoto světa byla pokryta vyprahlými pouštěmi, a jeho neobyčejný hvězdný svit byl důsledkem dvojího Slunečního zá-ření, které dopadalo na písečné plochy bohaté na sodík. Toto světlo náhle zazářilo na tenkém povrchu kovového objektu, který se chvatně blížil atmosférickému obalu.
V nepravidelnosti kurzu galaktického křižníku byl záměr.
Nezavinilo ji nějaké poškození, nýbrž naopak - snaha se poškození vyhnout. Dlouhé pruhy silných energetických výbojů těsně mílely jeho věž, pestrobarevné mračno zkázy, připomínající hejno parazitních rybek, které se snaží přilípnout se k velkému nevlídnému hostiteli.
Jednomu ze zkoumavých, tápajících paprsků se podařilo dotknout prchající lodi. Udeřil do jejího hlavního solárního stabilizátoru. Drahokamům podobné střepiny kovu a plastiku se rozlétly do prostoru, když se horní okraj stabilizátoru rozpadl. Loď se viditelně otřásla.
Náhle se objevil zdroj těchto mnohonásobných energetických vý-bojů - majestátný císařský křižník, jeho mohutný obrys naježený tucty palebných stanovišť. Jakmile se křižník přiblížil, z kupolí přestaly tryskat paprsky. Na zasažené menší lodi bylo dál vidět pokračující výbuchy a plameny. V absolutním chladu vesmíru stanul křižník po boku zraněné kořisti.
Další tlumený výbuch otřásl lodí, ale pro Artoo Detoo ani pro Threepio to moc tlumeně neznělo. Otřesy jimi v úzké chodbě pohazovaly, jako by byly vyběhaným ložiskem ve starém motoru.
Kdo by se na ně podíval, usoudil by, že vysoký, člověku podobný stroj Threepio je tu pánem, kdežto podsaditý třínohý robot Artoo Detoo je jeho podřízený. Threepio by se takovému nápadu pohrdavě vysmál, byli si totiž ve všem rovni, s výjimkou pohyblivosti. V tomto ohledu byl Threepio nepochybně a nevyhnutelně ve výhodě.
Další výbuch zaduněl chodbou a zbavil Threepio rovnováhy. Jeho nižší průvodce byl na tom v takových okamžicích lépe, protože jeho zavalitý válcovitý trup měl nízké těžiště, dobře vyvážené na silných, klepetům podobných nohách.
Artoo Detoo pohlédl na Threepio, který se snažil zachytit na stě-ně chodby. Kolem jeho jediného oka záhadně poblikávala světélka. Menší robot zkoumal poškozený kryt svého přítele.
Jeho obvykle bronzově lesklý povrch pokrýval nános kovového a sklovitého prachu a na několika místech bylo vidět škrábance to vše byl důsledek těžkostí, v nichž se ocitla povstalecká loď, na jejíž palubě se nalézali.

Po posledním útoku se začalo ozývat táhlé hluboké dunění, které ani ten nejsilnější výbuch nestačil přehlušit. Pak bez jakéhokoli důvodu toto hluboké dunění ustalo a v pusté chodbě pak nebylo slyšet nic, než suchý praskot zkratovaných spínačů a prskání zmírajících obvodů. Pak se začaly ozývat další výbuchy, ale zněly už z větší vzdálenosti od chodby.
Threepio otočil svou oválnou, téměř lidskou hlavu na stranu.
Jeho kovové uši pozorně naslouchaly. Nepotřeboval napodobovat lidský postoj - naslouchající senzory jimiž byl Threepio vybaven pů-sobily ve všech směrech stejně - ale štíhlý robot byl tak naprogramován, aby co nejlépe zapadal do lidské společnosti. Toto naprogramování zahrnovalo i nápodobu lidské mimiky.
"Slyšel jsi to?" položil řečnickou otázku svému trpělivému společníkovi. Měl na mysli onen dunivý zvuk. "Vypnuli hlavní reaktor a motory." V hlase měl právě tolik nedůvěry a starostí, jako kterýkoli člověk. Kovovou dlaní si třel šedavou skvrnu na boku, kde padající zlomené žebro trupu lodi poškodilo jeho bronzovou barvu. Threepio byl stroj značně marnivý a podobné věci ho trápily. "Šílenství! je to šílenství!" pomalu zavrtěl hlavou.
"Tentokrát nás to určitě zničí."
Artoo Detoo na to nic neřekl. Svůj soudkovitý trup naklonil vzad, jeho silné nohy se vzepřely o podlahu. Metr vysoký robot se pohroužil do zkoumání stropu nad sebou. I přes to, že neměl hlavu, kterou by naklonil v gestu naslouchání jako jeho přítel, bylo to z jeho postoje jasné. Z jeho reproduktoru se ozvala série krátkých písknutí a bziknutí. I citlivé lidské ucho by to považovalo za pouhé poruchy. Pro Threepio to byla zřetelně formulovaná slova, tak zřetelná jako kdyby byli přímo propojeni.
"Ano, předpokládám, že motor museli zastavit," připustil Threepio, "ale co teď budeme dělat? Nemůžeme sestoupit do atmosféry, protože náš hlavní stabilizátor je zničený. Nemohu věřit, že se jednoduše vzdáme."
Na jednou se objevila malá skupina ozbrojených lidí, zbraně připravené. Jejich tváře byly poznamenané únavou stejně jako jejich uniformy a obklopovala je zvláštní aura lidí připravených zemřít.
Threepio se za nimi tiše díval, jak mizí za vzdáleným ohybem chodby, a pak opět pohlédl na Artoo Detoo. Menší robot se stále ještě nakláněl a naslouchal. Také Threepio se podíval nahoru protože věděl, že Artoo Detoo přece jen má lepší naslouchací receptory než on.
"Co je to, Artoo Detoo?" Odpověděl mu krátký příval hvizdů. V následujícím okamžiku už nebylo třeba vysoce citlivých cenzorů. Na další minutu nebo dvě v chodbě převládlo mrtvé ticho. Pak bylo někde nahoře slyšet tlumené "skříp, skříp", jako když kočka škrábe na dveře. Tento podivný zvuk vyvolaly těžké kročeje a přetahování nějaké techniky kdesi nahoře na palubě.
Jakmile se ozvaly další tlumené výbuchy, Threepio zabručel.
"Prolomili se dovnitř někde nad námi. Tentokrát už kapitán neunikne." Otočil se a pohlédl na Artoo Detoo. "Myslím, že bychom nejlépe…"
Zaúpění týraného kovu mu přerušilo řeč a oslepující jas zalil vzdálený konec chodby. Někde dole malý hlouček ozbrojených členů posádky, kteří tady před několika minutami proběhli, se utkal s útoč-níky.
Threepio odvrátil tvář a tudíž i své jemné fotoreceptory právě včas, aby se vyhnul úlomkům kovu, které letěly chodbou.
Na vzdáleném konci se ve stropě objevil otvor a z něho začaly na podlahu chodby odkapávat lesklé kovové tvary jako kuličky růžence. Oba roboti věděli, že žádný stroj nedokáže napodobit plynulost pohybů, s jakou se tyto tvary pohybovaly, aby zaujaly bojové postoje. Nový příchozí nebyly stroje, byli to lidé ve zbroji.
Jeden z nich se podíval na Treepio - ne, nikoli přímo na něho, jak si zpanikařený robot rychle uvědomil, ale kamsi mimo. Postava pozvedla v obrněných rukách svou velikou pušku, ale už bylo pozdě. Paprsek prudkého světla ji zasáhl hlavu a poslal částečky zbroje, kostí a masa na všechny strany.
Polovina útočících císařských vojáků se zastavila a začala střílet do chodby - všichni mířili těsně kolem obou robotů.
"Rychle, tudy," poručil Threepio, rozhodnutý uniknout pryč od císařských. Artoo Detoo se vydal za ním. Udělali jen pár kroků a spatřili před sebou formaci povstalecké posádky, střílející do chodby. V několika vteřinách chodba byla plná dýmu a křižujících se svazků energie. Červené, zelené a modré blesky se klikatily na lesklých částech stěn a podlahy a odrážely se na kovu jako drobné zášlehy. Do neladu zkázy pronikavě zaznívaly výkřiky raněných a umírajících lidských bytostí - velmi nerobotické zvuky, jak napadlo Threepio. Jeden paprsek dopadl nedaleko robotovy nohy a druhý zasáhl stěnu přímo za jeho zády a obnažil jiskřící obvody a svazky elektrického vedení. Energie dvojího zásahu vrhla Threepio do změti kabelů. Tucet různých napětí ho přimělo k pitvorným poskokům. Jeho kovovou nervovou soustavou probíhaly podivné pocity. Nepůsobili mu bolest, jenom zmatek. Sotva se pohnul a pokusil se o uvolnění, ozvala se další rána a zhroutily se nové nosné buňky. Bitva zuřila dál a hluk a umělé blesky kolem něho neustávaly. Chodba už byla plná kouře. Artoo Detoo přispěchal, aby příteli pomohl se uvolnit. Malý robot projevoval netečný nezájem k energetickému běsnění, naplňujícímu průchod. Jeho konstrukce byla tak nízká, že většina paprsků prolétala nad ním. "Pomoc," zaječel Threepio, náhle vyděšený novou zprávou z jeho vnitřního senzoru.
"Myslím, že se tu něco taví. Uvolni mi levou nohu - něco se stalo poblíž mého pánevního servomotoru." Jak bylo pro něho typické, náhle změnil tón z prosebného na rozkazovací.
"Všechno jsi zavinil ty!" rozkřikl se hněvivě. "Měl jsem být chytřejší, místo aby důvěřoval logice redukovaného termokapsulární-ho domácího asistoru. Nechápu, proč jsi trval na tom, abychom opustili naše přidělená stanoviště a vydali se do téhle pitomé chodby. Ne že by na tom teď záleželo. Celá loď musí být…" Artoo Detoo ho přerušil v půlce slova svým vlastním hněvivým zapípáním a zabzučením, ale nepřestával pečlivě prořezávat a rozmotávat vysokonapěťové kabely.
"Takže takhle?" odpověděl mu posměšně Threepio. "Ty taky, ty jeden mrňavý…"
Mimořádně zuřivý výbuch otřásl chodbou a mrštil jím stranou.

Vzduch se zaplnil dusivým oblakem karbonizovaných komponentů a už nic nebylo vidět.
Dva metry vysoký. Dvounožec. Rozevlátý černý plášť splývající podél postavy. Tvář na věky zakrytá černou dýchací maskou, sice dě-sivou, ale funkční - Temný pán ze Sithu byl děsivý, hrůzný zjev, ubí-rající se chodbami povstalecké lodi.
Strach šel ve stopách všech Temných pánů. Právě tohoto však obklopoval oblak zla tak pronikavý a hrozivý, že i otrlí císařští vojáci ustupovali dozadu a nervózně si mezi sebou vyměňovali poznámky. I členové povstalecké posádky, vždycky neústupní, ustávali v odporu a zcela zlomeni prchali při pouhém pohledu na černé brnění - ono brně-ní, které svou černí zdaleka nedosahovalo temnosti myšlenek, jež obsahoval duch bytosti, která v něm prodlévala.
Tuto mysl nyní ovládal jeden cíl, jedna myšlenka, jedna posedlost. Spalovala mysl Darth Vadera, který teď vcházel do další chodby dobytého křižníku. Trupem sice ještě dál duněl hluk boje, avšak dým už řídnul. Bitva se chýlila ke konci.
Jeden robot bez úhony snesl blízkost procházejícího Temného pána. Threepio se konečně vymotal z posledních kabelů., které ho zadržovaly. Někde za ním císařští vojáci likvidovali poslední zbytky odporu povstalců. Slyšel lidské výkřiky.
Threepio pohlédl dolů a neviděl nic než poničenou podlahu.
Rozhlédl se kolem sebe a v hlase měl starosti. "Kde jsi, Artoo Detoo?" Zdálo se, že kouře poněkud ubývalo. Threepio nahlédl do chodby.
Ano, Artoo Detoo byl na jejím konci. Ale nedíval se směrem, odkud volal Threepio. Malý robot místo toho ustrnul v postoji jakéhosi očekávání. Nad ním se skláněla lidská postava.
Dokonce i pro elektronické fotoreceptory Threepio bylo obtížné proniknout oblaky štiplavého kouře. Byla malá, štíhlá, a jak Threepio usuzoval podle lidských estetických standardů, byla obdařena uklidňující krásou. Zdálo se, že svoji ruku přibližuje k trupu Artoo Detoo.
Dým opět zhoustl a Threepio k nim vykročil. Ale když se dostal na konec chodby, nalezl tam už jenom čekajícího Artoo Detoo.
Znejistělý Threepio se díval kolem dokola. Roboti byli občas obětí elektronických halucinací - ale proč by měl mít vidinu lidské postavy?
Rozhodil ruce… Konec konců, proč ne, zvlášť s ohledem na matoucí okolnosti posledních hodin a také na dávku elektrického proudu, kterou před chvilkou dostal. Neudivilo by ho, kdyby se některé z jeho vnitřních obvodů poškodily.
"Kde jsi?" zeptal se Threepio konečně. "Nejspíš ses schovával." Rozhodl se, že se o lidské postavě nezmíní. Kdyby to byla halucinace, nechtěl poskytnout Artoo Detoo satisfakci tím, že by dal najevo, jak zle byly jeho logické obvody zasaženy nedávnými událostmi.
"Znovu se tudy vrátí," pokračoval a kývl směrem do chodby, aniž by dal malému automatu šanci na odpověď, "budou hledat zbylé lidi. Co teď uděláme? Nebudou nám věřit ani slovo, že neznáme nic, co by pro ně mělo cenu. Byli jsme příliš dlouho ve vlastnictví povstalců. Pošlou nás na Kessel do dolů na koření a nebo nás rozeberou na ná-hradní součástky pro potřebnější roboty. Pokud nás rovnou neodstřelí na místě, protože si budou myslet, že jsme naprogramované pasti. Pokud mi…" Ale Artoo Detoo se náhle otočil a spěchal chodbou pryč.
"Počkej, kam jdeš? Copak si mě neposlouchal?" spílaje v několika jazycích, z nichž některé byly čistě programovací, Threepio svižně pospíchal za svým přítelem. Tyhle jednotky typu Artoo Detoo, napadlo ho, dovedou sami sebe zkratovat, kdykoli to potřebují.
Chodba před velitelským stanovištěm galaktického křižníku byla plná zasmušilých zajatců, shromážděných císařskými vojáky.
Někteří tu leželi ranění, jiní umírali. Císařští oddělili důstojníky od vojínů. Důstojníci v malé skupince si udržovali bojové vzezření a výhrůžně hleděli na mlčenlivou skupinu ozbrojenců, kteří je hlídali. Jako na povel - císařští vojáci stejně jako povstalci - ztichli, jakmile se zpoza rohu objevila mohutná postava v kápi. Dva z doposud nejstatečnějších a nejvzpurnějších povstaleckých důstojníků se roztřásli. Mohutná postava se zastavila před jedním z nich a beze slova k němu vztáhla ruku. Obrovitá ruka stiskla tomuto člověku krk a zvedla ho z podlahy. Povstalecký důstojník vypoulil oči, ale zůstal zticha.
Z velitelského stanoviště vyběhl císařský důstojník a prudce vrtěl hlavou, na níž měl přilbu poznamenanou čerstvými šrámy v místech, kde ho zasáhly energetické paprsky. "Nic, pane. Dočista vymazali i obnovovací informační obvody."
Darth Vader vzal zprávu na vědomí sotva postřehnutelným pokývnutím. Obrátil neproniknutelnou masku k mučenému důstojníkovi. Prsty kryté kovem ztuhly. Zajatec marně vztahoval ruce v naději, že povolí.
"Kde jsou data, která jste získali?" zaburácel výhružně Vader.
"Co jste udělali s informačními pásky?"
"Nezískali… jsme… žádnou informaci," zasípal přidušený dů-stojník, sotva popadaje dechu. Odkudsi z hlubin své bytosti se mu podařilo získat sílu k odporu. "Toto je… diplomatická loď. Copak jste neviděli… naši poznávací značku? My jsme… na diplomatické misi…"
"Do nicoty s vaším posláním!" zaburácel Vader. "Kde jsou ty pásky?" Silněji stiskl. Byla to hrozba.
Důstojník konečně odpověděl sotva slyšitelným přerývaným šepotem: "Ví to jenom… velitel."
"Na této lodi je znak systému Alderaan," zavrčel Vader a přiblížil k němu svoji přízračnou masku. "Je na palubě někdo z královské rodiny? Koho vezete?"
Ještě více stiskl své silné prsty a důstojník sebou zmítal čím dál zoufaleji. Zasípěl svá poslední slova, ale nebylo jim rozumět.
Vader nebyl spokojen. Přestože tělo znehybnělo s příšernou a nepochybnou konečností, dál tiskl ruku, až se ozvalo děsivý zvuk praskání kosti, podobný cvakání psích pazourů po plastiku. Konečně Vader odhodil se znechuceným

zafuněním až na protější stěnu tělo mrtvého muže připomínající loutku. Několik císařských vojáků muselo v poslední chvíli uhnout, aby je tato hrozná střela nezasáhla.
Obrovité těleso se neočekávaně otočilo a císařští důstojníci strnuli, když na ně Vader upřel svůj zlověstný zrak.
"Začněte tuhle loď trhat kus po kusu, díl po dílu, dokud ty pásky nenajdete. Pokud jsou tu cestující, chci je živé." Chvilku čekal a pak dodal: "Rychle!"
Důstojníci a vojáci div o sebe nezakopávali, jak odsud spěchali nejen proto, aby splnili Vaderovy rozkazy, ale prostě aby byli pryč od jeho zlověstné přítomnosti.
Artoo Detoo se konečně zastavil v prázdné chodbě, kde nebylo stopy po kouři a známkách bitvy. Ustaraný, zmatený Threepio přispě-chal za ním.
"Táhneš nás přes polovinu lodi… kvůli čemu?" Umlkl a nevěřícně hleděl na podsaditého robota, který pozvedl jednu ze svých klepetovitých končetin a uchopil pečeť na poklopu záchranného člunu. Okamžitě se rozsvítilo varovné červené světlo a chodbou zaznělo hluboké houkání.
Threepio se divoce rozhlédl kolem sebe, ale chodba byla i nadále prázdná. Když se podíval zpátky, Artoo Detoo se už hrnul do stísně-ného prostoru člunu. Byl právě tak velký, aby pojmul několik lidí, ale nebyl uzpůsoben na to, aby poskytl útulek mechanikům. Artoo Detoo měl zřejmě potíže, aby se do toho nepatrného prostoru dostal.
"Hej," zavolal užaslý Threepio naléhavě, "sem nemáš přístup! Je to vyhraženo jenom pro lidi. Nezbývá nám nic jiného, než přesvědčit císařské, že nás povstalci nepřeprogramovali a že máme příliš velkou cenu na to, aby nás zničili, ale když tě někdo uvidí, nezbude nám žádná šance. Vylez ven."
Artoo Detoo se nějak podařilo vtisknout své tělo před miniaturní kontrolní panel. Poněkud své tělo naklonil a vyslal ke svému nerozhodnému společníkovi proud hlasitých hvizdů a pípnutí.
Threepio naslouchal. Nedokázal mrkat, ale uměl vyvolat dojem, že to dělá. "Poslání… jaké poslání? O čem to mluvíš? Vypadá to, že nemáš v mozku už žádný logický terminál. Ne, už žádné dobrodruž-ství. Zkusím to s císařskými - a za tebou nepůjdu." Jednotka Artoo Detoo odpověděla hněvivým elektronickým zabzučením.
"Mě nebudeš nadávat, že jsem bláznivý filozof," odsekl Threepio, "ty jeden váhově předimenzovaný a informačně nezálohovaný sude vazelíny!"
Threepio snoval další vylepšení této charakteristiky, když ho exploze odmrštila na protější stěnu chodby. Z úzkého bočního výstupu vyletěl prach a úlomky kovu a následovala série výbuchů. Z obnažené vnitřní zdi hladově vyskakovaly plameny a odrážely se od plátů vyleš-těného povrchu Threepio.
Štíhlý robot zašeptal cosi elektronického, co odpovídá odevzdání duše neznámému, a hupnul do záchranného člunu.
"Budu toho litovat," zašeptal už slyšitelněji, zatímco Artoo Detoo aktivoval za jeho zády bezpečnostní dveře. Menší robot zapnul sérii spínačů, zaklapl kryt a stiskl v určitém pořadí tři tlačítka. Záchranný člun opustil s burácením výmetných náloží zmrzačenou loď.
Kapitánovi císařského křižníku se značně ulevilo, když se z komunikátoru dozvěděl, že na povstalecké lodi byla vyčištěna poslední hnízda odporu. S potěšením poslouchal hlášení, co se děje na zajatém plavidle, když mu zavolal jeden z jeho velících dělových důstojníků. Kapitán se přepojil na jeho stanoviště a v kulaté obrazovce spatřil maličký bod, který odpadával kamsi dolu k drsnému světu, který byl pod nimi.
"Vyletěl další člun, pane. Instrukce?" Důstojníkova ruka visela nad baterií komputerizované energie. Spoléhaje na svoji palebnou sílu a na to, že vše má pod svou naprostou kontrolou, kapitán nečekaně pohlédl na přístroje monitorující záchranný člun. Nebylo na nich nic vidět.
"Nestřílejte, poručíku Hijo. Podle přístrojů na palubě není nic živého. Výpustný mechanismus člunu se zkratoval nebo dostal špatné instrukce. Nemrhejte energií." Odvrátil se a s uspokojením poslouchal hlášení o zajatcích a materiálu zabaveném na povstalecké lodi.
Záře explodujících panelů a vybuchujících obvodů se divoce odrážela na zbroji člena přepadového oddílu, který první pronikl do chodby. Už se chtěl otočit a zavolat na ostatní, aby ho následovali, když si všiml, že po straně se něco pohnulo. Zdálo se, že se někdo krčí v malém temném výklenku.
Držel svoji pistol napřaženou a opatrně postupoval a upíral do podezřelého prostoru zrak.
V prostoru se krčila malá, třesoucí se postava v bílém oděvu a třeštila na něho oči. Uvědomil si, že stojí před mladou ženou a že její popis odpovídá osobě, na které má Temný pán největší zájem. Voják se usmál pod svou celohlavovou přilbou. Bylo to pro něho šťastné shledání. Dostane odměnu.
Ve své přilbě otočil trochu hlavu k maličkému mikrofonu.
"Našel jsem ji," sdělil těm, kteří byli za ním. "Připravte se na…" Nikdy nedokončil větu, právě tak jako se nikdy nedočkal vytoužené odměny. Jakmile odvrátil pozornost od dívky ke svému komunikátoru, přestala se s udivující rychlostí třást. Objevila se energetická pistole, kterou dosud skrývala za zády a dívka vyrazila z úkrytu.
Voják, který měl tu smůlu, že ji viděl první, padl na zem hlavu proměněnou ve změť rozdrcených kostí a kovu. Stejný osud potkal muže, který za ním přispěchal jako druhý. Pak se dívčina boku dotkl jasně zelený paprsek energetického pole.
Okamžitě upadla na podlahu. Pistoli stále ještě svírala ve své malé dlani.
Postavy v kovové zbroji se shromáždily kolem ní. Muž se znaky poddůstojníka na paži ji obrátil na záda. Zkušeným zrakem se zadíval na paralyzovanou postavu.
"Bude v pořádku," řekl konečně, když vzhlédl na své podřízené. "Zavolejte lorda Vadera."
Strnulý Threepio se díval úzkým průzorem záchranného člunu, jak je začíná pohlcovat žhavé žluté oko Tatooinu.
Uvědomoval si, že kdesi za nimi se propadají do nekonečna zmrzačená loď a císařský křižník.
Byl spokojený. Pokud přistanou nedaleko civilizovaného města, bude hledat elegantní zaměstnání v příjemné božíhodové atmosféře, jak lépe odpovídá jeho postavení a výcviku.

Posledních pár měsíců přineslo příliš mnoho vzrušení a nepředvídatelností, než stroj dokáže snést.
Zdálo se ale, že Artoo Detoo zachází s řídícím panelem záchranné lodi jaksi zkusmo, takže vyhlídky byly na vše možné, ne však na hladké přistání. Threepio starostlivě pohlížel na svého podsaditého společníka. "Určitě umíš tuhle věc pilotovat?" Artoo Detoo odpověděl jakýmsi nerozluštitelným hvizdotem, který nikterak nerozptýlil zkormoucený stav robotovi mysli.

II.
Staří osadníci říkávali, že člověk si rychleji zničí oči, když se bude dívat přímo na slunci bičované planiny Tatooinu, než kdyby se díval do obou obrovských sluncí - tak silný byl pronikavý jas odražený těmito nekonečnými pustinami.
Nicméně i přes tento jas život mohl existovat a v skutku existoval na těchto planinách, umístěných na dně kdysi vyschlých moří. Bylo to možné jen díky jedné věci: dodávkám vody.
Tatooine samotná poskytovala lidským potřebám jen část vody.
Atmosféra ji uvolňovala jen nerada. Bylo ji nutno z modré oblohy vylákat - vylákat, vynutit, uchvátit a dostat dolu na vyschlý povrch.
Dvě postavy, které se snažily získat tuto vlhkost, stály na sváž-ném úbočí jedné z oněch nehostinných planin. Jedna z nich byla nehybná, kovová - písečný vaporátor, bezpečně zapuštěný do písku a ještě hlouběji do skály. Postava vedle něho byla podstatně živější, i když o nic méně ošlehaná sluncem.
Luke Skywalker dvojnásobně převyšoval věk deset let starého vaporátoru, ale byl ale mnohem méně odolný. V tuto chvíli polohlasitě spílal na adresu zaseknuté záklopky teplotního zařízení. Čas od času se uchýlil k nepříliš jemnému bušení pěstí, místo aby použil nějakého vhodnějšího nástroje. Ani jedna z obou metod nebyla příliš účinná. Lukovi bylo jasné, že mazadla v vaporátoru se vydala na cesty, aby k sobě přitáhla písek a přivábila jeho malé drsné částečky na svůj lesklý olejnatý úsměv. Utřel si pot z čela a na okamžik se protáhl.
Na mladém muži bylo nejzvláštnější jeho jméno. Prohlížel si stroj a lehký vánek si pohrával s jeho hustými vlasy a nabíranou bundou. Nemá smysl se hněvat, opakoval si. Je to jenom neinteligentní stroj.
Zatímco se Luke zabýval těmito úvahami objevila se třetí postava. Vynořila se zpoza vaporátoru a nešikovně šátrala po poškozeném dílu. Z šesti rukou robota typu Treadwell fungovaly jenom tři a ty vypadaly omšeleji, než holínky na Lukových nohou. Stroj se pohyboval trhaně.
Luke na něho smutně pohlédl a pak zvedl hlavu k obloze. Nikde nebyl ani náznak mráčku. Věděl, že to tak zůstane, dokud vaporátor neopraví. Chtěl se znovu pustit do práce, když koutkem oka zachytil kratičký, ale prudký světelný záblesk. Rychle odepnul od pracovního opasku pečlivě vyčištěný makrotriedr a zaměřil jeho čočky k nebi.
Díval se po několik dlouhých chvil a celou dobu si přál, aby tu měl pořádný teleskop místo takového kukátka. Při té podívané zapomněl na vaporátor, na horko a další denní povinnosti. Zaklapl triedr k opasku, otočil se a spěchal k spíderu. Na půl cestě k vozidlu si vzpomněl na svého společníka.
"Hoď sebou," křikl netrpělivě. "Na co čekáš? Vlez si do káry." Treadwell k němu vyrazil, pak zaváhal a jal se opisovat úzký kruh. Ze všech kloubů se mu kouřilo. Luke na něho zakřičel další povely, ale nakonec toho znechuceně nechal, protože si uvědomil, že Treadwellův zájem by vzbudil ničím jiným než slovy.
Luke chvilku váhal než se tu rozhodl stroj nechat, ale nakonec sám sebe přesvědčil, že jeho hlavní součásti jsou odepsané. Skočil tedy do lanspíderu. Nedávno opravený repulzní kluzák se varovně naklonil k jedné straně, dokud Luke nerozložil rovnoměrně svou váhu a neuvelebil se u řízení. Malokapacitní osobák stabilizoval výšku kousek nad povrchem a kolébal se jako loď na volném moři. Luke zamířil rovnou ke vzdálenému městu Anchorheadu.
Za jeho zády dále stoupal k nebesům ubohý proužek temného dýmu, který vycházel z hořícího robota. Až se Luke vrátí, už tu nebude. V divokých pustinách Tatooinu se potulovali požírači kovu a masa.

Kovové i kamenné struktury bělostně zářící ve svitu podvojných sluncí Tatoo I. a II. se k sobě těsně tulily, aby se vzájemně chránily i aby si dělaly společnost. Tvořily jádro rozsáhlé zemědělské komunity Anchorheadu.
V tuto chvíli byly prašné nedlážděné ulice vylidněné. Písečné mušky líně bzikaly v popraskaných okapech kamenných budov. Ně-kde zaštěkal pes a dokud se na ulici neobjevila jakási babka, spěchají-cí na druhou stranu, byla to jediná známka, že tu někdo žije. Stará žena měla kolem sebe těsně omotaný protislunečný kovový šátek.
Něco ji přimělo aby vzhlédla. Zamžourala unavenýma očima do dálky. Zpoza vzdáleného rohu se objevil zářivý hranatý objekt a ozval se burácivý zvuk. Obrátila zrak a spatřila vozidlo, které mířilo rovnou k ní, aniž by dávalo najevo, že hodlá změnit dráhu. Musela si pospíšit, aby mu uhnula z cesty.
Hněvivě mávala a hrozila pěstičkou za spíderem a snažila se překřiknout jeho hluk: "Vy jedni rošťáci, nikdy se nenaučíte jezdit pomaleji!"
Luke ji ale zahlédl, ale rozhodně ji neslyšel. V každém případě byla jeho pozornost upřena jinam. Na konec zastavil před nízkou dlouhou stanicí z betonu. Na střeše a po stranách měla roztodivné spirály a tyče. Podél stanice byly naváté vlny jemného žlutého písku. Nikdo se nenamáhal s uklízením. Nemělo by to cenu. Nazítří by tu byly zase.
Luke zabušil na postraní dveře: "Hej!" U zanedbaného kontrolní-ho panelu stanice si hověl ospalý mladý muž v montérkách. Chránil si pleť před spálením slunečním olejem. Stejně byla chráněna i pleť dívky, která mu seděla na klíně, a že té pleti bylo k vidění opravdu hodně.
"Hej, vy tam!" Zakřičel znovu Luke, když svým prvním výkřikem nevyvolal nic než ozvěnu. Běžel k dílnám na druhé straně stanice, zatímco na půl probuzený mechanik si přejel rukou po tváři a zamumlal: "Co je to za mladého cvoka, co tu řve?"
Dívka na jeho klíně se rozkošnicky protáhla. Její značně obnošené šaty se roztáhly do všelijakých zajímavých tvarů.
"Ale," zazívala, "to se zase nejspíš Wormie vydal na válečnou stezku."

Luke vpadl do místnosti. Deak s Windym vzhlédli od počítačového kulečníku. Měli na sobě totéž jako Luke, jenomže jejich šaty lépe padly a byly méně obnošené. Všichni tři mládenci se nápadně lišili od statného, pohledného hráče na druhé straně stolu. Počínaje pečlivě střiženým účesem a nažehlenou uniformou konče vyjímal se v místnosti jako vlčí mák v obilí. Za zády těch tří hučel opravárenský robot, který trpělivě pracoval na pokaženém dílu zařízení stanice.
"Dejte se do figury, kluci," křičel Luke vzrušeně. Pak si všiml staršího muže v uniformě. Upřel na něho udiveně oči. Předmět jeho zájmu ho okamžitě poznal. "Biggs!" Muž se napůl usmál. "Ahoj, Luku." Pak se srdečně objali. Luke nakonec odstoupil a nepokrytě obdivoval jeho uniformu. "Nevěděl jsem, že jsi tady. Kdy ses vrátil?"
Srdečnost Biggsova hlasu měla nádech strojenosti. "Teprve před chvílí. Chtěl jsem tě překvapit, divochu." Kývl po místnosti. "Myslel sem, že tě najdu tady s těmi flamendry."
Deak s Windym se usmáli: "Určitě jsem nečekal, že budeš někde venku pracovat." Srdečně se rozesmál. Jenom málo lidí dokázalo jeho smíchu odolat.
"Akademie tě moc nezměnila," poznamenal Luke. "Vrátil ses ale brzy." Tvářil se stále starostlivěji. "Poslyš, co se stalo, nedostal si místo?"
Na Biggsovi, který stále hleděl kamsi stranou, bylo cosi neupřímného. "Jasně že dostal. Zrovna minulý týden jsem podepsal smlouvu na nákladním Rand Ecliptiku. První důstojník Biggs Darklighter k vašim službám." Zasalutoval, napůl vážně, napůl legračně a pak se zase usmál. I tentokrát bylo v jeho úsměvu něco znepokojivého. "Při-šel jsem se naposled podívat na balíky, co nikdy neodlepí paty od země." Zasmáli se všichni, ale Luke si vzpomněl, co ho sem v takovém spěchu přivedlo.
"Málem jsem zapomněl," řekl jim a znovu upadl do původního rozrušení. "V našem systému se bojuje. Pojďte se podívat." Deak se na něho zklamaně podíval. "Nech už těch vymyšlených bitev, Luku. Nenavymýšlel ses jich dost? Nech toho."
"Sakra, myslím to doopravdy. Bojuje se, vážně."
Podařilo se mu slovy i gesty vystrkat osazenstvo stanice ven na prudké slunce. Zvlášť Camie se tvářila znechuceně.
"Doufám, že si nevymýšlíš, Luku," varovala ho, zastiňujíc si oči před úpalem. Luke už držel makrotriedr a pátral po nebi. Trvalo mu to jen chvilku, než se zaměřil na ten správný bod.
"Říkal jsem to," zvolal. "Támhle jsou."
Biggs se postavil vedle něho a vzal si triedr a ostatní se dívali jen tak. Biggs několika pohyby přeostřil a nastavil zvětšení. Na temně modrém pozadí objevil dva stříbřité tvary.
"To není bitva, divochu," rozhodl se. Spustil triedr a vlídně se na přítele podíval. "Máš pravdu, jsou tam dvě lodi, ale nejspíš ta malá zásobuje velkou nákladní. Na Tatoinu není orbitální stanice."
"Před chvilkou jsem viděl střelbu," řekl Luke. Jeho původní nadšení pozvolna tálo pod vlivem přesvědčující sebedůvěry jeho star-šího přítele. Camie si vzala od Biggse triedr, ale trochu jím ťukla o sloup. Luke jí ho rychle sebral a prohlížel si, co se s ním stalo. "Opatrně s tím."
"Neměj tolik péče, Wormie," uchechtla se. Luke k ní vykročil, pak se zastavil, protože rozložitý mechanik se mezi ně ledabyle postavil a pohlédl na Luka s varovným úsměvem. Po chvilce úvahy Luke pokrčil rameny a pustil věc z hlavy.
"Říkám ti to pořád, Luku," řekl mechanik s výrazem člověka, kterého už unavuje pořád opakovat jedno a totéž, "povstání vypuklo daleko odsud. Pochybuju, že by Impérium kvůli našemu systému vů-bec bojovalo. Věř mi, Tatoine nemá žádnou cenu." Dřív než Luke zamumlal jakousi odpověď, společnost se vytratila zpátky do stanice. Fixer objímal Camii a oba se bavili na Lukův účet. Deak a Windy si něco šeptali - a Luke si byl jist, že je to o něm.
Šel za nimi, ale neušetřil si poslední pohled ke vzdáleným lodím. Byl si jistý, že ji viděl, že mezi nimi létají blesky. Určitě to nebyly odlesky Tatoinu v kovu.

Pouta, která držela dívce ruce za zády, byla prostá a účinná.
Pozornost, jež takové malé ženě věnovala četa těžkooděnců, byla možná přehnaná, až na to, že jejich život závisel na tom, že ji přivedou v pořádku. Když ale záměrně zpomalila, ukázalo se, že její věznitelé necouvnou před násilím. Jedna z obrněných postav ji surově udeřila do zad, div že neupadla. Otočila se a vztekle se na drzého vojáka podívala. Nevěděla ale, jestli její pohled nějak zapůsobil, protože mužova tvář byla zcela zakryta přilbou. Vstoupili do haly ve které se dosud kouřilo z okrajů díry, vypálené do boku lodi. Byl do ní vsazen improvizovaný můstek, jakýsi tunel, spojující loď s křižníkem. Na jeho konci zářil světelný kruh. Prohlížela si můstek, když vtom na ni dopadl jakýsi stín, který ji vyvedl z její jindy tak neotřesitelné sebevlády. Před ní se tyčila hrozivá hmota Darth Vadera. Za strašlivou maskou mu svítily rudé oči. Sval se zachvěl za hladkou tváří, jinak dívka nereagovala. Ani v jejím hlase neznělo žádné zakolísání.
"Darth Vader…. To jsem si mohla myslet. Jen vy můžete být tak drzý a tak hloupý! Nuže k tomu nebude císařský senát mlčet. Až se dozví, že jste přepadl loď směřující za diplomatickým pos…"
"Senátorka Leia Organa," Zabručel Darth Vader měkce, ale dost hlasitě, aby přerušil její protesty. Na způsobu s jakým vychutnával každou slabiku, bylo patrné, jakou má radost, že ji našel. "Nehrajte si se mnou, Vaše Výsosti," pokračoval zlověstně. "Vy nejste na žádné dobročinné cestě. Proletěla jste zakázaným systémem, nedbala jste početných varování a naprosto jste neuposlechla rozkazů k návratu. Teď už na tom nezáleží." Obrovitá kovová lebka se k ní naklonila. "Vím, že špióni v zakázaném systému několikrát odvysílali na toto plavidlo své zprávy. Šli jsme po stopě až k těm individuím, která je odvysílala. Ta ale využila oné bídné milosti a zahubila sama sebe, aniž jsme je mohli vyslechnout. Chci vědět, kde jsou ony údaje."
Zdálo se, že na dívku nijak nepůsobí ani Vaderova slova ani jeho nepřátelské vzezření.
"Nechápu, o čem tu žvaníte," odsekla a pohlédla stranou. "Jsem členka senátu a jsem tu na diplomatické cestě do…"
"Do tábora vašich povstaleckých spojenců," prohlásil útočně Vader. "Také jste zradila." Pohlédl na důstojníka

stojícího opodál. "Odveďte ji."
Podařilo se jí plivnout na něho.
Plivanec stékal po jeho zbroji, dosud rozpálené bojem. Mlčky si ji očistil a se zájmem se díval, jak ji odvádějí tunelem do křižníku. Vysoký, štíhlý voják s hodnostním označením císařského kapitána přistoupil k Vaderovi a upoutal jeho pozornost. "Je nebezpečné ji zatý-kat," osmělil se. Také se za ní díval, jak jí odvádějí do křižníku. "Když někdo prozradí i slůvko, senát bude protestovat. Vzbudí to sympatie k povstalcům." Kapitán vzhlédl k neproniknutelné kovové tváři a pak nezúčastněně dodal: "Měla by být okamžitě odstraněna."
"Ne. Nejdřív jsem povinen objevit, kde mají svoji tajnou základnu," odpověděl Vader vlídně. "Všichni povstalečtí špióni byli odstraněni - naší rukou nebo svou vlastní. Jediný zbývající klíč k tomu místu je ona. V plném rozsahu ji použiji. Když bude třeba, použiju ji do důsledků - ale dozvím se, kde je ta povstalecká základna."
Kapitán nakrčil rty, trochu potřásl hlavou, možná dokonce se sympatií když na tu ženu pomyslel. "Raději zemře, než by vám poskytla informace."
Vaderova odpověď byla tak lhostejná, že až mrazila. "Nechte to na mě." Chvilku uvažoval a pak pokračoval. "Vyšlete na všech vlnových rozsazích volání o pomoc. Sdělte všem, že její loď potkala neo-čekávaný meteoritický roj a nedokázala se mu vyhnout. Podle přístrojů byla ochrana lodi zničena a loď poškozena natolik, že ztratila pět a devadesát procent vzduchu. Informujte jejího otce a senát, že všichni na palubě zahynuli." Ke kapitánovi a Temnému pánovi připochodovala skupina unaveně vyhlížejících vojáků. Vader na ně hleděl a čekal.
"Pásky s údaji nejsou na palubě. V informačních bankách lodi nejsou žádné hodnotné informace," opakoval mechanicky velící dů-stojník. "Od chvíle kontaktu jsme nezachytili žádné vysílání z lodi. Během boje opustil loď poškozený záchranný člun, ale je prokázáno, že v té době nebylo na jeho palubě nic živého."
Zdálo se, že Vader přemýšlí. "Mohl to být poškozený záchranný člun," uvažoval, "ale mohly v něm být pásky. Pásky nejsou živé. Domorodci, kteří by je našli, by nejspíš nepochopili jejich důležitost a asi by je smazali a dál použili. Jenže… Pošlete dolů oddíl, ať je najde nebo ať se přesvědčí, že nejsou ve člunu," nařídil konečně kapitánovi a vyčkávajícímu důstojníkovi. "Buďte ale opatrní. Není třeba budit pozornost ani na tomhle mizerném bezvýznamném světě."
Když důstojník se svými vojáky odešel, Vader obrátil oči ke kapitánovi. "Tu loď rozmetejte - nesmí tu po nás nic zůstat. Pokud jde o záchranný člun, nemůžeme riskovat, že to nebyla nějaká mechanická závada. Mohl by obsahovat nebezpečné údaje. Dohlédněte na to osobně, kapitáne. Pokud ta data existují musíte je získat nebo zničit za každou cenu." Potom s uspokojením dodal: "Když se nám to povede, se senátorkou v naší moci se brzy dočkáme konce toho nesmyslného povstání."
"Stane se, jak poroučíte, lorde Vadere," přikývl kapitán. Oba muži přešli spojovacím tunelem do křižníku.

"To je ale proklaté místo!" Threepio se opatrně ohlédl do míst, kde ležel záchranný člun, napůl zabořený do písku. Jeho vnitřní gyroskopy se ještě neuklidnily po drsném přistání.
Přistání! Už samo užití toho slova nemístně lichotilo pilotnímu umění jeho nešikovného společníka. Naproti tomu mohl být rád, že se dostal dolů celý. Ovšem uvažoval, když se rozhlížel po nevlídné krajině - stále si ještě nebyl jist, zda neměli zůstat na polapené lodi. Na jedné straně viděl na obzoru vysoká pískovcová skaliska. Ve všech ostatních směrech nebylo nic, než nekonečné řady převalujících se přesypů, jako by to byly dlouhé žluté zuby, roztažené do délky mnoha kilometrů. Oceán písku přecházel do jasu oblohy tak neznatelně, že nebylo možno určit předěl. Obláček jemných částeček písku se vzná-šel nad jejich stopami, když odcházeli od člunu. Ten byl teď k nepotřebě, všechna jeho zařízení se rozbila. Žádný z obou robotů nebyl konstruován k pěšímu pohybu po terénu tohoto druhu, takže jen stěží postupovali po tak nestálém povrchu. "Jsme stvořeni k utrpení," kňoural Threepio lítostivě. "Zatracená existence!" V pravé noze mu něco skřípalo. Škubl sebou. "Musím si odpočinout, nebo se rozpadnu na kusy. Moje vnitřnosti se ještě nevzpamatovaly z té havárie, které říkáš přistání." Zastavil se, ne však Artoo Detoo.
Maličký automat opsal ostrý oblouk a pokračoval pomalu, ale jistě k nejbližšímu skalnímu výběžku. "Hej," křikl Threepio.
Artoo Detoo si však jeho křiku nevšímal a pokračoval dál.
"Kam to sakra jdeš?" Teď se Artoo Detoo zastavil a zatímco se vyčerpaný Threepio potácel v jeho stopách, vyslal k němu elektronické vysvětlení. "Kdepak, tam nepůjdu," prohlásil Threepio, když Artoo Detoo uzavřel svůj výklad. "Je tam moc kamení." Ukázal směrem, kterým původně šli, podél skalního masivu. "Tahle cesta je mnohem snazší."
Kovovou rukou odmítavě zamával směrem ke skalám. "Proč si vlastně myslíš, že tam někdo bydlí?" Z hlouby Artoo Detoo se ozvalo dlouhé hvízdání.
"Nezkoušej na mě machrovat," varoval ho Threepio "Tvých rozhodnutí mám tak dost." Artoo Detoo jednou zapípal.
"Dobře, ať je po tvém," prohlásil Threepio pochmurně. "Do večera se zadřeš pískem, ty jeden krátkozraký nakřápnutý reaktore."
Opovržlivě do jednotky Artoo Detoo strčil, tak že malý robot spadl po svahu duny. Zatím co se snažil dostat se zpátky na nohy, Threepio vyrazil k zastřenému zářivému obzoru. Podíval se přes rameno. "Ne aby ses pokoušel mě chytat a škemrat o pomoc. Nechám tě být!" Dole pod dunou se Artoo Detoo podařilo vzpřímit. Chvilku zů-stal stát a pomocnou rukou si očistil své jediné elektronické oko. Pak ze sebe vyrazil elektronický kvikot, který do jisté míry odpovídal lidskému vyjádření hněvu. Otočil se a s tichým hukotem vyrazil k pískovcovým útesům, jako by se nic nebylo stalo. O několik hodin později se vyčerpaný Threepio plazil k vrcholku duny, o které doufal, že je ta poslední. Jeho vnitřní termostat byl přetížený a hrozilo nebezpečí, že se důsledkem horka vypne. Opodál se bělaly sloupy a pilíře čistého vápníku, kosti jakéhosi obrovitého zvířete - nepříliš slibné znamení. Když se dostal na vrchol Threepio se zadíval do dálky. Místo vytou-žené zeleně lidské civilizace spatřil jen další tucty dun, stejných jak do tvaru, tak pohodlí byla jako

ta, na níž stanul. Ty vzdálenější byly dokonce ještě vyšší než ta, kterou zdolal.
Threepio se otočil a pohlédl na teď už vzdálený skalní blok, který na tu dálku nebyl v horku příliš zřetelný. "Ty jeden nefungující trpaslíku," zabručel. Ani teď nebyl ochoten připustit, že snad možná jednotka Artoo Detoo měla pravdu. "Můžeš za to ty. Oklamal jsi mě, abych se vydal tímhle směrem. Ty ale na tom jistě nejsi líp." I on dopadne špatně, když nepůjde dál. Vykročil a zaslechl, že mu něco skřípe v koleni.
Jal ho elektronický děs. Posadil se a začal si ze zapouzdřených kloubů vybírat písek. Mohl by pokračovat v započatém směru, uvažoval. Nebo by si mohl přiznat, že se mýlil a pokusil by se znovu dohonit Artoo Detoo. Žádná z obou možností mu nepřipadala přitažlivá. Byla tu ale třetí možnost.
Mohl si zde sednout a zářit ve slunečním úpalu, dokud se mu nezablokují klouby, nepřehřejí součástky a fotoreceptory, neshoří v ultrafialovém záření. Stane se dalším pomníkem zničující síly podvojné hvězdné soustavy, stejně jako onen obrovitý živočich, jehož pozůstatky právě nalezl. Receptory mi odcházejí, pomyslel si. Měl dojem, že v dálce se něco pohybuje. Nejspíš se to chvěje žhavý vzduch. Nepochybně to byl odlesk kovu a pohybovalo se to k němu. Byl najednou plný naděje. Nedbal na varování poškozené nohy, vstal a začal prudce mávat. Teď už jasně viděl, že je to vozidlo, třebaže nějakého nezná-mého typu. Ale bylo to vozidlo, a to znamenalo inteligenci a techniku. Ve svém rozrušení opomněl možnost, že by vozidlo nemuselo být lidského původu.

"Takže jsem vypnul šťávu, zhasnul forsáž a spadnul jsem daleko za Deaka," zamával Luke divoce rukama a skočil. Kráčeli ve stínu podél elektrárny. Zevnitř se ozývaly zvuky zpracovávaného kovu. Fixer se zřejmě přidal ke svému robotickému pomocníkovi. "Byl jsem už tak blízko," navázal Luke vzrušeně. "Jenže jsem se bál, že spálím mašinu. Už tak jsem tu rouru pěkně zhuntoval." Při té vzpomínce se zamračil. "Strejda Owen hrozně zuřil. Vrčel na mě do konce sezóny."
Špatná nálada Luka brzy opustila. "Měl jsi tam být Biggsi!"
"Neměl jsi do toho jít tak natvrdo," mínil jeho přítel. "Je fakt, Luku, že jsi nejostřejší pilot na téhle straně Mos Eisley. Jenže tyhle mrňavý roury jsou prevíti. Na to, že to jsou suborbitální letadla, jsou moc rychlé, víc než je potřeba. Hraj si s nimi na žokeje a jednoho krásného dne - prásk!" Udeřil prudce pěstí do otevřené dlaně. "Nezbyde z tebe nic než mastný flek na stěně kanonu."
"Podívejme, kdo to tu káže," ozval se Luke. "Od té doby, co ses usadil na těch velkých automatických hvězdoletech, mluvíš skoro stejně jako strejda. Ve městě jsi změknul." Naznačil úder, ale Biggs ho snadno odrazil a odpověděl protiútokem. Biggsova nonšalantní samolibost ustoupila čemusi vřelejšímu. "Ty kluku, stýskalo se mi po tobě."
Lukovi bylo trapně a uhnul očima. "Od té doby, co jsi pryč, už to tu není jako dřív, Biggsi. Je to tu teď…"
Luke hledal správné slovo, a pak smutně řekl: "… tak klidné." Pohled mu těkal po pustých, pískem pokrytých ulicích Anchorheadu. "Fakt, je to tu vždycky klidné." Biggs zůstal klidný, tichý. Rozhlížel se. Byli tu sami. Všichni byli schovaní v poměrném chladu energostanice. Biggs se naklonil k Lukovi a když promluvil, byla v jeho hlase nezvyklá vážnost.
"Nevrátil jsem se, abych ti jenom řekl ahoj, Luku, nebo abych se tu na všechny vytahoval, protože jsem dokončil akademii."
Zase to vypadalo, že váhá, nejistý sám sebou. Pak rychle pokra-čoval. jako by se chtěl zbavit možnosti vzít slovo zpátky. "Chci aby to někdo věděl. Rodičům to říct nemůžu."
Luke na Biggse zíral. Dokázal jen polknout. "Co má kdo vědět? O čem to mluvíš?"
"Mluvím o tom, o čem se povídá v akademii - a na mnoha jiných místech. Hodně se o tom mluví. Získal jsem tam kamarády z jiných systémů. Jsme za jedno, pokud jde o to, jak se věci mají a…" Ztlumil spiklenecky hlas. "Jakmile se dostaneme do okrajových systémů, zmocníme se nějaké lodi a spojíme se s Aliancí."
Luke pohlédl na svého přítele. Pokusil se představit si Biggse, vtipálka, lehkoživku Biggse jako vlastence posedlého povstaleckým zápalem. "Ty se přidáš k povstalcům," začal. "Děláš si srandu. Jak to chceš udělat?"
"Buď zticha," přerušil ho Biggs. "Křičíš jak v hospodě."
"Promiň," zabreptal šeptem Luke. "Už jsem zticha - poslouchej, jak jsem zticha. Sotva mě slyšíš…"
Biggs ho přerušil a pokračoval. "Jeden kamarád z Akademie má na Bestinu přítele. Ten nás může dát dohromady s ozbrojenou jednotkou povstalců."
"Jeden kamarád… jsi cvok," oznámil mu Luke přesvědčivě. Byl si jistý, že se jeho přítel zbláznil. "Můžeš se potulovat do nekonečna a nenarazíš na skutečnou povstaleckou jednotku. Většinou je to pohádka. Ten tvůj kamarád může být císařský fízl. Skončíš na Kesselu, nebo ještě hůř. Kdyby to bylo tak snadné povstalce najít, Impérium by je už dávno vykouřilo."
"Já vím, že je to těžká věc," připustil Biggs neochotně. "Já jsem je nekontaktoval, takže…" V Biggsových očích zasvítilo jakési podivné světélko, známka nově nalezené dospělosti a… něčeho jiného. "Budu si dělat to, co chci." Zpříma se díval na svého přítele. "Luku, já nebudu čekat, až dostanu od císaře povolávací rozkaz. Ať už jsi slyšel z oficiálních zdrojů cokoli, povstání sílí a šíří se. A já chci být na té správné straně, které věřím." Jeho hlas se změnil, byl najednou ne-šťastný a Luke si říkal, co by asi spatřil v jeho hlavě.
"Měl bys slyšet ty historky, které jsem slyšel já, Luku. Měl bys vědět něco o zločinech, o kterých sem se dozvěděl. Impérium bylo možná kdysi velké a krásné, ale lidi, kteří jsou dneska v čele…" Prudce potřásl hlavou. "Je to prohnilé, Luku. Prohnilé."
"A já s tím nesvedu vůbec nic," chmurně zabručel Luke. "Trčím tady." Lhostejně kopl do všudy přítomného anchorheadského písku.
"Říkal jsem si, že se brzy přihlásíš do Akademie," poznamenal Biggs. "Kdyby ano, pak budeš mít šanci dostat se z téhle pískovny."

Luke pohrdavě odfrkl. "To těžko. Musím přihlášku stáhnout." Podíval se stranou, aby se vyhnul nevěřícnému pohledu přítele. "Musím. Byly tady nepokoje s písečnými lupiči, když jsi byl pryč, Biggsi. Dokonce přepadli předměstí Anchorheadu."
Biggs zavrtěl hlavou. Tuhle výmluvu nebral. "Tvůj strejda doká-že zadržet celou kolonii nájezdníků jediným blasterem."
"Z domova, to jistě," souhlasil Luke. "Jenže rodina strejdy Owena má konečně dost instalovaných vaporátorů, aby z farmy konečně něco bylo. Jenže nemůže celý pozemek uhlídat sám. Říká, že mě bude ještě jednu sezónu potřebovat. Teďka mu nemůžu utéct."
Biggs si smutně povzdechl. "Je mi tě líto, Luku. Jednou se naučíš rozpoznávat, co vypadá jako důležité a co je důležité doopravdy." Rozhodil kolem sebe rukama. "K čemu je strejdova práce dobrá, když Impérium mu stejně všechno sebere? Slyšel jsem, že se snaží imperializovat celý obchod na všech světech. Nebude to dlouho trvat a strejda a všichni na Tatoinu budou jen otročit pro větší slávu Impéria."
"To se tady nemůže stát," namítl Luke s přesvědčením, které ale nebylo moc silné. "Vždyť jsi to sám říkal - Impérium se tímhle kusem skály nebude zajímat."
"Doba se mění, Luku. Jenom díky povstání se ti u moci zatím neodvažují některé věci udělat. Kdyby nebylo povstalců, nu… Jsou dvě lidské vlastnosti, které se nedají ukojit: zvědavost a chamtivost. Není nic na co by byrokrati impéria nebyli zvědavý." Oba muži se tiše zastavili. Písečný výr se majestátně prohnal po ulici, rozbil se o stěnu a na všechny strany rozesel maličké víry. "Chtěl bych jít s tebou," za-šeptal Luke konečně. Vzhlédl. "Zdržíš se tu dlouho?"
"Ne. Popravdě řečeno, zítra odlétám na Ekliptiku."
"Takže, jak to vypadá… už se neuvidíme."
"Snad někdy," prohlásil Biggs.
Pak se mu rozjasnila tvář. Usmál se. "Budu na tebe dávat pozor, divochu. Skus se tady nerozmlátit o stěny kaňonů."
"Příští sezónu vstoupím do Akademie," trval na svém Luke, spíš aby přesvědčil sebe než Biggse. "A potom - kdo ví, kde skončíme?" mluvil rozhodně. "Nenechám se povolat do válečné flotily, aby bylo jasno. Dávej na sebe pozor. Ty jsi byl vždycky… nejlepší kamarád, jakého jsem měl." Neměli potřebu si podat ruce. To už je dávno pře-šlo.
"Takže ahoj, Luku," řekl Biggs prostě. Otočil se a vrátil se do stanice. Luke se díval, jak mizí ve dveřích. Jeho myšlenky běžely tak prudce a chaoticky, jako jedna z náhlých písečných bouří, které na Tatoinu byly běžné.

Na povrchu Tatoinu bylo množství zvláštností. Zvlášť pozoruhodné byly tajemné mlhy, které pravidelně vystupovaly ze země na místech, kde pouštní písek dorážel na neústupné útesy a skalní bloky. Mlha v rozpálené poušti je stejný nesmysl, jako kaktus na ledovci, nicméně existovala. Meteorologové se o jejím původu hádali s geology.
Rozpřádali neuvěřitelné teorie o vodě vázané do pískovcových žil pod vrstvami písku a o nepochopitelných chemických reakcích, které vodu uvolňovaly, jakmile půda vychladla, a po dvojitém úsvitu ji zase vázaly spět. Všechno to bylo velmi neobyčejné a přece reálné. Artoo Detoo se však nenechal znepokojit ani mlhou, ani podivnými skřeky nočních obyvatel pouště. Opatrně stoupal vzhůru po skalní stezce, vyhledávaje nejschůdnější cestu na vrcholek skalního bloku. Oblázky nahradily písek a robotovy široké hranaté šlapky hlasitě klapaly ve světle soumraku. Na okamžik se zastavil. Zdálo se, že zachytil zvuk - jako by někde v předu na skálu nenarazil kámen, ale kov. Zvuk se ale neopakoval, takže robot se jal znovu stoupat. Někde na hoře, příliš vysoko, aby to bylo vidět, se ve skalní stěně uvolnil kámen. Drobná postava, která mimoděk kámen uvolnila, se s myší obratností stáhla do stínu. Pod převislými záhyby hnědavé kápě zářily dva světelné body.
Stěny zužujícího se kaňonu byly sotva metr od sebe. Robot nic netušil a jenom z jeho reakce bylo poznat, že ho zasáhl zákeřný paprsek. Artoo Detoo chvilku světélkoval v šeru. Pak ze sebe vyrazil kratičké elektronické kviknutí, jeho tři nohy ztratily rovnováhu a maličký automat se překulil na záda. Umrtvující paprsek ho ochromil, tak že kontrolky na jeho předku blikaly bez jakéhokoli smyslu. Tři člověku podobné pitvorky vyklouzly ze skalního úkrytu. Podle jejich pohybů bylo patrné, že jejich původ navazuje spíš na hlodavce než na člověka. Byly jen o trochu větší než jednotka Artoo Detoo. Když viděly, že na paralyzování robota stačil jediný výboj enervační energie, schovaly své podivuhodné zbraně do pouzder. K nehybnému stroji se však přibližovaly opatrně, s úhybností odvěkých zbabělců. Na pláštích měly tlustou vrstvu špíny a písku. Zkoumaly svého zajatce nezdravě červenožlutými zraky, které svítily z hlubin kápí jako oči kočky. Jawové brebentili hlubokými hrdelními hlasy a skřeky, které jen vzdáleně připomínaly lidskou řeč. Pokud by nějaký antropolog usoudil, že jsou přeci jen lidského původu, byli od něho rozhodně daleko a degenerovali tak, že jen sotva připomínali člověčenství.
Objevilo se několik dalších Jawů. Podařilo se jim střídavě nést a vlézt robota dolů po stezce. Na dně kaňonu, podoben nějakému obrovitému prehistorickému zvířeti, stál písečný transportér, právě tak veliký, jako jeho řidiči byli maličcí. Vozidlo vysoké několik desítek metrů se tyčilo nad úrovní země na početných šlapadlech, z nichž každé převyšovalo vzrostlého muže. Jeho kovový povrch byl otřískaný a odřený bezpočtem písečných bouří. Když dospěli k transportéru, Jawové začali mezi sebou znovu štěbetat.
Artoo Detoo je slyšel, ale nerozuměl ani slovo. Nemusel si z toho nic dělat. Jawové uměli mluvit takovým způsobem, aby jim rozuměli zase jenom jawové. Používali totiž náhodně variabilního jazyka, ze kterého jazykovědci šíleli. Jeden vytáhl z váčku připevněného opasku malý kotouč a připevnil ho k boku jednotky Artoo Detoo. Z jednoho boku obřího vozidla visela tlustá trubka. Přivalili ho k ní a ustoupili.
Ozvalo se krátké zakňučení, pak "huuum" silného vysavače, a pí-sečný transportér nasál malého robota do svých útrob, jako když se hrášek střílí trubičkou. Když byla tato část práce hotová, jawové zase mezi sebou štěbetali a pak se nahrnuli do transportéru trubicemi nebo po žebřících. Ze všeho nejvíc připomínali myši vracející se do svých děr.
Robot přistál nepříliš jemně v malé místnosti.
Kromě rozbitých nástrojů a vyloženého šrotu se ve vězení nalézal asi tak tucet robotů různých tvarů a velikostí.

Několik z nich zapředlo elektronický rozhovor. Ale sotva Artoo Detoo vpadl do komory, ozval se jeden překvapený hlas. "Artoo Detoo, jsi to ty, jsi to ty," křičel z blízkého temného kouta rozrušený Threepio. Proklestil si cestu k stále ještě nehybné opravárenské jednotce a zcela nemechanicky ji objal. Když si všiml malého kotouče připevněného k boku Artoo Detoo, zamyšleně obrátil zrak na svou vlastní hruď, kde měl připevněné podobné zařízení.
Mohutná, špatně olejovaná soukolí se dala do pohybu.S kvílením a skřípáním se obrovitý písečný transportér otočil a s neochvějnou trpělivostí se ubíral do pouštní noci.

III.
Pokud jde o ducha a shovívavost, naleštěný konferenční stůl na tom byl stejně jako mysl osmi císařských senátorů a důstojníků, usazených kolem něho. U vchodu do místnosti, spoře osvětlené ze stěn a z desky stolu stály na stráži císařští vojáci. Hovořil ten nejmladší z účastníků. Choval se jako člověk, který se vysoko a rychle vyšplhal pomocí metod, které nesnesou bližší zkoumání. Generál Tagge měl v sobě jakéhosi zvráceného génia, ale to byla jen část schopností, jež ho vynesli do současného významného postavení. Stejně účinná byla i jeho další temná nadání. Ačkoli měl bezvadně čistou uniformu a také jeho tělo bylo stejně čisté, jako kohokoli z ostatních v místnosti, nikdo ze zbývajících sedmi by se ho nechtěl dotknout. Obklopovala ho jaká-si slizkost, pocit spíš duševní než tělesný. Přesto si ho mnozí vážili. A báli se ho. "Jak vám říkám, tentokrát zašel příliš daleko," naléhal generál vemlouvavě. "Lord ze Sithu na nás naléhá, abychom přiměli císaře ke spěchu. Jenže dokud bitevní stanice nebude plně funkční, jsme zranitelní."
"Někteří z vás si pořád ještě neuvědomují, jak dobře vybavená a organizovaná je povstalecká Aliance. Měli skvělé lodě a jejich piloti jsou lepší než naši. A žene je něco mocnějšího než jsou pouhé motory: jejich zvrácený reakční fanatismus. Jsou nebezpečnější, než si mnozí z vás uvědomují." Postarší důstojník, tváře poznamenané jizvami tak hlubokými, že je žádná operace nedokázala zcela odstranit, sebou nervózně zavrtěl na křesle. "Nebezpeční pro vaši hvězdnou flotilu, generále Taggu, ale ne pro tuto bitevní stanici." Maličkýma očkama těkal z muže na muže, kolem celého stolu. "Někdy si myslím, že lord Vader ví, co dělá."
"Povstání bude pokračovat jen do té doby, dokud ti zbabělci budou mít útočiště. Místo pro odpočinek jejich pilotů a opravu jejich strojů." Tagge namítl. "Dovolte, abych vám odporoval, Romodi. Myslím si, že budování této stanice více souvisí s touhou guvernéra Tarkina po moci a slávě než s rozumnou vojenskou strategií. Zastánci povstalců v senátě budou pokračovat se svou podporou, dokud…"
Přerušil ho zvuk otevíraných posuvných dveří. Stráže srazili paty. Otočil hlavu, stejně jako ostatní. Do místnosti vstoupily dvě osoby tak rozdílné zjevem, jako byly jednotné svými cíly. Blíže Taggovi byl štíhlý muž s ostrými rysy ve tváři, vlasy připomínající barvou a tvarem starý smeták, s výrazem útočící pirani. Velký Moff Tarkin, guvernér četných teritorií Impéria, provázený rozložitým, ve zbroji odě-ným lordem Darthem Vaderem. Tagge, nezastrašený, ale přece jen podřízený, pomalu uhnul ze svého sedadla, takže Tarkin zaujal jeho místo v čele stolu. Vader se postavil poblíž.
Tyčil se ve své ohromující mohutnosti za guvernerovým křeslem. Minutu hleděl Tarkin upřeně na Tagga a pak se od něho odvrátil, jako by byl vzduch. Tagge zuřil, ale zůstal zticha. Tarkinův pohled klouzal podél stolu a úsměv tenký jako břitva zůstával přimražený k jeho rysům. "Císařský senát už nás nemusí zajímat, pánové. Právě jsem se dozvěděl, že Jeho Veličenstvo navždy toto těleso rozpustilo." Shromážděním proběhla vlna úžasu. "Poslední pozůstatky bývalé republiky byly konečně smeteny," pokračoval Tarkin.
"To přeci nejde," vzkřikl Tagge. "Jak chce císař udržet kontrolu nad císařskou byrokracií?"
"Musíte pochopit, že senátorská reprezentace formálně nebyla zrušena," vysvětlil Tarkin. "Byla pouze pozastavena," teď se usmál trochu šířeji, "po dobu mimořádných opatření. Oblastní guvernéři mají nyní plnou kontrolu a volnou ruku při řízení svých teritoriích.
Znamená to, že konečně může být císařský vliv přímo přenesen do všech rozptýlených světů Impéria. Od této chvíle bude místní guvernéry ovládat strach. Strach z imperiální flotily, strach z této bitevní stanice."
"A co bude s povstáním?" chtěl vědět Tagge.
"Jestliže se povstalcům podařilo získat přístup k technickým ná-kresům této stanice, existuje jakási možnost, že by mohli odhalit slabé místo, jehož by mohli v určité míře využít." Tarkinův úsměv se proměnil v úšklebek. "Jenže my všichni samozřejmě víme, jak dobře střeženy a jak pečlivě chráněny jsou ony důležité údaje. Není možné, aby padly do rukou povstalců."
"Technické údaje, na které nepřímo narážíte," zaburácel hněvivě Darth Vader, "budeme mít brzy zase v rukou. Jestliže…"
Tarkin přerušil Temného pána jediným gestem. Něčeho takového by se nikdo z přítomných kolem stolu neodvážil. "Na tom nezáleží. Jakýkoli útok vedený proti této stanici by byl pouhým sebevražedným gestem. Sebevražedným a zbytečným, ať už získali jakékoli informace. Po mnoha dlouhých letech utajeného budování," prohlásil se zjevným uspokojením, "tato stanice se stane rozhodující silou v naší části vesmíru. Události v této oblasti už nebudou odviset od osudu, úmyslů nebo čehokoli jiného. Rozhodovat o nich bude tato stanice!" Klepetu podobná obrovitá kovová ruka učinila nepatrné gesto a jeden z naplněných pohárů, které stály na stole do ní poslušně vklouzl. Poněkud varovným tónem Temný pán navázal. "Nebuďte tak hrdý na technologický teror, který tu chystáte, Tarkine. Schopnost zničit město svět nebo celou soustavu ve srovnání se sílou neznamená nic."
"Vaše síla," ušklíbl se Tagge. "Nesnažte se nás zastrašit vašimi kouzelnickými triky, lorde Vadere. Vaše politováníhodná oddanost staré mytologii vám nepomohla zmocnit se ukradených pásků a nedala vám ani jasnozřivost dostatečnou k tomu, aby jste odhalil tajnou pevnost povstalců. Nemyslíte, že už tohle stačí, abychom se vysmáli…"
Tagge najednou vypoulil oči, vztáhl ruce k hrdlu a začal nepřirozeně modrat.
"Myslím si," poznamenal Vader mírně, "že takový nedostatek ví-ry je ke škodě."
"To stačí," odsekl stísněně Tarkin. "Pusťte ho, Vadere. Nemá smysl, abychom se mezi sebou škorpili."

Vader pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo. Tagge se zhroutil na židli, třel si hrdlo a nespouštěl z temného obra vyděšené oči.
"Lord Vader vám poskytne zprávu o umístění povstalecké pevnosti, jakmile tato stanice bude prověřena jakožto funkční," prohlásil Tarkin. "Pak se k ní přemístíme, zcela ji zničíme a jediným prudkým úderem ukončíme to operetní povstání."
"Jak si přeje císař," dodal Vader, nikoli bez sarkasmu, "tak se i stane."
Pokud z některých těchto mocných mužů sedících kolem stolu shledal, že je žádoucí namítat proti takovému nedostatku úcty, pohled na Tagga je odradil od sebemenší poznámky.

Temná cela, plná výparů žluklého oleje a vyjetých maziv, opravdová kovová kostnice. Threepio snášel tuto neblahou atmosféru tak dobře, jak to jen šlo. Musel ustavičně dělat všechno proto, aby ho každé neočekávané zahoupání nevrhlo na zeď nebo na jeho mechanické kamarády.
Artoo Detoo vypnul všechny své venkovní funkce, aby ušetřil energii, ale také aby se vyhnul neustálým nářkům svého vytáhlého přítele. Ležel nehybně vedle hromady náhradních součástek a zjevně se nezajímal ani o současný okamžik, ani o jejich osud. "Co pak to nikdy neskončí?" zakňoural Threepio, když další prudký zhup prudce otřásl obyvateli vězení. Už si vymyslel a zase zavrhl půl stovky straš-livých konců. Byl si jistý, že to, co se s nimi děje teď, je horší, než cokoliv si dovedete představit. Pak se bez varování stalo cosi ještě znepokojivějšího, než byl ten nejhorší otřes. Hukot motoru písečného transportéru ustal a vozidlo se zastavilo jako by to byla odpověď na otázku Threepio. Stroje, které si ještě uchovaly zbytek inteligence a mohly uvažovat, kde se nalézají a co se s nimi stalo, začaly nervózně bzučet. Threepio už aspoň věděl, kdo jsou jejich jímatelé a co asi zamýšlejí. Místní zajatci mu vysvětlili, co jsou zač tito Jawové, parahumánní mechaničtí kočovníci. Putují ve svých obrovitých domech pevnostech po těch nejvíce nehostinných krajích Tatoinu a pátrají po vzácných horninách - a také po strojích, které prodávají do otroctví. Nikdo je nikdy nespatřil bez ochranných plášťů a bez písečných masek, takže nikdo přesně neví, jak vypadají. Říká se o nich, že jsou neobyčejně oškliví. V tom směru nikdo nemusel Threepio přesvědčovat. Naklonil se nad svým stále ještě nehybným druhem a jal se třást jeho sudovitým trupem. Jednotka Artoo Detoo aktivovala epidermální senzory a kontrolky na přední části malého robota se začaly postupně rozsvěcet. "Vstávej, vstávej," naléhal Threepio. "Někde jsme zastavili." Podobně jako ti z robotů, kteří měli více představivosti, zkoumal kovové stěny. Čekal, že tu někde bude skrytý panel, který se odsune a dovnitř vnikne veliká mechanická ruka a bude po něm šátrat. "Už je to jasné, jsme ztraceni," odříkával pochmurně, zatímco Artoo Detoo přecházel do stavu plné aktivizace. "Myslíš, že nás roztaví?" Na několik minut ztichl a pak dodal. "To čekání mě zničí." Vzdálenější stěna se náhle odsunula a oslepující bílá záře tatoinského rána vpadla dovnitř. Threepio měl co dělat, aby seřídil své citlivé fotoreceptory dřív, než se vážně poškodí. Několik ohavně vyhlížejících jawů čile naskákalo do místnosti. Měli na sobě stále stejné ohavně špinavé hadry, jakých si Threepio všiml prve. Pomocí zbraní podivných tvarů vybízeli stroje k pohybu. Jak si Threepio všiml, a zatrnulo mu při tom, některé se pohnuly.
Jawové si těch nehybných nevšímali. Seskupili všechny, které byli ještě schopné se pohnout, a včetně Threepio a Artoo Detoo je vyhnali ven. Tam si oba roboti všimli, že je postavili do značně různorodé řady. Threepio si zastiňoval oči rukou. Zjistil, že jich stojí pět po boku obrovitého písečného transportéru. Ani ho nenapadlo, že by měl utéct.
Mechanikům je taková myšlenka úplně cizí. Čím je robot inteligentnější, tím nepřijatelnější a nemyslitelnější by to byl nápad. I kdyby se pokusil o útěk, zabudované senzory by odhalily kritickou logickou závadu a roztavily by mu v mozku všechny obvody. Místo toho si prohlížel malé kopule a vaporátory, které naznačovaly, že pod zemí je tu rozsáhlé lidské sídliště. Třebaže tento druh konstrukcí neznal, podle všech známek se dalo usuzovat, že osídlení tu je, i když skromné a osamělé. Pomalu ho opouštěly obavy, že ho rozeberou, nebo že bude otročit v nějakém vysokoteplotním dole. Podle toho mu stoupla nálada.
"Možná, že to na konec nedopadne tak špatně," zašeptal nadějně. "Kdyby se nám podařilo tenhle dvounohý hmyz přesvědčit, aby nás tu nechali, mohli bychom vstoupit do služby k rozumným lidem, místo aby nás roztavili."
Jedinou odpovědí Artoo Detoo bylo nezúčastněné pípnutí. Oba stroje zmlkly, protože jawové začali kolem nich pobíhat. Jeden nahnutý stroj se pokoušeli narovnat a jakousi tekutinou a prachem zakrývali vrypy a škrábance. Threepio měl co dělat, aby zakryl svůj odpor, když dva z nich se k němu přihrnuli a začali mu smétat písek z povrchu. K jeho mnohým humananalogovým vlastnostem patřila schopnost přirozeně reagovat na nepříjemné pachy. Mezi jawy byla hygiena očividně neznámá. Byl si ale jist, že by nebylo dobré dávat jim to najevo. Jawové si nevšímali oblaků drobného hmyzu, která je obklopovala. Na tyto drobné individualizované potvůrky zřejmě pohlíželi jako na jakési příslušenství, jako na další nohu nebo ruku.
Threepio je sledoval tak pozorně, že si ani nevšiml dvou postav, které se sem blížily. Přicházely od největší kopule. Artoo Detoo musel do něho trochu drcnout, aby vzhlédl. První muž měl zasmušilý výraz jakéhosi vyčerpání. Po tolika letech zápasu s nepřátelským prostředím mu nápor písku trvale poznamenal obličej. Šedivějící vlasy měl ztuhlé do neuspořádaných kučer, jako by to byly sádrové ozdoby. Písek mu zdrsněl obličej, šaty, ruce i myšlenky.
Ale tělo - když už ne ducha - měl silné. Luke vypadal malý ve srovnání se zápasnickou postavou svého strýce. Kráčel s nakrčenými rameny v jeho stínu a nedával najevo ani tak vyčerpání, jako odpor. Nosil toho v hlavě hodně a nic se netýkalo farmaření. Spíše se upíral k budoucnosti a k závazku, jež učinil jeho nejlepší přítel, který před chvílí opustil hranice modrého nebe a vydal se za kariérou sice tvrdší, ale možná slibnější. Větší z obou mužů se zastavil před hloučkem a spustil podivný kvíkavý dialog s jawou, který mu velel. Jawové se uměli domluvit, když chtěli. Luke stál stranou a nezúčastněně poslouchal. Pak se lhostejně ubíral za svým strýcem. Ten si začal prohlížet pět strojů. Občas se zastavil, aby prohodil se synovcem pár slov.
Ten ale nedával pozor, třebaže věděl, že by se tu mohl přiučit. "Luku, no tak Luku!" zvolal jakýsi hlas. Luke se odvrátil

od rozhovoru, který spočíval v tom, že vůdce jawů vychvaloval nesmírné přednosti těch pěti strojů, Zatím co strýc pochybovačně oponoval, a kráčel k okraji nejbližšího zapuštěného dvorku. Pohlédl dolů. Tlustá žena s výrazem zatoulaného vrabčáka ošetřovala okrasné rostliny.

Vzhlédla k němu. "Nezapomeň říct Owenovi, ať žádného translátora nekupuje, když nebude umět bočtinu." Luke se podíval přes rameno na tu smutnou sbírku vyšeptalých strojů. "Vypadá to, že nemáme moc na výběr," křikl dolů, "ale stejně mu to připomenu." Přikývla a Luke se vrátil za strýcem. Owen Lars se zřejmě už rozhodl a vybral si malého zemědělského robota. Tvarem připomínal Artoo Detoo, až na to, že jeho početné pomocné paže byly vybaveny pro různé účely.

Na povel vystoupil z řady a kulhal za Owenem a mimořádně vlídným jawou. Když došli na konec řady, farmář přimhouřil oči a pohlédl na vytáhlého humanoida Threepio, sice pokrytého pískem, ale pořád ještě s lesklým bronzovým povrchem. "Předpokládám, že funguješ," zabručel na robota. "Vyznáš se ve zvycích a v protokolu?"

"Jestli se vyznám v protokolu?" řekl ozvěnou Threepio, zatím co si ho farmář prohlížel od hlavy až k patě. Threepio se rozhodl, že jawu uvede do rozpaků, až se ukáže, co všechno umí. "Jestli já se vyznám v protokolu. Zdali! Vždyť je to moje hlavní funkce! Taky dovedu…"

"Protokolárního droida nepotřebuju," přerušil ho farmář.

"Nezlobím se za to na vás, pane," souhlasil Threepio. "Nemohu víc souhlasit. K čemu by byl takový zbytečný luxus v takovém prostředí? Pro člověka s vašimi zájmy by protokolní android znamenal vyhozené peníze. Ne, pane - mé pravé jméno zní univerzálnost. Jmenuji se U - Threepio. To písmeno U znamená univerzální. Jsem vám k službám. Jsem naprogramován na třicet sekundárních funkcí, které vyžadují jenom…"

"Potřebuji droida, který ví něco o binárních jazycích nezávisle programovatelných vaporátorů vlhka," přerušil ho farmář, který dal najevo naprostý nezájem jak o Threepio, tak o jeho nespočetné sekundární funkce.

"Vaporátory! Oba můžeme mluvit o štěstí," opáčil Threepio. Mým prvním poprodejním úkolem bylo programování binárně ovlá-daných filtrů. Jak konstrukcí, tak paměťovými funkcemi jsou velmi podobné vašim vaporátorům. Mohl byste téměř říct, že…"

"Umíš bočtinu?"

"Samozřejmě pane," odpověděl Threepio, spokojený, že může konečně pronést naprosto pravdivou odpověď. "Pro mě to je jako druhý jazyk. Umím plynule mluvit bočtinu jako…" Zdálo se, že farmář je rozhodnutý nedovolit mu dokončit ani jednu větu.

"Sklapni." Owen Lars se podíval dolu na jawu. "Toho si vezmu taky."

"Sklapávám, pane," odpověděl Threepio rychle. Seč mohl se sna-žil skrýt radost z toho, že ho vybrali.

"Odveď je do garáže, Luku," poručil strýc. "Chci abys je oba do večeře vyčistil."

Luke se podíval s úkosem na strýce. "Jenže já se chystal do stanice v Tosche, abych přinesl pár nových konvertorů energie…"

"Nelži mi, Luku," varoval ho strýc stroze. "Mě je jedno, že maříš čas se svými ničemnými kamarády, ale jen když jsi skončil s vyšívá-ním. Teď na to skoč - a nezapomeň do večeře."

Sklíčený Luke teď hudroval jen na adresu robotů. Bylo to rozhodně užitečnější než hádka se strýcem. "Tak pojďte vy dva," zamířili ke garáži a Owen se s jawou začal handrkovat o cenu. Ostatní jawové vedli tři zbývající roboty zpátky do písečného transportéru, když v tom něco srdceryvně zapípalo. Luke se otočil a spatřil jednotku Artoo Detoo, jak opustila formaci a běží k němu. Jawa ho okamžitě zastavil pomocí kontrolního zařízení, které aktivovalo kotouč připevněný k robotovu přednímu panelu.

Luke se zvědavě díval na rebelujícího robota. Threepio chtěl ně-co říct, pak zvážil všechny okolnosti a nechal toho. Zůstal raději zticha a díval se přímo před sebe. O minutu později poblíž něco ostře cinklo. Luke se podíval dolu a shledal, že hlavový díl zemědělského droida upadl. Odtud pocházel cinkavý zvuk. O vteřinu později stroj začal chrlit na všechny strany součástky, které padaly do písku. Luke se naklonil k pokaženému stroji a díval se dovnitř.

"Strýčku Owene! Servomotorová centrála naší kultivační jednotky odešla. Podívej…" Vztáhl ruku, pokusil se stroj opravit, ale rychle ucukl, protože v něm začalo silně jiskřit. V čerstvém pouštním vzduchu byl cítit pach spálené izolace a zkorodovaných obvodů, nepříjemný pach mechanizované smrti. Owen Lars se podíval dolu na nervózního jawu.

"Cos nám to chtěl prodat za šmejd?" Jawa odpověděl hlasitě a znepokojeně a pro každý případ opatrně od velikého člověka odstoupil. Znepokojovalo ho, že muž stojí mezi ním a útulným bezpečím transportéru. Mezi tím se Artoo Detoo podařilo uniknout ze skupiny strojů odváděných do pohyblivé pevnosti. Ukázalo se, že to jde snadno, pozornost jawů poutala hádka (jejich) vůdce s Lukovým strýcem. Vysoký droid jemně zaťukal Lukovi na rameno a spiklenecky mu za-šeptal do ucha:

"Pokud do toho mohu mluvit, mladý pane, tato jednotka Artoo Detoo by byla skvělá koupě. Perfektní stav. Ani nevím, jestli tyhle stroje vůbec mají představu o tom, v jak dokonalém stavu jsou. Nenechte se zmýlit pískem a prachem."

Luke byl zvyklý rozhodovat se rychle, ať už dobře nebo špatně. "Strýčku Owene," zakřičel. Strýc se přestal dohadovat, aniž by jawu spustil s očí, jen se na Luka rychle podíval. Ten ukazoval na Artoo Detoo. "Proč se dohadovat? Co kdybychom vyměnili tady toho…" ukázal na vyhořelého droida, "za tamtoho?"

Starší muž pohlédl na jednotku Artoo Detoo zrakem profesionála a pak vzal v úvahu jawy. Jsou to v zásadě zbabělci, ale není třeba tyhle malé pouštní mrchožrouty tlačit do kouta. Mohli by svým transportérem rozmačkat nějakou usedlost i za cenu rizika, že vyvolají v lidském společenství touhu po smrtelné pomstě.

Owen si uvědomil, že když bude naléhat, dostane se do situace, ve které ani jedna strana nevyhraje. Rozhodl se proto, že hádku ukončí dřív, než povede ke špatnému závěru.

Hlavní jawa váhavě souhlasil s výměnou a oběma stranám se v duchu ulevilo, že nedojde k žádným násilnostem. Owen zaplatil a jawa se ukláněl a kňučel chamtivou netrpělivostí.

Luke zatím odvedl oba roboty do průchodu ve vyschlé zemi. O několik vteřin později sestupovali dolu po rampě. O její čistotu se starali elektrostatické odpuzovače. "Nikdy na to nezapomeň," šeptal Threepio malému Artoo Detoo, nakláněje se k němu. "Proč já nasazuji kvůli tobě krk, když s tebou mám jen potíže - to přesahuje moje chá-pací schopnosti."

Průchod ústil do samotné garáže, která byla plná nářadí a součástí zemědělských strojů. Některé vypadaly značně omšele, mnohdy až na rozpadnutí. Ale bylo tu příjemné světlo a domácká atmosféra, která slibovala klid. A ten oba stroje už dlouho nezažily. Poblíž středu gará-že byla veliká vana. Vůně, která z ní vycházela, silně zasáhla hlavní čichací cenzory Threepio. Luke si povšiml robotovi reakce a usmál se. "Ano, to je čistící lázeň," řekl. Pozorně se díval na vysokého bronzového robota. "Podle toho, jak vypadáte, měli byste se oba do ní pono-řit tak na týden. Jenže to si nemůžeme dovolit. Musím vás dát do po-řádku ještě odpoledne." Pak Luke obrátil pozornost k Artoo Detoo.

Přistoupil k němu a otevřel mu panel, skrývající početné kontrolky. "Pokud jde o tebe," pokračoval a překvapeně hvízdl, "vůbec nechápu, že ještě šlapeš. Není divu. Jawové nedají nikomu ani zlomek ergu, když to není nutné. Je čas na nabití." Ukázal k velkému silové-mu generátoru. Artoo Detoo se podíval, kam Luke ukazuje, jednou pípnul a pak se vydal k hranatému přístroji. Našel si správný kabel, otevřel panel a vrazil si tříkolíkovou zástrčku do obličeje. Threepio přistoupil k veliké cisterně, naplněné téměř po okraj voňavým čistícím olejem. S pozoruhodně lidským povzdechem se do ní pomalu ponořil.

"Ne abyste tu zlobili," varoval je Luke a zamířil k malému dvousedadlovému spíderu. Malý, ale výkonný suborbitální kosmický letoun odpočíval v druhé části garáže. "Mám tady svojí práci."

Lukova energie byla bohužel příliš rozptýlena posledním setká-ním s Biggsem, takže po několika hodinách mnoho ze svého vyšívání za sebou neměl. Vzpomínal na přítelův odchod a jemně při tom hladil poškozenou zadní ploutev hoperu - ploutev poškodil, když v prudkých výkrutech a otočkách pronásledoval vysněnou stíhačku "téčko" úzkým kaňonem. Tam ho vyčnívající převis zasáhl stejně účinně jako energetický paprsek. Něco se v něm začalo najednou vařit. S neobvyklou prudkostí odhodil motorový francouzák na ponk.

"Vždyť je to nespravedlnost!" prohlásil, sám nevěděl ke komu. Hlas mu smutně poklesl. "Biggs má pravdu odsud se nikdy nedostanu. Chystá povstání proti Impériu a já tu trčím na zavšivené farmě."

"Promiňte prosím, pane." Luke se udiveně otočil, ale nebyl tam nikdo, jenom ten vysoký android Threepio. Vypadal úplně jinak, než když ho luke spatřil poprvé. Čistící oleje z něho smyly veškerou špínu a prach, takže jeho bronzově zbarvená slitina zářila ve svitu nástropních lamp. "Mohu s něčím vypomoci?" ptal se robot úslužně. Luke si stroj prohlížel a hněv z něho volně odpadal. Nemělo smysl na robota křičet.

"Pochybuji," odpověděl, "leda že bys uměl ovlivnit čas a urychlit sklizeň. Nebo mě teleportovat z téhle hromady písku strejdovi Owenovi rovnou pod nosem."

Ani ti nejdokonalejší roboti nedovedou rozpoznat ironii, takže Threepio vážně uvažoval o odpovědi, než řekl: "To nemohu posloužit, pane. Jsem pouhý droid třetího stupně a nejsem příliš obeznámený v takových věcech, jako je transatomická fyzika." Když pak si připomněl události několika posledních dní, najednou dodal: "Po pravdě řečeno, mladý pane, nejsem si ani docela jistý, na které planetě se nacházíme." Zatímco hovořil, rozhlížel se s novým zájmem kolem sebe.

Luke se sardonicky uchechtl a zaujal výsměšnou pózu. "Jestli tenhle vesmír má nějaký střed, tak jseš na tom nejvzdálenějším světě od něho."

"Ano, pane Luku."

Mladík podrážděně zavrtěl hlavou. "Nech toho pánování, jsem prostě Luke. A tenhle svět se jmenuje Tatoine."

Threepio jemně pokývl. "Děkuji, p… Luku.

Jmenuji se See Threepio, humandroid, specializovaný na otázky vztahu." Kovovým palcem ukázal za sebe k nabíječce. "To je můj společník Artoo Detoo."

"Těší mě, Threepio," řekl Luke vlídně. "Ahoj, Artoo Detoo." Prošel garáží a podíval se na ukazatele na předním panelu stroje. Uspokojeně zabručel. Odstraňoval propojovací kabely, když spatřil cosi, co ho přimělo k tomu, aby se zamračil a naklonil se blíže.

"Co se děje, Luku?" zajímal se Threepio. Luke se obrátil k nedalekému stojanu na nářadí a sundal z něho malý univerzální nástroj.

"Ještě nevím, Threepio." Vrátil se k nabíječce, nahnul se nad Artoo Detoo a začal seškrabovat chromovanou škrabkou skvrny na vrcholu malého droida. Občas musel rychle uskočit, protože jemný ná-stroj vymršťoval do výšky drobné úlomky koroze. Threepio se zá-jmem přihlížel, jak Luke pracuje.

"Je tu spousta divných karbonických pozůstatků. Takové jsem ještě nikdy neviděl. Jak to vypadá, vy dva jste zažili pár hodně zvláštních akcí."

"Zajisté, pane," připustil Threepio. Zapomněl Lukovi tykat. Luke ale byl příliš zaměstnaný, aby ho opravil. "Nikdy se až divím, že jsem v tak dobrém stavu." Pak dodal, jako by pod tlakem Lukovy poznámky: "Když pomyslím na povstání a všechno kolem…"

Mluvil sice opatrně, ale stejně asi něco prozradil, uvědomil si Threepio, protože Lukovi zasvítilo v očích téměř jako jawovi. "Vy něco víte o povstání proti Impériu?" zeptal se.

"Jak se to vezme," poznamenal Threepio zdráhavě. "Kvůli povstání jsme se ocitli ve vašich službách. Pochopte, jsme uprchlíci." Neřekl ale, odkud uprchli. Nezdálo se ale, že se na to Luke chce zeptat.

"Uprchlíci! Takže já jsem opravdu viděl kosmickou bitvu!" vyrazil ze sebe vzrušeně. "Řekni mi, kde jste byli a v kolika bojích. Jak pokračuje povstání? Bere ho Impérium vážně? Viděl jsi hodně zničených lodí?"

"Trochu pomaleji, prosím, pane," žadonil Threepio. "Špatně si vykládáte náš status. Jsme jen nevinní neutrálové. Naše účast na povstání byla značně okrajové povahy. Pokud jde o bitvy, byli jsme v několika, jak si myslím. Je těžko to

odhadnout, pokud nejste v kontaktu se skutečnou bojovou technikou." Pokrčil rameny.
"Kromě toho, není o čem vyprávět. Uvědomte si, pane, že nejsem o mnoho víc než kosmetizovaný počítač a že neumím dobře vyprávět příhody a s nimi spojené historie a už vůbec nejsem schopen je přikrašlovat. Jsem značně neliterární stroj."
Luke se zklamaně odvrátil a začal znovu čistit Artoo Detoo. Další seškrabování objevilo cosi tak podivného že si to vyžádalo jeho plnou pozornost. Mezi dvěma holými vodiči vězel malý úlomek kovu. Měl by způsobit zkrat. Luke odložil jemnou škrabku a vybral si větší ná-stroj.
"Dobrá, přítelíčku," bručel, "tady se ti něco pořádně zaseklo."
Tlačil a páčil a stačil při tom věnovat část pozornosti Threepio. "Byli jste na bojové lodi nebo…" Kov povolil s hlasitým "Křach" a Luke udělal kotrmelec nazad.
Když se vrátil na nohy, chtěl vyběhnout v před - a zarazil se, bez dechu. Předek jednotky Artoo Detoo začal zářit.
Objevil se třírozměrný obraz ani ne tři čtvrti metru vysoký, ale dokonale prokreslený. V krychli se vytvořil portrét tak úžasný, že po několika minutách Luke shledal že se dusí - protože zapomněl dýchat. Přestože byl ostrý, obraz nepravidelně blikal a komíhal se, jako by záznam byl jen narychlo pořízený a instalovaný. Luke zíral na ty divné barvy promítnuté do všední atmosféry garáže a už se chtěl zeptat, ale na to už nedošlo. Rty té postavy se pohnuly a dívka promluvila - nebo se spíš zdálo, že promluvila. Luke věděl, že zářivý obraz je generovaný kdesi uvnitř podsaditého trupu Artoo Detoo.
"Obi - Wan Kenobi," ozval se chraptivý hlas, "pomoz mi! Jsi má poslední naděje." Výboj statické elektřiny na chvilku rozbil obraz. Pak se znovu uspořádal a hlas ještě jednou opakoval: "Obi - Wan Kenobi, jsi má poslední naděje."
Hologram pokračoval, ale ozývaly se jen skřípavé zvuky. Luke dlouho seděl bez sebemenšího hnutí.
Přemýšlel o tom co vlastně vidí. Pak zamrkal a zeptal se jednotky Artoo Detoo: "Co to má znamenat Artoo Detoo?"
Podsaditý droid uhnul stranou, hranatý obraz se pohnul s ním. Pak zapípal. Znělo to jako nesmělá odpověď. Zdálo se, že Threepio je stejně zmatený, jako Luke.
"Co je to?" zeptal se ostře a ukázal na hovořící portrét a pak na Luka. "Byl jsi tázán. Kdo a co je to a jaký to má původ - a proč to všechno je?"
Jednotka Artoo Detoo vyrobila překvapené pípnutí, jako kdyby pro všechno na světě si teprve teď všimla hologramu. Pak následoval pípavý proud informací. Threepio do sebe vstřebal údaje, chtěl se zamračit, ale nešlo to, takže se musel omezit na to, že svůj vlastní zmatek vyjádřil tónem hlasu. "Trvá na tom, že to nic neznamená, pane. Pouhá porucha - staré údaje. Záznam měl už dávno smazaný, ale nebyl k němu přístup. Trvá na tom, že si toho nemáte všímat." Bylo to, jako kdyby někdo řekl Lukovi, aby si nevšímal skrýše Durindfirů, kdyby na ní narazil na poušti.
"Kdo je to?" Zeptal se, hledě upřeně na hologram. "Je krásná."
"Skutečně nevím, kdo to je," prohlásil Threepio upřímně. "Myslím, že mohla s námi cestovat na naší poslední cestě. Poněkud si vzpomínám, že to byla jakási důležitá osobnost. Může to souviset s faktem, že náš kapitán byl diplomatický atašé v…"
Luke ho přerušil a vychutnával způsob, jakým její rty znovu a znovu tvořily úryvek jediné věty. "Zbylo ze záznamu ještě něco? Není úplný."
Luke vstal a přistoupil k jednotce Artoo Detoo. Robot ustoupil a zahvízdal tak vystrašeně, že Luke zaváhal a neodvážil se mu sáhnout na vnější ovládání.
Threepio byl pohoršen. "Jak se to chováš Artoo Detoo!" Pokáral konečně svého společníka. "Dostaneš nás zase do nesnází."
Představoval si, že budou zabaleni a odesláni k jawům, protože odmítají spolupracovat. Z té představy se okamžitě roztřásl. "Nezapomeň - je to náš pán," ukázal Threepio na Luka. "Můžeš mu důvěřovat. Cítím, že to s námi myslí dobře."
Zdálo se, že je Artoo Detoo nejistý, že váhá. Pak zahvízdal a ná-sledovalo dlouhé pohvizdování směrem k příteli.
"Takže co?" zeptal se Luke netrpělivě. Threepio odpověděl až po delší pomlce.
"Říká, že jeho pánem je Obi - Wan Kenobi, obyvatel tohoto svě-ta. Dokonce této oblasti. Úryvek, který jsme slyšeli, je součástí soukromého vzkazu, určeného této osobě." Threepio pomalu zavrtěl hlavou. "Zcela upřímně, pane, nevím, o čem mluví. Náš poslední pán byl kapitán Colton. O předchozím pánovi Artoo Detoo nikdy nemluvil. A určitě jsem o žádném Obi - Wan Kenobim nikdy neslyšel. Ale když to vezmete kolem a kolem," uzavřel omluvně, "obávám se, že jeho logické obvody jsou poněkud narušené. V poslední době se bezesporu chová výstředně." A zatím co Luke uvažoval o posledním vývoji situace, Threepio využil příležitosti a vrhl na Artoo Detoo zuřivě varovný pohled.
"Obi - Wan Kenobi," opakoval Luke zamyšleně. Jeho výraz se náhle rozjasnil.
"Poslyšte… co když by se to týkalo starého Bena Kenobiho?"
"Prosím o prominutí," vyhrkl Threepio, zcela ohromený, "vy skutečně víte něco o takové osobě?"
"Moc ne," připustil poněkud omluvným hlasem. "Opravdu neznám nikoho, kdo jse jmenuje Obi - Wan Kenobi - ale starý Ben tu žije někde na okraji Západního písečného moře. Je to zdejší figurka, poustevník. Strejda Owen a pár dalších farmářů říkají, že je to čaroděj. Občas k nám přijde a nabízí nějaké věci na výměnu.
Fakt je, že jsem s ním skoro nikdy nemluvil. Strejda ho obvykle zapudí." Odmlčel se a znovu se zahleděl na malého robota. "Nikdy jsem ale neslyšel, že by starému Benovi nikdy patřil nějaký robot. Určitě se mi nic takového nedoneslo." Hologram neodolatelně přitahoval Lukův zrak.
"Rád bych věděl, kdo to je. Musí to být někdo důležitý - tím spí-še, jestli jsi mi říkal pravdu, Threepio. Vypadá a mluví jako někdo, kdo má potíže. Možná, že ta zpráva je důležitá. Měli bychom ji slyšet celou." Opět vztáhl ruku po vnějších ovladačích Artoo Detoo a malý robot znovu ucukl a vyděšeně vypískl. "Říká, že má v sobě bezpeč-nostní separační pojistku, která může uvolnit jeho sebemotivační slož-ky," překládal Threepio. "Radí vám, aby jste ji odstranil a pak by

mohl opakovat celou zprávu," dokončil Threepio nejistě.
Protože Luke civěl dál na portrét, Threepio dodal už hlasitěji: "Pane!" Luke sebou trhnul.
"Cože…? Ano, ovšem." Uvažoval o návrhu. Přistoupil k Artoo Detoo a prohlížel si panel. Tentokrát robot neuhnul.
"Myslím, že je mi to jasné. No, řekl bych, že jsi moc malý na to, abys mi utekl, když ti ji seberu. Rád bych věděl, kvůli čemu někdo posílá vzkazy starému Benovi." Luke si vybral správný nástroj, dotkl se obnaženého obvodu a vytáhl bezpečnostní pojistku. První zřetelný výsledek jeho akce vzpočíval v tom, že portrét zmizel. Luke ustoupil.
"No tak." Nastala nepříjemná chvilka, během níž hologram nedal nijak najevo, že se hodlá vrátit. "Kam se ztratila?" poznamenal Luke konečně. "Ať se vrátí. Přehraj celý vzkaz, Artoo Detoo."
Robot ze sebe vydal nevinně znějící pípnutí. Zdálo se, že Threepio je zaskočený a nervózní, když překládal.
"Řekl - jaký vzkaz?" Threepio hněvivě obrátil pozornost ke své-mu společníkovi. "Jaký vzkaz? Ty výš dobře, jaký vzkaz! Ten, ze kterého jsi nám přehrál kousek. Ten, který schováváš uvnitř svých propá-lených zrezivělých vnitřností, ty jedna tvrdohlavá hromado šrotu!" Artoo Detoo usedl a něco si pro sebe hučel. "Je mi to líto, pane," řekl pomalu Threepio, "ale prokazuje známky vzrůstajícího šumu v disciplinoracionálním modulu. Kdybychom snad…" přerušil ho hlas v chodbě.
"Luku! No tak Luku! Pojď k večeři!"
Luke zaváhal, a pak vstal a otočil se od zmateného malého droida.
"No jo," křikl. "Už jdu, teto Beru!" Pak tiše řekl Threepio: "Zkus to s ním nějak. Hned jsem tady." Odhodil vyjmutou pojistku na ponk a vyběhl z místnosti. Sotva byl člověk pryč, Threepio se obořil na svého druha.
"Měl bys mu to celé přehrát," hudroval a výmluvně kývl k ponku, kde ležely rozličné mechanické díly. "Jinak si vezme tu škrabku a vydoluje to z tebe. Když si umyslí, že před ním něco schválně skrý-váš, bude mu jedno, do čeho řízne."
Artoo Detoo vydal žalostné pípnutí.
"Ne," odpověděl Threepio. "Nemyslím si, že tě má rád." Ani druhé pípnutí nezmírnilo přísnost hlasu vysokého robota.
"Ne, já tě taky nemám rád."

IV.
Lukova teta Beru přelévala z chlazené nádoby do džbánku modravý nápoj. Do kuchyně doléhal ze zadu z jídelny hovor. Smutně vzdychla. Hovory, které její manžel vedl u jídla s Lukem, byly čím dál trpčí. Neklid odváděl chlapce čím dál víc od farmaření. Owen, tento prostý muž upnutý na ornou zem, pokud tam nějaká byla, naprosto neměl pro něco takového pochopení. Vrátila nádobu do chladící jednotky, postavila džbán na podnos a spěchala do jídelny. Beru nebyla příliš bystrá žena, ale měla dar instinktivního pochopení pro své důle-žité postavení v domácnosti. Fungovala jako kadmiové tyče atomovém reaktoru. Dokud ona bude u toho, Owen s Lukem budou dál vytvářet hodně tepla, ale pokud by měla být od nich pryč příliš dlouho - prásk! Kondenzační jednotky zabudované do talířů udržovaly všechno jídlo na stole teplé. Jakmile přispěchala do jídelny, oba muži snížili hlas a změnili téma hovoru. Beru předstírala, že si toho nevšimla.
"Myslím, že ta jednotka Artoo Detoo může být kradená, strýčku Owene," říkal Luke, jako kdyby se o tom celou dobu mluvilo.
Strýc sáhl po džbánu s mlékem a zamumlal ústy plnými jídla: "Tihle jawové mají sklony sebrat všechno, co není přivázané, Luku. Nezapomeň ale, že se v podstatě bojí vlastního stínu. Kdyby měli pří-mo krást, báli by se pronásledování a trestu. Teoreticky na to prostě nemají. Proč si myslíš, že je ten droid kradený?"
"Za první je v moc dobrém stavu na to, aby ho někdo vyhodil. Když jsem ho čistil, generoval hologram…" Luke se pokusil zakrýt leknutí, že se prořekl. Spěšně dodal: "Na tom ale nezáleží. Hlavně si myslím, že je kradený, protože podle jeho řečí prý patří nějakému Obi - Wan Kenobimu."
Lukův strýc se zakuckal. Snad to bylo mlékem, nebo mu zaskočilo sousto. A také to mohl být výraz odporu, který Owen choval vůči té podivné osobě. Buď jak buď, jedl dál a na synovce se ani nepodíval. Luke předstíral, že si ukázky okázalého nesouhlasu nevšiml.
"Říkám si," pokračoval neochvějně, "že by to mohl být starý Ben. Jméno začíná jinak, ale zbytek souhlasí." Protože strýc nadále mlčel, Luke na něho přímo uhodil. "Víš, o kom je řeč, strýčku Owene?"
Kupodivu strýc nevypadal rozhněvaně, spíš rozpačitě.
"To nic není," zamručel. Pořád se mu ještě nepodíval do očí. "Jméno ze starých časů." Nervózně sebou zavrtěl na židli.
"Jméno, které může znamenat jenom potíže."
Luke odmítnul přijmout nepřímé varování a dále naléhal.
"Je to nějaký příbuzný starého Bena? Vid'? Nevěděl jsem, že má příbuzné."
"Vyhýbej se tomu starému čaroději, slyšíš mě?" Vybuchl strýc. Místo aby vysvětloval, nešikovně vyhrožoval.
"Ale Owene…," pokusila se Beru jemně zasáhnout, ale obrovitý farmář ji prudce přerušil.
"Tohle je důležité, Beru." Obrátil pozornost spět k synovcovi. "Už jsem ti o Kenobim vyprávěl.
Je to starý blázen. Nebezpečný, plný falše. Nejlíp je nechat ho být." Berin prosebný pohled ho trochu uklidnil. "Ten droid s ním nemá nic společného. Nemůže mít," zabručel na půl pro sebe. "Záznam! Zítra vem robota do Anchorheadu přeformátovat paměť." Supící Owen se naklonil nad napůl dojedeným jídlem. "Tím to bláznovství skončí. Je mi jedno, co si ta mašina myslí, že je zač. Zaplatil jsem za ní tvrdé kredity a teď je naše."
"Co když ale opravdu patří někomu jinému," namítl Luke. "Co když si ten Obi - Wan pro svého droida přijde?"
Při té vzpomínce výraz mezi smutkem a výsměchem přelétl po strýcově ošlehané tváři.
"Nepřijde. Nemyslím si, že je ten člověk ještě na živu. Zemřel zhruba ve stejnou dobu, jako tvůj otec." Nabral si velké sousto horké-ho jídla. "A teď na to zapomeň."
"Takže je to skutečná osoba," zašeptal Luke, pohlížeje na talíř. "Znal mého otce?"
"Řekl jsem ti, abys na to zapomněl," odsekl Owen.

"Pokud jde o ty dva roboty, tvá jediná starost je, abys je dal do pořádku a mohly zítra pracovat. Nezapomeň, že jsem do nich vrazil naše poslední úspory. Nekoupil bych je, kdyby sklizeň nebyla tak blízko."
"Zítra ráno ať se pustí do práce na zavlažovacích jednotkách u jižního hřebenu."
"Víš," řekl Luke nevině, "myslím, že ti dva roboti budou pracovat. Takže já…" zaváhal, protože zachytil strýcův podezíravý pohled. "Myslel jsem na naši dohodu stran toho, že tu zůstanu na další sezó-nu." Strýc nezareagoval, takže Luke rychle pokračoval, dřív než mu povolí nervy. "Když tihle dva roboti budou dobře pracovat, mohl bych podat přihlášku do Akademie už příští rok."
Owen se zamračil a snažil se zakrýt rozmrzelost dalším soustem. "Tím myslíš, že chceš posunout přihlášku na příští rok po žních."
"Máš teď dost droidů a jsou v dobrém stavu. Vydrží."
"Droidi, dobrá," souhlasil strýc. "Jenže drojdi člověka nenahradí. Ty to víš, Luku. Nejvíc tě potřebuju při žních. Ještě na příští sezónu." Odhlédl stranou. Hněv a zlost ho už opustily. Luke se vrtal v jídle, nejedl a nic neříkal.
"Poslouchej," řekl mu strýc, "poprvé mám šanci vydělat spoustu peněz. Vyděláme tolik, že si na příště můžeme najmout síly. Ne droidy, ale lidi. Pak můžeš jít do Akademie." Vážil každé slovo. Nebyl zvyklý prosit. "Potřebuju tě tu, Luku.
Chápeš to, viď?"
"Je to další rok," namítl synovec nešťastně.
"Další rok!" Kolikrát tohle již slyšel? Kolikrát spolu opakovali stejnou šarádu se stejným výsledkem? Owen byl přesvědčený, že už Luka přemluvil. "Čas uteče dřív, než se nadě-ješ."
Luke prudce vstal a odstrčil talíř s téměř netknutým jídlem stranou. "Přesně tohle jsi říkal loni, když odcházel Biggs." Otočil se a z místnosti téměř vyběhl.
"Kam jdeš, Luku?" Křičela za ním starostlivě teta.
Lukova odpověď byla smutná, hořká. "Jak to tak vypadá, nejdu nikam." Pak dodal na uklidnění citlivé tety. "Musím dodělat ty dva droidy, aby mohly zítra pracovat."
Když Luke odešel, v jídelně viselo ve vzduchu ticho. Oba manželé mechanicky jedli. Potom teta Beru odložila příbor, vzhlédla a řekla vroucně: "Owene nemůžeš ho tu navždycky držet. Většina jeho kamarádů je pryč, všichni, se kterými vyrostl. Akademie pro něho tolik znamená."
Manžel odpověděl netečně: "Zařídím mu to příští rok. Slibuju. Budeme mít peníze - možná přes příští rok."
"Z Luka farmář nebude, Owene," pokračovala pevně. "Nikdy, a nezáleží na tom, jak tvrdě ho z něho chceš udělat." Pomalu potřásala hlavou. "Má v sobě příliš mnoho ze svého otce."
Poprvé za celý večer Owen Lars se zatvářil přemýšlivě a starostlivě. Hleděl tím směrem, kudy Luke odešel. "Toho jsem se vždycky bál," zašeptal.

Luke vystoupil vzhůru. stál na písku a díval se na dvojitý západ. Nejdříve první a pak druhé slunce Tatoinu se pomalu nořilo za vzdá-lené řady přesypů. Ve slábnoucím světle písek byl nejdříve zlatý, pak narudlý a konečně hořel červeno oranžovou barvou, dokud postupující noc dala všechny jasné barvy spát do příštího dne. Tyto písky brzy vydají první plody. Někdejší pustina se zazelená. Při takovém pomyš-lení by se Luke měl třást nedočkavostí. Měl by být posedlý vzrušením jako jeho strýc, když hovořil o nastávajících žních. Místo toho Luke v sobě necítil nic jiného, než obrovskou lhostejnou prázdnotu. Nevzru-šovala ho ani vidina, že poprvé v životě bude mít dost peněz. Co s penězi tady v Anchor Headu - nebo kdekoliv jinde na Tatoinu?
Část jeho osobnosti, stále větší, byla čím dál neklidnější. U mladých lidí jeho věku to není nezvyklé, ale z důvodů, kterým Luke nerozuměl, to v něm bylo silnější, než u jeho přátel. Nad písečným povrchem se připlazil noční chlad a začal mu stoupat po nohách. Setřásl prach z kalhot a šel dolu do garáže. Práce na droidech mu snad pomů-že hlouběji pohřbít nepříjemné myšlenky. Na první pohled se tam nic nedělo. Žádný z nových strojů nebyl vidět. Luke se trochu zamračil. Odepnul od opasku dálkový ovladač a stiskl několik spínačů vsazených do plastiku. Skříňka zahučela. Na její výzvu se ozval vyšší z obou robotů, Threepio. Vyskočil s jakým si překvapeným výkřikem zpoza skyhoperu. Luke na něho užasle zíral.
"Proč se schováváš za tím letadlem?"
Robot klopýtal kolem přídě letadla a vypadal zcela zoufale. Luke si uvědomil, že Artoo Detoo se na zavolání neozval. Důvod jeho nepřítomnosti - a nebo cosi, co s ní bylo spojené se jasně týkalo Threepio.
"Já za to nemůžu." Bědoval robot úpěnlivě. "Prosím, nevypínejte mě. Říkal jsem mu, ať nikam nechodí, ale je asi rozbitý. Má nějakou poruchu.
Něco zcela zničilo jeho logické obvody. Pořád něco blábolil o nějakém poslání, pane. Ještě nikdy jsem neslyšel o robotovi posedlém komplexem důležitosti. Něco takového odporuje jednotné kogitativní teorii, na které jsou jednotky Artoo Detoo založené."
"Tím chceš říct…," zíral Luke.
"Ano, pane… utekl."
"Já sám jsem odstranil jeho pojistku," zašeptal Luke pomalu. Už teď si mohl představit tvář svého strýce. Řekl přece, že dal do těch dvou droidů poslední úspory.
Luke vyrazil z garáže. Marně pátral po důvodech, proč by se mě-la jednotka Artoo Detoo zbláznit.
Threepio spěchal v jeho stopách. Z táhlého hřebenu, který byl nejvyšším bodem poblíž sídliště, měl Luke výhled po poušti široko daleko. Uchopil svůj přesný makrotriedr a rychle přejížděl po temnoucím obzoru. Díval se po čemsi malém, kovovém, třínohém, po něčem, co ztratilo svůj mechanický rozum. Threepio se vyškrábal po písku nahoru a stanul vedle Luka.

"S touhle jednotkou Artoo Detoo byly vždycky potíže," hudroval. "Astromechaničtí androidi už jsou příliš svobodomyslní. Sám jim ně-kdy přestávám rozumět."
Luke odložil dalekohled a věcně komentoval: "Nikde není vidět."
Kopnul zuřivě do země. "Krucinál, co jsem to za pitomce, že jsem mu naletěl na jeho trik s pojistkou! Strejda Owen mě zabije."
"Kdybych směl prosit, pane," ozval se s nadějí v hlase Threepio, kterému vidiny jawů strašily v hlavě, "co kdybychom se za ním vypravili?"
"V noci ne. Je to moc nebezpečné. Nebojím se jawů, ale píseč-ných lupičů… ne. V noci ne. Počkáme do rána a pokusíme se ho vystopovat." Ze sídliště dole pod ním se ozvalo volání.
"Luku, Luku! Už jsi s těmi droidy hotový? Chci na noc vypnout proud."
"Dobře," odpověděl Luke, vyhýbaje se odpovědi. "Za pár minut jsem dole, strýčku Owene." Otočil se a naposledy pohlédl na mizející obzor. "Kamaráde jsi v tom po uši," zabručel. "S tím malým droidem budou patálie."
"Ano, na to je přeborník," souhlasil Threepio s hranou srdečností. Luke se na něho ponuře podíval a pak se oba obrátili a sestupovali do garáže.

"Luku… Luku!" Owen se rozhlížel kolem sebe. Vytíral si ranní spánek z očí a uvolňoval si svaly na krku. "Kde se ten kluk potuluje!" divil se nahlas, když se nikdo neozýval. Dole v obytných prostorách nikdo nebyl a nahoře bylo také prázdno. "Luku!" zakřičel znovu. "Luku, Luku, Luku…"
Jméno se odráželo od stěn sídliště, snad aby ho dráždilo. Hněvivě se obrátil a odešel do kuchyně, kde Beru vařila snídani.
"Viděla jsi někde ráno Luka?" zeptal se tak vlídně, jak jen to dokázal. Krátce na něho pohlédla a pak se obrátila k vaření.
"Ano. Říkal, že si musí něco zařídit, než se vypraví k jižnímu hřebenu, takže odešel brzy."
"Před snídaní?" zamračil se starostlivě Owen. "To nemívá ve zvyku. Vzal si dva nové droidy sebou?"
"Myslím, že ano. Aspoň jednoho jsem s ním viděla."
"Dobrá," uvažoval Owen. Byl rozmrzelý, ale neměl žádný hmatatelný důkaz k hněvu. "Radil bych mu ale, aby byl v poledne hotov s opravou těch jednotek na hřebenu, nebo to schytá."

Obličej zakrytý hladkým bílým kovem se vynořil z člunu napůl pohřbeného v písku. Člun tvořil oporu přesypu, který byl o něco vyšší než ty sousední. Hlas zněl rozhodně, ale unaveně.
"Nic," řekl voják svým několika druhům. "Žádné pásky, žádné pozůstatky života."
Když se ukázalo, že člun je prázdný, muži sklonili pušky. Jeden z ozbrojených mužů se otočil k důstojníkovi, který stál opodál.
"Je to nepochybně ten člun, který vyletěl z povstalecké lodi, ale na palubě nic není," zakřičel.
"Jenže přistál v pořádku," zabručel důstojník sám pro sebe. "V automatickém režimu to jde, ale pokud člun odletěl v důsledku poruchy, automatika by neměla fungovat."
Něco tu nehrálo.
"Pane, už je jasné, proč na palubě nikdo není a nebyly tu žádné známky života," ozval se kdosi.
Důstojník se otočil a popoběhl několik kroků k jinému vojákovi, který klečel v písku. Podal důstojníkovi nějakou věc, aby si ji prohlé-dl. Zářila na slunci. Důstojník si zběžně prohlédl úlomek kovu.
"Část pláště androida," poznamenal. Podřízený a nadřízený si vyměnily pohledy. Pak se jejich oči obrátily k útesu na severu.

Kamínky a jemný písek vytvářely za zádí landspíderu šedavou mlhu. Stroj klouzal po hlučících repulzátorech zvlněnou pustinou Tatoinu. Vozidlo se občas zahoupalo, když najelo na prohlubeň nebo vyvýšeninu, ale jeho řidič ho vždycky srovnal se změnou terénu, aby pokračovalo hladce vpřed. Luke si hověl na zadním sedadle a vychutnával nezvykle pohodlí. Threepio obratně řídil výkonný terénní vůz kolem dun a rozptýlených skalisek.
"Na robota řídíš landspíder docela dobře," poznamenal obdivně.
"Děkuji vám, pane," odpověděl Threepio, ani na okamžik nespouštěje oči z terénu před sebou. "Nelhal jsem vašemu strýci, když jsem mu tvrdil, že všestrannost je v mém jménu. Musím říci, že čas od času jsem byl pověřen výkonem takových funkcí, jaké by moje konstruktéry vyděsily."
Něco za nimi zacinkalo, pak znovu.
Luke se zamračil a zvedl motorový kryt spídru. Chvilku se vrtal v motorovém prostoru a kovové skřípění ustalo.
"Jak to vypadá?" křikl dopředu.
Threepio naznačil, že oprava byla úspěšná. Luke se vrátil na sedadlo a znovu zavřel kryt. Tiše si odstraňoval rozcuchané vlasy z očí a obrátil pozornost na poušť, která ležela před nimi.
"Někde tímto směrem by starý Ben Kenobi měl podle všeho žít. Nikdo ovšem přesně neví, kde. Nevěřím, že by se Artoo Detoo mohl dostat tak rychle až sem." Tvářil se sklíčeně. "Museli jsme ho minout někde vzadu v dunách. A strejda Owen se už musí divit, proč jsem ho ještě nezavolal od jižního hřebenu."
Threepio chvilku uvažoval a pak navrhl: "Pomohlo by to, pane, kdybyste mu sdělil, že je to moje chyba?"
Zdálo se, že Luka ten nápad zaujal. "Jistě… teď tě potřebuje dvojnásob. Nejspíš by tě na jeden, dva dny deaktivoval nebo by ti částečně přeformátoval paměť."
Deaktivizace? Formátování paměti? Threepio spěšně dodal: "Na druhé straně, pane, Artoo Detoo by neutekl, kdybyste z něho neodstranil pojistku."
V tu chvíli však Luka napadlo cosi důležitějšího, než je určení odpovědnosti za zmizení malého robota.

"Počkej chvilku," řekl Threepiovi. Upřeně hleděl na palubní desku. "Na ukazateli kovu je vidět něco neživého. Na tu dálku není vidět tvar, ale podle velikosti by to mohl být droid. Dupni na to."
Threepio sešlápl rychlostní pedál a spíder vyrazil vpřed. Posádka netušila, že i cizí oči pozorují, jak jejich stroj zvýšil rychlost.

Tyto oči nebyly organického původu, ale nebyly ani zcela umělé. Nikdo to nemohl jistě určit, protože zatím nikdo neměl příležitost seznámit se důvěrně s Tuskenskými jezdci - drobným rolníkům na Tatoinu známým pod méně vznešeným názvem "Píseční lupiči". Tuskéni nepřipustili, aby je nikdo s blízka studoval, a případné zájemce odrazovali metodami, které byly tím účinnějším, čím méně byly civilizované. Někteří xenologové odhadovali, že jsou asi příbuzní jawů. Men-šina mezi nimi razila hypotézu, že jawové jsou dospělou formou pí-sečných lupičů, ale většina seriózních vědců byla proti této teorii. Obě rasy si oblíbily neprodyšné oděvy, které je chránily před zářením obou sluncí Tatoinu, ale tím většina podobností končila. Namísto těžkých plátěných plášťů, jaké nosili jawové, píseční lupiči se omotávali jako mumie do nekonečných pruhů a pásů a volných kusů tkanin. Zatímco jawové se báli všeho, Tuskenští jezdci neměli strach před ničím. Pouštní lupiči byli větší, silnější a mnohem útočnější. Naštěstí pro lidské osadníky Tatoinu jich nebylo mnoho a volili kočovný život v těch nejodlehlejších oblastech planety. Styky mezi lidmi a Tuskeny byly tudíž řídké a nesnadné, takže Tuskénové nestačili za rok zabít víc než hrstku lidí. Od té doby, kdy lidé - z důvodů ne zcela ospravedlnitelných prohlásili, že mají na planetu stejný nárok jako Tuskénové, vládl mezi oběma rasami jakýsi mír, který zřejmě potrvá, dokud jedna nebo druhá strana nezíská výhodu. V tomto případě Tusken usoudil, že nastalé okolnosti jsou tentokrát nakloněny na jeho straně, a rozhodl se, že toho využije, a namířil na spíder pušku. Jeho druh však hrábl po zbrani a sklonil ji dřív, než stačila vystřelit. Tím mezi nimi začala divoká hádka. Zatím co si hlasitě vyměňovaly názory v jazyce složeném především ze souhlásek, spíder uháněl svou cestou. Ať už to bylo proto, že spídr se dostal z dostřelu, a nebo proto, že druhý Tuskén přesvědčil toho prvního, oba přerušili debatu a pádili dolu po druhé straně vysokého hřebenu. Dole čekaly dvě banthy. Čenichaly a přešlapovaly a dívaly se, jak se k nim blíží jejich páni.
Byly velké jako malý dinosaurus, měly jasné oči a dlouhou srst. Znepokojivě zasyčely, když se oba písečníupiči přiblížili a naskočili do sedel. Na pokyn kopancem banthy vstaly. Mohutná rohatá stvoření kráčela pomalými, ale ohromě dlouhými kroky podél strmého útesu, řízena rozkuráženými drsnými jezdci.

"Jasně, že je to on," prohlásil Luke s hněvem i úlevou, když spat-řil třínohou postavičku. Spíder v náklonu opsal zatáčku a spustil se dolu na dno rozlehlého pískovcového kaňonu. Luke vytáhl z poza sedadla pušku a opřel si ji o rameno.
"Objeď ho a zastav před ním, Threepio," poručil.
"S radostí, pane." Jednotka Artoo Detoo bez pochyby jejich pří-jezd zaznamenala, ale nepokusila se o únik. Ostatně mohla těžko utéct spíderu. Jakmile je spatřil, Artoo Detoo se prostě zastavil a čekal, zatímco ho vozidlo velkým obloukem objíždělo. Threepio pak prudce zastavil a oblak prachu zaletěl až k malému robotovi. Jakmile Threepio přešel do parkovacího režimu, jekot motoru spíderu klesl do volnoběžného hukotu. Poslední vzdech a vozidlo se zastavilo. Luke se ostražitě rozhlédl po kaňonu a vypravil se i s průvodcem po štěrku až k Artoo Detoo.
"Kam ses to k čertu vypravil," oslovil ho přísně.
Robot omluvně vypískl, ale místo svéhlavého tuláka vedl většinu hovoru Threepio.
"Tvým právoplatným majitelem je pan Luke, Artoo Detoo. Jak jsi mu mohl takhle utéct? Teď jsme tě našli, takže musíš nechat všech hloupostí na téma Obi - Wan Kenobi. Ostatně bych rád věděl, kdes to vzal, i ten operetní hologram."
Artoo Detoo začal na protest pípat, ale hněv Threepio byl příliš veliký na to, aby připouštěl nějaké omluvy.
"A nevykládej mi nic o nějakém našem poslání. Co je to za nesmysl! Máš veliké štěstí, že pan Luke tě tady na místě nerozpráší na milion kousků."
"To mě ani nenapadlo," připustil Luke, poněkud překvapený zřetelnou pomstychtivostí Threepio. "Pojďme, už se připozdívá," Pohlédl na slunce rychle stoupající vzhůru. "Doufám, že se dostaneme zpátky dřív, než začne strýček Owen zuřit." "Když se nebudete hněvat, měl bych návrh," pravil Threepio, kterému se zřejmě nelíbilo, že Artoo Detoo z toho vyjde tak snadno. "Měli bychom malého uprchlíka deaktivovat na tu dobu, dokud se nedostaneme v pořádku do garáže."
"Ne. On už nic nebude zkoušet." Luke přísně hleděl na tiše pípajícího robota. "Doufám, že si z toho vzal ponaučení. Není třeba." Jednotka Artoo Detoo najednou bez varování vyskočila do výšky, což byl bezpochyby velký výkon, vezmemeli v úvahu slabost skákacího mechanismu jeho tří tlustých nožek. Válcové tělo se mu vrtělo a točilo a vydával při tom ze sebe celou sinfonii hvizdů, bzikotu a elektronických proklamací. Luka to nepoděsilo, spíš unavilo.
"Co je to? Co s ním zase je?" Už začínal chápat proč Threepio ztrácí trpělivost. Už měl sám toho zmetka po krk.
Jednotka Artoo Detoo přišla k hologramu té dívky náhodou a pak toho využila k tomu, aby Luka přiměla k odstranění pojistky. Threepio měl pravděpodobně pravdu. Jakmile dá Luke do pořádku všechny obvody a vyčistí logické můstky, robot bude skvěle sloužit na farmě. Jenomže… Jestliže tomu tak je, proč se Threepio kolem sebe tak znepokojivě dívá?
"Achich, pane! Artoo Detoo tvrdí, že z jihu se k nám blíží několik bytostí neznámého původu." Možná, že se Artoo Detoo znovu sna-ží odvést jejich pozornost, ale Luke nechtěl nic riskovat. Okamžitě sejmul pušku z ramene a zapnul akumulátor. Podíval se udaným smě-rem, ale nic neviděl.
Věděl ovšem, že píseční lupiči skvěle ovládají umění neviditelnosti. Najednou si Luke uvědomil, jak daleko se ocitli, kolik toho spí-der od rána ujel. "Ještě nikdy jsem se od farmy nevydal v tomhle smě-ru tak daleko," svěřil se Threepio. "Tady kolem žijí nějaké hrozně zvláštní bytosti.
Ne všechny byly prozkoumané. Je lépe je brát jako nebezpečné, dokud se neprokáže opak. Ovšem, pokud se objeví

něco úplně nové-ho…"
Přemohla ho zvědavost. Připouštěl však možnost, že jde o další lest Artoo Detoo. "Podíváme se," rozhodl. Opatrně postupoval v před s puškou ve střehu a vedl Threepio k hřebeni nejbližší duny. Artoo Detoo ovšem nespouštěl při tom z očí. Nahoře zalehl a pušku vyměnil za makrotriedr. Projížděl triedrem pomalu po dně kaňonu, až najednou se zastavil na dvou k sobě připoutaných postavách.
Banthy - a bez jezdců! "Říkal jste něco, pane?" supěl Threepio, který se sápal za Lukem. Jeho pohybové servomotory nebyly určeny k takovému plazení a lezení.
"Banthy, tam v předu," zašeptal Luke přes rameno. V rozrušení ho ani nenapadlo, že Threepio nemusí znát rozdíl mezi banthou a pandou. Znovu přiložil okuláry k očím a trochu přeostřil. "Počkej… Ano, jsou to píseční lupiči. Jednoho vidím." Něco temného mu z nenadání zastřelo výhled. V první chvíli ho napadlo, že se před ním uvolnil ně-jaký kámen.
Rozmrzele odklonil triedr, aby ten oslepující předmět odstranil. Dotkl se však nějakého měkkého materiálu. Byla to látkou omotaná noha dvakrát tak větší, než jeho vlastní. S úlekem se podíval nahoru… A ještě víš. Postava, která se nad ním tyčila, nebyl jawa. Zdálo se, že právě vytryskla z písku. Threepio v ohromení ustoupil o jeden krok a ztratil půdu pod nohama. Robot začal padat z duny a jeho gyroskopy na protest zakvílely. Luke, přimrazený na místě, poslouchal vzdalující se údery, jak se Threepio kutálel dolu po strmém svahu. Tusken si vychutnal okamžik střetu, vyrazil ze sebe příšerný výkřik zuřivosti i rozkoše a sekl dopředu svou gaderfii. Těžká dvousečná sekyra by jistě rozčísla Lukovu lebku na dvě poloviny, nebýt toho, že mladík pozvedl pušku v gestu spíše pudovém, než aby to udělal záměrně. Zbraní odrazil ránu, ale podruhé se mu to nemohlo povést. Těžká sekyra zhotovená z plátů vyrabované lodi rozdrtila hlaveň a z jemných součástí puš-ky nadělala kovové flitry. Luke se pozadu odplazil a chystal se skutá-let po strmém svahu dolu.
Jezdec ho pomalu následoval, zbraň napřaženou vysoko nad hlavou, omotanou hadry. Vyrazil ze sebe příšerný kašlavý smích. Byl o to víc vzdálený lidskému smíchu, že byl zkreslený sítí protiprašného filtru. Luke se pokusil nahlížet situaci objektivně, jak ho to učili ve škole přežití. Problém byl v tom, že měl sucho v ústech, ruce se mu třásly a strach ho ochromoval. S jezdcem před sebou a nejspíš smrtelným pádem za sebou se jeho mysli zmocnilo něco jiného a zvolilo třetí možnost. Omdlel. Žádný jezdec si nevšímal Artoo Detoo. Malý robot se vsunul do nevelkého výklenku nedaleko spíderu.
Jeden Tuskén nesl nehybné Lukovo tělo. Hodil bezvědomého mladíka na hromadu písku nedaleko spíderu a připojil se k ostatním, kteří se hemžili kolem otevřeného vozu.
Rozhazovali zásoby i součástky na všechny strany. Čas od času rabování ustalo, protože někteří z nich se pohádali a porvali kvůli ně-jakému obzvlášť zajímavému kusu kořisti.
Přerozdělování obsahu spíderu neočekávaně ustalo. Jezdci splynuli s úděsnou rychlostí s krajinou a rozhlíželi se na všechny strany. Mírný vánek se volně toulal kaňonem. Od západu zaznělo jaké si zavytí. Bublavý hluboký zvuk se odrážel od stěn kaňonu a pohyboval se nahoru a dolů v jeho obřím hrdle. Píseční lupiči zůstali chvilku strnulí. Pak ze sebevyrazili hlasité výkřiky a skřeky a prchali široko daleko od viditelného spíderu.
Znepokojivé zavytí znovu zaznělo, tentokrát z větší blízkosti. Teď už lupiči byli na půl cesty k banthám, které byly také nervózní a škubaly svými pouty. Artoo Detoo ovšem nevěděl, co to vytí znamená, ale přesto se malý robot snažil vtisknout hlouběji do výklenku. Vytí se blížilo.
Podle toho, jak se chovali píseční lupiči, průvodcem vytí bylo cosi nad pomysl příšerného. Příšerného a tak vražedného, že by to ani nemuselo rozeznávat mezi poživatelnou organickou potravou a nepo-živatelnými stroji. Už ani obláčky zvířeného prachu neoznačovaly místo, kde Tuskenští jezdci ještě před několika minutami plundrovali vnitřek spíderu. Artoo Detoo vypnul všechno, s vyjímkou nejdůležitějších funkcí, aby omezil jakýkoli hluk a světlo. Sviš tivý zvuk byl stále lépe slyšet. Na vrcholku blízké duny se objevila jakási postava a blížila se k spíderu…

V.

Byla vysoká, ale nebudila hrůzu. Artoo Detoo prověřoval svoje zrakové obvody a vnitřně se zamračil. Reaktivoval všechna svá zaří-zení. Příšera ze všeho nejvíc připomínala starce. Byl oděn do obnošeného pláště či spíše kutny, jejíž volné záhyby skrývaly jakési váčky a podivné nástroje. Artoo Detoo bedlivě toto lidské zjevení prozkoumal, ale nezdálo se, že by z něho měl mít strach. Muž ho zřejmě nijak neohrožoval. Dokonce se zdálo, že je čímsi potěšen, uvědomil si Artoo Detoo. Bylo nemožné určit, kde končí látka oděvu příchozího a kde začíná jeho pleť.
Zestárlá tvář měla stejnou barvu jako pískem prostoupený plášť a vousy vypadaly jako pouhé prodloužení střapců, které měl na prsou. Do zjizvené tváře byly vtištěny stopy i po jiném klimatu než pouštním, mrazivém i extrémně vlhkém. Výbojný zobákovitý nos podobný skalisku vybíhal z klikatiny vrásek a jizev. Oči mu po stranách zářily jako azurové tekuté krystaly. Mužův úsměv pronikl prachem, pískem a vousy a jeho oči pokukovaly po zhroucené postavě, ležící vedle spí-deru. Artoo Detoo poněkud změnil stanoviště, protože dospěl k závě-ru, že píseční lupiči se stali objetí jakéhosi zvukového klamu. Ochotně zapomněl na fakt, že zvuky slyšel i on sám. Zdálo se také, že cizinec nehodlá Lukovi ublížit. Artoo Detoo uvolnil ve snaze získat lepší vý-hled malý oblázek. Ani jeho vlastní elektronické senzory téměř ten zvuk nezaznamenaly, ale muž se otočil, jako by to byl výstřel. Zadíval se rovnou do výklenku, v němž se Artoo Deto schovával a stále se přívětivě usmíval.
"Ahoj, ty tam," zvolal hlubokým, podmanivě příjemným hlasem. "Vylez ven, přítelíčku. Nemusíš se bát." V jeho hlase bylo cosi pří-jemného a uklidňujícího. V každém případě byla společnost neznámé-ho muže lepší než samota v této pustině.
Artoo Detoo se vykolébal do slunečního světla a směřoval k místu, kde ležel Luke. Sudovité robotovo tělo se naklonilo nad bezvládnou postavou. Vyrazilo ze sebe sérii znepokojených hvizdů. Starý muž přistoupil, naklonil se nad Lukem a sáhl mu nejdřív na čelo a potom na spánek. Mladík se v bezvědomí zavrtěl a cosi zamumlal, jako spáč, kterému se něco

zdá.
"Neměj starosti," řekl člověk Artoo Detoo. "Bude v pořádku."
Jako na potvrzení jeho slov Luke zamrkal. Nevěřícně hleděl vzhůru a zašeptal: "Co se to stalo?"
"Jen klid, synu," nabádal ho muž, který se posadil na paty. "Měl si těžký den." Zase se chlapecky usmál. "Můžeš být rád, že ti hlava ještě drží na zbytku těla."
Luke se podíval kolem, až jeho zrak spočinul na tváři, která se nad ním skláněla. Když ji poznal, udělalo to s ním zázrak. "Ben… to musí být on…" Pak si vybavil nedávné vzpomínky a vylekaně se kolem sebe rozhlédl. Po písečných lupičích nezbylo ani stopy.
Pomalu nadzvedl trup a posadil se. "Ben Kenobi .. to jsem rád, že tě vidím!"
Stařec povstal a prohlížel si dno kaňonu a zubatinu skal nad ním. Chodidlem prohrabával písek.
"Pustiny Jundlandu nejsou stvořeny pro procházky. Tuskenové se dovedou postarat o zbloudilé poutníky." Znovu pohlédl na svého pacienta. "Řekni mi, mládenče, co tě přivedlo sem, tak daleko do nicoty?"
Luke ukázal na Artoo Detoo. "Tady ten malý droid. Tvrdí, že hledá svého bývalého pána. Nejdřív jsem si myslel, že se zbláznil. Teď už si to nemyslím. U droida jsem ještě nikdy nepozoroval takovou oddanost, až bláznivou. Zdá se, že ho nic nedokáže zastavit. Dokonce se pokusil mě ošidit." Lukův zrak zalétl vzhůru. "Tvrdí, že patří jakémusi Obi - Wan Kenobimu." Luke se díval pozorně, ale na muži nebylo nic znát. "Je to nějaký tvůj příbuzný?
Strýc tvrdí, že tu skutečně taková osoba žila. Nebo je to jenom nějaký nedůležitý útržek zničeného záznamu, který zabloudil do jeho primární informační banky?" Pískem ošlehaná tvář procházela promě-nami, jak se muž zahloubal do sebe.
Zdálo se, že Kenobi otázku zvažuje. Nepřítomně se probíral pocuchaným plnovousem.
"Obi - Wan Kenobi," opakoval. "Obi - Wan… nuže tohle jméno jsem už dlouho neslyšel. Velmi dlouho. Podivuhodné…"
"Strýc tvrdí, že už je mrtev," nadhodil Luke s nadějí v hlase.
"No, mrtev není," opravil ho Kenobi čile. "Ještě ne, ještě ne." Luke vzrušeně vstal. Všechny vzpomínky na Tuskenské jezdce byly ty tam.
"Ty ho tedy znáš!" Nepřirozeně mladistvý úsměv zableskl na slepenině vráscité kůži a vousů.
"Ovšem, že ho znám: Jsem to já. Myslím, že jsi to tušil, Luku. Ale přestali mi říkat Obi - Wan dřív, než ses narodil." Luke ukázal na Artoo Detoo. "Pak ti tedy ten droid podle všeho patří."
"Tak tohle je divné," připustil očividně zmatený Kenobi, pohlí-žeje na tichého robota. "Nepamatuji si, že bych nikdy vlastnil robota, tím spíše takovou moderní jednotku R2. Nanejvýš zajímavé, nanejvýš zajímavé." Cosi z nenadání přitáhlo starcův pohled ke sráznému úbočí nedalekých skal. "Nejlíp uděláme, když nastartujeme tvůj spíder. Pí-seční lupiči se snadno polekají, ale brzy se jich vrátí dvakrát tolik. Jinak bychom mohli o spíder přijít, i když to nejsou jawové." Kenobi si položil zvláštním způsobem dlaně na ústa, hluboce se nadýchl a vyrazil tak nadpozemský skřek, že se Luke vyděsil. "Po tomhle budou ti lumpové ještě nějakou dobu utíkat," uzavřel stařec s uspokojením.
"Tohle je výkřik kraitského draka," vydechl Luke s úžasem. "Jak to dokážeš?"
"Jednou tě to naučím, synu. Není to těžké. Musíš se k tomu správně postavit, mít dobře vycvičené hlasivky a dobrý dech. Kdybys byl císařský úředník, mohl bych tě to naučit hned, jenže nejsi." Pohlé-dl znovu na hřeben skal. "A nemyslím si, že tady je na to vhodné místo."
"O tom se nebudu přít," třel si Luke zátylek. "Vypadněme od sud." A v tuto chvíli Artoo Detoo dojemně zapípal. Luke nedokázal rozluštit elektronický vzkaz, ale najednou mu došlo, co za ním vězí.
"Threepio!" vykřikl ustaraně. Artoo Detoo už pospíchal co mohl pryč od spíderu. "Pojďme, Bene." Malý robot je zavedl ke kraji široké jámy v písku. Tam se zastavil, smutně pobrukoval a ukazoval dolu. Luke se podíval v tom směru a pak se jal opatrně sestupovat po pozvolném sypkém svahu.
Kenobimu nedělal sestup žádné potíže. Threepio ležel v písku přesně na místě, kam se dokoulel a doválel. Kryt měl poškrábaný a pomačkaný, ruku měl ulomenou. Ležela nedaleko.
"Threepio!" zvolal Luke. Žádná odpověď. Zatřásl droidem, ale k aktivaci to nevedlo. Luke otevřel kryt panelu v robotových zádech a několikrát zapnul a vypnul vypínač. Ozval se hluboký hukot, přestal, znovu začal a přešel do normálního vrčení. Za pomoci zbývající ruky se Threepio převalil a posadil.
"Kdepak to jsem," zabreptal, a snažil se vyjasnit fotoreceptory. Pak poznal Luka. "Ach, omlouvám se, pane. Musel jsem nějak špatně šlápnout."
"Máš kliku, že tvoje hlavní obvody ještě fungují," informoval ho Luke. Významně se podíval na vršek kopce. "Můžeš vstát? Musíme odsud vypadnout, než se lupiči vrátí." Threepio se o to pokusil a servomotory na protest skřípěly.
"Nedomnívám se, že to dokážu. Musíte pokračovat beze mne, pane Luku. Nemělo by smysl, kdybyste měl kvůli mě riskovat. Jsem vyřízený."
"Ne, nejsi," přerušil ho Luke. Přestože ten stroj mu nepatřil dlouho, měl k němu vztah. Asi tím, že Threepio nebyl obyčejný zemědělský stroj, se kterým se nedalo pořádně mluvit, na jaké byl Luke zvyklí. "Co mají ty tvoje řeči znamenat?"
"Logiku," sdělil mu Threepio.
"Prohru," zavrtěl Luke hněvivě hlavou. S pomocí Luka a Bena Kenobiho se poškozenému robotovi podařilo vstát. Malý Artoo Detoo je se shora pozoroval. V polovině svahu se Kenobi zastavil a podezří-vavě nasál do sebe vzduch.
"Rychle, synu. Vracejí se."
Luke se snažil současně dávat pozor na okolní skály a na to, kam šlape. Ze všech sil se snažil vytáhnout Threepio z jámy.
Ben Kenobiho pečlivě zamaskovaný domek byl zařízen se spartánskou strohostí. Vypadal nepohodlně a většině lidí

by asi nevyhovoval. Odpovídal podivnému vkusu majitele. Obývací prostory vyzařovaly smysl pro pohodlí, ovšem spíše rázu duchovního, než aby vychá-zeli vstříc potřebám pomíjející tělesnosti. Podařilo se jim kaňon vyklidit dřív, než Tuskenští jezdci stačili zaútočit. Podle pokynů Kenobiho Luke zanechal za sebou stopy tak matoucí, že by je nedokázal sledovat ani ten nejbystřejší jawa. Luke se na několik hodin odevzdal pohodlí Kenobiho příbytku. Zůstal v místnůstce vybavené jako malá, ale dobře zařízená dílna, a pracoval na robotově utržené ruce. Pojistné přerušovače obvodů se pod vlivem přetížení naštěstí rozpojily, takže elektronické nervy a ganglie zůstali v podstatě nepoškozené. Stačilo tedy mechanicky připojit paži k rameni a aktivovat přerušovače. Kdyby se paže přelomila uprostřed, musela by do továrny k opravě.

Zatímco Luke byl zaměstnán opravou, Kenobi soustředil pozornost na Artoo Detoo. Malý droid seděl klidně na podlaze, zatímco si stařec hrál s jeho kovovými vnitřnostmi. Konečně se muž napřímil, s úlevou si oddychl a zavřel panely na robotově půlkulovité hlavě.
"Teď tedy uvidíme, co jsi zač, přítelíčku, a odkud pocházíš." Luke byl skoro hotov a Kenobiho slova ho stačila vylákat z dílny.
"Část zprávy jsem viděl," spustil a… podivuhodný portrét znovu vyplnil prázdný prostor před malým robotem. Luka opět přemohla dívčina záhadná krása a zmlkl.
"Ano, myslím, že to máme," zabručil Kenobi přemýšlivě. Obraz blikal, zřejmě protože záznam byl pořízený narychlo. Jak si ale Luke s obdivem všiml, teď byl mnohem ostřejší a zřetelnější než předtím. Jedno bylo jasné: Kenobi se vyznal i v jiných věcech, než v umění přežít v pouštních podmínkách.
"Generále Obi - Wan Kenobi," ozval se jemný hlas, "Hlásím se jménem rodiny světů Alderaanu a Aliance pro obnovu republiky. Ru-ším vaši samotu ve jménu mého otce Baila Organy, vicekrále a první-ho předsedy systému Alderaan." Kenobi přijal ta slova s klidem, avšak Luke vytřeštil oči, div že mu nevypadly z hlavy. Hlas pokračoval. "Před mnoha lety jste sloužil, pane generále, bývalé republice na vá-lečném poli.
Nyní vás prosí můj otec, aby jste nám pomohl v hodinách zoufalství. Potřebujeme vás, aby jste se s ním spojil na Alderaanu. Musíte se k němu připojit. Omlouvám se, že vám nemohu tlumočit otcovo přání. Pokusila jsem se k vám dostat, ale nepodařilo se to. Proto se musím uchýlit k tomuto náhradnímu způsobu komunikace.
V mozku tohoto droida jsou umístěny informace životně důležité pro Alianci. Můj otec je umí aktivovat. Prosím vás, osobně dohlédněte na to, aby se tato jednotka dostala v bezpečí na Alderaan."
Odmlčela se a když znovu začala, hovořila rychleji a přestala dbát na zdvořilosti. "Musíte nám pomoci, Obi - Wan Kenobi. Jste moje poslední naděje. Císařští agenti mne zatknou. Nic se ode mne nedozví. Všechno důležité je v paměťových obvodech tohoto droida. Nesmíte nás zklamat, Obi - Wan Kenobi. Nesmíte zklamat mne." Obláček třírozměrného šumu zničil jemnou podobiznu a pak vše zmizelo.
Artoo Detoo s očekáváním hleděl na Kenobiho. Luke měl mysl matnou jako je rybník zalitý naftou. Ve zmatku se obracel myslí i zrakem ke klidné postavě, která seděla vedle něho.
Starý muž. Bláznivý čaroděj. Pouštní tulák, podivín, kterého strýc a všichni ostatní znali, co Lukova paměť sahá. Kenobi nedával ani v nejmenším najevo, že by se ho šeptem vyslovená, neklidem poznamenaná zpráva neznámé ženy nějak dotkla.
Opřel se o kamennou stěnu a zamyšlen si hladil fousy. Pomalu nasával kouř z vodní dýmky. Luke si vybavil tu jednoduchou, ale krásnou podobiznu. "Je tak … tak…" Na farmě se nenaučil používat slov vhodných k této situaci. Najednou si na něco vzpomněl a nevě-řícně se na starce podíval.
"Generále Kenobi, bojoval jste ve válce? Ale… to je tak dávno."
"Nu, je to dávno," připustil Kenobi, tak lhostejně, jako by se bavil o porci dušeného shangu. "Vážně je to už řádka let. Byl jsem tenkrát rytířem řádu Jedi. Zrovna tak, jako…" pohlédl na mladíka, "jako tvůj otec."
"Rytíř řádu Jedi," opakoval Luke. Vypadal zmateně. "Můj otec ale ve válce nebyl. Nebyl rytířem, dělal navigátora na nákladní lodi."
Kenobi zaobalil náustek dýmky do úsměvu. "Tohle ti vyprávěl strýc." Zamyslel se nad čímsi jiným. "Owen Lars nikdy nesouhlasil s ideály, názory a životní filosofií tvého otce. Věřil, že tvůj otec měl zůstat na Tatoinu a neměl se plést do…" znovu to zdánlivě lhostejné pokrčení ramen. "Prostě myslel si, že tu měl zůstat a věnovat se farmaření."
Luke neříkal nic. Jenom tuhnul, jak starý muž odhaloval zapomenuté úlomky rodinných příběhů, které Luke znal jen prostřednictvím strýcova skresleného vyprávění.
"Owen se vždycky bál, že otcova dobrodružná povaha tě může ovlivnit a dostat tě ven z Anchorheadu." Pomalu zatřásl hlavou, jako na znamení politování. "Obávám se, že ve tvém otci nebylo moc farmářské povahy."
Luke se odvrátil. Odstraňoval poslední částečky písku z hojící se ruky Threepio.
"Škoda, že jsem ho nepoznal," zašeptal konečně.
"Byl to nejlepší pilot, jakého jsem kdy potkal," pokračoval Kenobi. "Skvělý bojovník. Síla… měl silný instinkt." Na zlomek vteřiny vypadal Kenobi opravdu staře. "Byl to taky dobrý kamarád." Chlapecká hravost se mu náhle vrátila do pronikavých očí a spolu s ní i přirozený humor. "Slyšel jsem, že jsi taky dobrý pilot. Pilotování a schopnost navigace se nedědí, ale dědičná je spousta drobností, které dohromady dělají dobrého pilota. Možná, že tohle si zdědil. Jenže i kachna se musí učit plavat."
"Co je to kachna?" divil se Luke.
"Na tom nezáleží. Víš, v mnoha ohledech se otci podobáš." Luka znervózňoval Kenobiho upřený zrak. "Od té doby, co jsem tě viděl naposled, jsi hodně vyrostl." Luke na to nedokázal odpovědět. Kenobi se pohroužil do hlubin přemýšlení. Luke tiše čekal. Po nějaké době se starý muž napřímil. Zřejmě se k něčemu rozhodl.
"Teď mne napadá," řekl špatně hranou lhostejností, "že tu něco pro tebe mám." Vstal a přistoupil k rozměrné

staromódní truhle. Otevřel ji a začal se v ní hrabat. Vytáhl z ní spoustu divných věcí, pohazoval je kolem a zase je ukládal dovnitř. O většině Luke nevěděl, k čemu slouží. Kenobi zřejmě pátral po čemsi důležitém. Nechtěl se tedy ptát, k čemu slouží ty ostatní divné věci.
"Otec si přál," řekl Kenobi, "abych ti dal tohle - až dorosteš chtěl předat dřív, ale tvůj strýc by to nedovolil. Myslel by si, že by tě to mohlo přivést na bláznivé myšlenky a skončil bys spolu s Obi - Wanem na nějaké dobrodružné výpravě. A víš, Luku, a právě v tom si tvůj strýc nemohl s otcem rozumět. Lars nikdy neplete obchod s ideály, kdežto tvůj otec o takových vě-cech vůbec nepřemýšlel. Rozhodování v tomto ohledu zakládal stejně jako pilotování - na instinktu."
Luke přikývl. Konečně odstranil poslední zrnko pístku a prohlížel zbývající součástky v otevřeném prostoru na hrudi Threepio. Objevil pojistku, uvolnil její příchytky, vytáhl ji a znovu ji vrátil na místo. Threepio se na to díval, zřejmě s mimořádnou pozorností. Dlouho Luke hleděl do jeho plastových a metalických fotoreceptorů. Potom robota uzavřel.
Threepio na to nic neřekl. Za jeho zády se ozvalo jakési zabručení. Luke se obrátil a spatřil, jak k němu Kenobi potěšeně kráčí. Podal Lukovi malý, podivně vyhlížející předmět. Mladík si ho se zájmem prohlížel. Byla to v podstatě krátká tlustá rukověť, opatřená několika vypínači. Nahoře byla okrouhlá kovová destička, velká asi jako dlaň. Do rukojeti i do destičky bylo zasazeno několik součástek, podobných drahokamům. Jedna vypadala jako energetická baterie, nejmenší, jakou kdy Luke viděl. Druhá strana destičky byla zrcadlově lesklá.
Nejvíc Luka zajímala baterie. Podle toho, jak vypadala, Luke usuzoval, že zařízení vyžadovalo ohromné množství energie. Přestože zařízení patřilo údajně jeho otci, vypadalo jako nově vyrobené. Kenobi je zřejmě pečlivě uschovával. Jenom podle několika škrábanců na držadle se dalo soudit, že ho někdo používal.
"Pane!" Tento povědomý hlas Luke už hodnou chvíli neslyšel.
"Co je?" Ozval se Luke, vyrušený ze svého zkoumání.
"Pokud mne nebudete potřebovat," prohlásil Threepio, "myslím, že bych se měl na chvilku vypnout. To pomůže obnově mých vnitř-ních nervů. Také bych potřeboval spustit několik sebečistících programů."
"Ovšem, dělej jak myslíš," řekl Luke nepřítomně a znovu se vě-noval fascinujícímu zkoumání té prapodivné věci.
Threepio za jeho zády ztichl a záře v jeho očích vyhasla. Luke si všiml, že Kenobi se na něho se zájmem dívá.
"Co je to?" zeptal se ho, když selhalo všechno jeho úsilí přijít na to sám.
"Laserový meč tvého otce," řekl mu Kenobi. "Kdysi se jich hodně užívalo. V některých oblastech galaxie je užívají dodnes." Luke zkoumal ovladače a pak se zkusmo dotkl jasně barevného tlačítka poblíž zrcadlové desky. Z kotouče najednou vytryskl bleděmodrý paprsek, tlustý asi jako palec. Byl hustý k neprůhlednosti, metr dlouhý, a na konci temně jasný jako na začátku. Bylo divné, že Luke z něho necítil žádné teplo.
Byl na tolik opatrný, aby se ho nedotýkal. Věděl, co laserový meč dokáže, třebaže žádný nikdy neviděl. Mohl jím vyříznout díru do kamenné stěny Kenobiho obydlí - a také do lidského těla.
"Byla to předepsaná zbraň pro rytíře řádu Jedi," vysvětlil Kenobi. "Ne tak neohrabaná a nepřesná jako paprskomet. Kdo jí chtěl použí-vat, potřeboval k mistrovskému ovládnutí něco víc, než zrak. Elegantní zbraň. A také symbol. Paprskomet nebo fuzkater umí používat kaž-dý. Ale kdo uměl dobře zacházet s laserovým mečem, musel mít v sobě něco navíc." Za řeči přecházel po místnosti.
"Rytíři řádu Jedi byli po tisíc generací nejmocnější a nejuctívanější silou v galaxii. Bývalé republice sloužili jako strážci a ochránci míru a spravedlnosti." Protože se Luke nezeptal, co se s ním stalo potom, Kenobi vzhlédl.
Všiml si, že mladík se dívá do prázdna a zaznamenal buď vůbec nic, nebo jen málo z toho, co mu říkal. Někdo by se zlobil, že mladý muž nedává pozor. Ne tak Kenobi. Citlivější než kdokoli jiný, trpělivě čekal, až ticho bude i Lukovi příliš těžké.
"Jak zemřel můj otec?" zeptal se Luke. Kenobi zaváhal a Luke vycítil, že se mu nechce o této věci mluvit. Na rozdíl od strýce Owena se ale Kenobi nedovedl uchýlit k pohodlné lži.
"Zradili ho a zavraždili," prohlásil Kenobi vážně. "Udělal to mladý Jedi, který se jmenoval Darth Vader." Nedíval se na Luka. "Mladík, kterého jsem vycvičil. Jeden z mých nejlepších žáků. Jedna z mých největších proher." Kenobi se zastavil.
"Vader dal svůj výcvik a svoji sílu do služeb zla, do služeb pozdějším zrádným císařům. Po té, co řád Jedi rozehnali a vybili, zůstalo jen málo lidí, schopných odporu proti Vaderovi. Skoro všichni jsou mrtvi." Na Kenobiho tváři se rozhostil neproniknutelný výraz.
"V mnohém ohledu byli příliš dobří, příliš spoléhali na své vlastnosti. Vkládali příliš velkou důvěru ve stálost republiky a nedokázali uvěřit, že tělo může být zdravé, avšak hlava může být stále chorobněj-ší a slabší. Tak se nechali ovládnout lidmi, jako byli císařové.
Kéž bych byl v čas rozpoznal, oč Vaderovi jde. Někdy jsem měl pocit, že se připravuje k čemusi ohavnému. Takový je osud těch, kteří zvládnou sílu a nechají se pohltit její temnou stranou." Lukova tvář se rozpadla zmatkem.
"Síla? To je podruhé co se o síle zmiňuješ."
Kenobi přikývl.
"Někdy zapomínám, před kým žvaním. Řekněme, že síla je cosi, co musí rytíř Jedi ovládat. Vědci ji nikdy nedovedli doopravdy vysvětlit. Jenom teoretizovali, že je to energetické pole, generované živými bytostmi. Přírodní lidé tušili její existenci, ale po celá tisíciletí zůstala neznámá. Jen někteří jedinci dovedli sílu ovládnout. Byli označováni za šarlatány, podvodníky, mystiky - i ještě něco horšího. Ještě méně lidí z ní dokázalo vydobýt nějaký užitek. A protože jejich možnosti kontroly byly primitivní, byla pro ně až příliš mocná. Jejich vrstevníci je nechápali a dopadalo to špatně."
Kenobi učinil široké, všeobjímající gesto. "Síla obklopuje všechny a každého z nás. Někteří lidé věří, že ovlivňuje jenom naše osobní akce a nic jiného. Znalosti síly a umění jak ji ovládat dodávali rytířům řádu Jedi jejich zvláštní moc."
Kenobi sklonil paže a hleděl na Luka tak, že mladík sebou začal neklidně vrtět.
Když znovu promluvil, bylo to tónem tak ostrým a mladistvím, že Luke sebou bezděky trhnul. "Musíš se také vydat

cestou síly, Luku - pokuď máš se mnou jít na Alderaan."
"Alderaan!" Luke vyskočil ze sedačky. Vypadal užasle. "Já nejdu na Alderaan. Ani nevím kde Alderaan je."
Vaporátory, droidi, žně - na jednou se mu to všechno zdálo tak blízké! To, co mu připadalo jenom jako divný nábytek a zvláštní přístroje, mu teď přišlo nepřátelské. Divoce se kolem sebe rozhlédl.
Snažil se vyhnout zraku Ben Kenobiho… starého Bena… blázna Bena… generála Obi - Wan…
"Musím se vrátit domů," zašeptal. "Je už pozdě. Už teď mám malér." Na něco si vzpomněl a ukázal na nehybné těleso Artoo Detoo. "Toho droida si můžeš nechat. Zřejmě tě chce. Něco strýcovi namluvím - alespoň doufám," dodal nešťastně.
"Potřebuju, abys mi pomohl, Luku," vysvětloval Kenobi, jako obvykle na půl smutně, napůl panovačně. "Na takové věci jsem už moc starý. Nemohu si věřit, že to všechno správně zvládnu. Je to příliš důležitý úkol." Pokývl směrem k Artoo Detoo. "Slyšel jsi i viděl tu zprávu."
"Ale … do takových věcí se nemohu zaplést," protestoval Luke. "Máme hodně práce; musíme dokončit žně, i kdyby se strýček Owen nechal zlomit a najal si další lidi. Nebo alespoň jednoho člověka ale s tím nic neudělám. Teď ne. Navíc je to odsud daleko. Tohle všechno se mě netýká."
"Zdá se mi, že slyším mluvit tvého strýce," poznamenal Kenobi lhostejně.
"Strýček Owen! Jak mu to všechno vysvětlím!"
Starý muž potlačil úsměv. Byl si dobře vědom, že Luke nemůže uniknout svému osudu. Byl mu určen pět minut před tím, než se dově-děl o tom, jak zemřel jeho otec. Byl zaznamenán v běhu věcí už v okamžiku, kdy spatřil prosící obraz princezny Organy, tak nedokonale promítnutý malým droidem. Kenobi v duchu pokrčil rameny. Jeho osud byl nejspíš zpečetěn ještě dřív, než se chlapec narodil. Ne snad, že by Kenobi věřil v předurčenost, ale věřil v dědičnost - a v sílu.
"Pamatuj, Luku, že utrpení jednoho člověka znamená utrpení všech. Nespravedlnost nesouvisí se vzdálenostmi. Zlo musí být zastavené včas, jinak zasáhne všechny lidi, ať už se mu postavili nebo o něm nevěděli."
"Řekl bych, že tě můžu odvést do Anchorheadu," řekl Luke nervózně. Odtud můžeš odjet do Mos Eisly, nebo kam budeš chtít."
"Velmi správně," souhlasil Kenobi. "Pro začátek to stačí. Pak musíš udělat to, co budeš cítit, že je správné." Teď už zcela zmatený Luke se odvrátil.
"Fajn. Jenže teď se zrovna cítím mizerně."

Žalář byl zlověstně temný. Téměř tu nesvítilo světlo. Černé kovové stěny a vysoký strop byly jen sotva vidět. Cela byla tak uzpůsobena, aby ve věznì vyvolávala co nejvíce pocitu bezmoci. V tom fungovala výborně. Tak dobře, že zajatá dívka napjatě sledovala, odkud se blíží hluk. Kovové dveře se začaly sunout stranou. Byly tak silné, jako její tělo. Jako by se báli, uvažovala hořce, že méně tlustými dveřmi by se probourala holýma rukama. Dívka se podívala ven a spatřila několik císařských strážných těsně přede dveřmi. Leia Organa na ně vyzývavě pohlédla a opřela se o protější stěnu. Její odhodlaný výraz se zhroutil, jakmile obrovitá černá hmota vplula do místnosti, tak plavně, jako by byla zavěšena na lanech. Vaderova přítomnost zkrušila jejího ducha, jako by slon rozšlápl vaječnou skořápku. Bídáka doprovázela lidská zrůda, ze které šel jen o málo menší strach, třeba že její postava byla vedle Temného pána nepatrná. Darth Vader mávnul na někoho venku. Něco, co bzučelo jako veliká včela, se přiblížilo a vklouzlo dovnitř. Leia zadržela dech, když spatřila temnou kovovou kouli. Visela na nezávislých repulsorech, trsy kovových ramen trčely ze stran. Ruce byly vybaveny množstvím jemných nástrojů. Leia s děsem pozorovala přístroj. Donesly se jí pověsti o takových strojích, ale v pravdě nevěřila, že by císařští technici mohli skutečně vyrobit něco tak odporného. Do mechanické bezduché paměti stroje byly zaznamenány všechny krutosti, všechny akty zla známé lidstvu - jakož i několika mimozemským rasám. Vader a Tarkin tiše stáli. Dávali jí dost času, aby si prohlédla létající děs. Guvernér si dokonce říkal, že samotná přítomnost přístroje by jí mohla tak vyděsit, že jim vydá potřebné informace. Ba ne, dospěl k závěru. Bude třeba sáhnout ke krajně nepříjemným prostředkům. Ovšem z každého takového zážitku pocházejí další znalosti a inspirace a senátor si sliboval, že bude co nejpozornějším divákem.
Jakmile vypršel čas, přistoupil ke stroji.
"Nuže, senátorko Organo, princezno Organo, promluvíme si o tom, kde leží povstalecká základna." Stroj se k ní přiblížil. Hukot zesí-lil. Jeho kulový tvar už zakrýval Vadera, guvernéra, zbytek cely… světlo… tlumené zvuky pronikaly stěnami cely a tlustými dveřmi a šířily se chodbou. Klid a mír chodby táhnoucí se kolem uzavřené místnosti ale narušily jen nepatrně. Stráže, které stály hned u dveří, si navíc našly dostatek důvodů, proč se vzdálit tak, aby ani ty nejslabší dozvuky nedolehly k jejich sluchu.

VI.
"Podívej se tam, Luku," ukázal Kenobi na jihozápad. Spíder dál uháněl po povrchu kamenité pouště. "Řekl bych, že vidím kouř." Luke pohlédl udaným směrem.
"Nic nevidím."
"Stejně se tam podíváme. Třeba se někomu něco stalo." Luke otočil spíder.
Netrvalo dlouho a také on spatřil stoupající sloupy dýmu, které Kenobi kdoví jak zachytil. Spíder zvládl slabé stoupání a pak klesal po mírném svahu do širokého mělkého kaňonu. Byl plný pokroucených spálených objektů, které byly původu organického, jiné nikoli. Uprostřed té zkázy, podobný kovové velrybě vyvržené na břeh ležel rozbitý trup jawovského transportéru. Luke zastavil spíder. Kenobi za ním vyskočil do písku a společně začali zkoumat pozůstatky zkázy.
Luke si všiml několika mělkých prohlubní. Přidal do kroku, pře-šel k další z nich a po chvilce zkoumání zavolal Kenobiho.

"Vypadá to na písečné lupiče. Tady je několik stop po banthách." Pak si Luke všiml záblesku kovu napůl pohřbeného do písku. "A tady je jedna z jejich dvousečných seker." Zmateně zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem ale neslyšel, že by se Jezdci odvážili na něco tak velkého." Protáhl se, hledě na vysokou ohořelou siluetu písečného transportéru.
Kenobi prošel kolem něho. Zkoumal široké stopy v písku.
"To nebyli oni," prohlásil zamyšlen, "ale někdo to nastražil tak, abychom my - nebo kdokoli jiný, kdo by sem přišel - mysleli, že to udělali." Luke se k němu připojil.
"Nechápu."
"Pořádně si ty stopy prohlédni," radil mu starší muž. Ukázal na tu nejbližší a pak na několik dalších. "Není ti na nich nic divného?"
Luke zavrtěl hlavou.
"Ať tu byl kdokoli, nechal banthy klusat vedle sebe. Píseční lupi-či vždycky jezdí za sebou, v jedné řadě, aby zmátli stopaře a skryli svou sílu." Kenobi obrátil pozornost k písečnému transportéru a nechal Luka zkoumat stopy. Ukázal na místo, kde jediný výstřel vyrazil zámek, panty i rám vchodu.
"Všimni si, s jakou přesností se tu střílelo. Píseční lupiči to tak nedovedou. Po pravdě řečeno, na Tatoinu to nikdo neumí s takovou účinností." Otočil se a hleděl na obzor. Možná, že za některým z blízkých kopců se skrývá tajemství - a hrozba.
"Jenom císařští vojáci dokáží zaútočit na písečný transportér s tak chladnou přesností." Luke přistoupil k jedné z maličkých zhroucených mrtvol a nohou jí převrátil na záda.
Znechuceně se zašklebil při pohledu na to, co zbylo z toho ubohého stvoření. "Tihle jawové prodali strýci Owenovi a mně Artoo Detoo a Threepio. Poznávám je podle střihu jejich oděvu. Proč by ale císařští vojáci vraždili jawy a písečné lupiče? Museli přece zabít několik jezdců, aby se zmocnili jejich banth." Usilovně přemýšlel. Uvědomil si, že v něm roste napětí. Hleděl na spíder, přes mrtvoly jawů, které se rychle rozkládaly.
"Takže… jestliže stopovali droidy až k jawům, jistě se dozvěděli, komu je jawové prodali. Takže to je zavedlo až…"
Luke utíkal jako zběsilý ke spíderu.
"Luku, počkej… Počkej, Luku," křičel Kenobi. "Je to moc nebezpečné! Nikdy nedokážeš…" Luke neslyšel nic než hukot ve vlastních uších, necítil nic než žár v srdci. Skočil do spíderu a takřka sou-časně sešlápl pedál plynu až na podlahu. Nechal Kenobiho a oba roboty v oblaku písku a štěrku.
Stáli tam uprostřed rozkládajících se mrtvol, orámováni stále ješ-tě dýmajícím vrakem písečného transportéru. Když se Luke přiblížil ke svému domovu, spatřil jiný kouř, než který stoupal ze stroje jawů. Jen na poslední chvíli si vzpomněl, že by měl vypnout motor, když odklopil kupoli a skákal ven. Temný dým neúprosně stoupal z děr v zemi. Tyto díry byly jeho domovem, jediným, který kdy poznal. Teď to mohly docela dobře být jícny sopek. Znovu a znovu se pokoušel proniknout do podzemního obytného komplexu. Znovu a znovu ho prudký žár zahnal kašlajícího a kuckajícího nazpět. Uvědomil si, že se potácí a z očí mu kanuly slzy, způsobené nejen kouřem.
Napůl oslepený hleděl dolů do vnějšího vchodu do garáže. Ta hořela také. Třeba se jim ale podařilo uprchnout ve druhém spíderu…
"Teto Beru… Strýčku Owene!" Bylo těžké něco zahlédnout skrz oči dráždící clonu. V dýmu objevil dva dýmající předměty, dole v tunelu. Pro slzy a kouř je skoro neviděl. Vypadaly skoro jako… Zavzlykal a zuřivě si vytíral oči, které ho nechtěly poslouchat. Ne.
Pak se otočil, padl na zem a pohřbil tvář do písku, aby se už na nic nemusel dívat.

Ohromná třírozměrná obrazovka zaplňovala celou jednu stěnu rozsáhlé místnosti od stropu až po podlahu. Zobrazovala milión hvězdných systémů. Byla to sice jen malá část galaxie, ale i tak to byl úchvatný pohled. Dole stála mohutná postava Darth Vadera. Vedle něho byl guvernér Tarkin a z druhé strany admirál Motti a generál Tagge. V tomto úchvatném okamžiku všichni zapomněli na někdejší neshody.
"Poslední odpočet je zakončen," informoval je Motti. "Všechny systémy jsou funkční." Otočil se k nim. "Jaký bude první kurs, kterým se vydáme?" Zdálo se, že Vader neposlouchá. Tiše mumlal, napůl pro sebe:
"Projevuje překvapující sebevládu. Neuvěřitelně vzdoruje torturá-toru." Shlédl na Tarkina. "Bude to trvat nějaký čas, než z ní dostaneme nějakou informaci."
"Vaše metody mi vždycky připadaly poněkud zvláštní, Vadere."
"Jsou účinné," namítl tiše Temný pán. "v zájmu urychlení procesu jsem otevřen vašim návrhům." Tarkin vypadal zamyšleně. "Tvrdohlavost lze někdy překonat tím, že ohrozíme někoho jiného, než vyslýchanou osobu."
"Co tím myslíte?"
"Jenom mne napadlo, že je na čase, abychom předvedli plnou sílu naší stanice. Můžeme to udělat dvojnásob užitečným způsobem." Poručil naslouchajícímu Mottimu. "Řekněte programátorům, ať nasadí kurs do systému Alderaan."

Kenobi se neostýchal přetáhnout si starý hadr přes nos a ústa, aby odfiltroval alespoň část odporného puchu, který vycházel z ohně spalujícího kosti. Artoo Detoo a Threepio nic takového nepotřebovali, třebaže byly vybaveni čichacími cenzory. Dokonce Threepio, který měl v sobě zabudované estetické obvody, mohl nasadit uměle selektivní režim, když toho bylo potřeba. Společnými silami oba droidi pomohli Kenobimu naházet poslední těla do šlehajících plamenů. Pak ustoupili a dívali se na hořící mrtvé. Ne snad, že by pouštní mrcho-žrouti nedokázali stejně účinně očistit vypálený písečný transportér od pozůstatků života. Kenobi však vyznával určité hodnoty, které by vět-šina moderních lidí považovala za zastaralé. Nezanechal by nikoho požíračům kostí ani štěrkovým červům, ani toho nejposlednějšího smrdutého jawu. Kenobiho vyrušil z této pochmurné činnosti sílící hukot. Otočil se a díval se, jak se k nim blíží spídr, tentokrát rozumnou rychlostí, narozdíl od té, jakou odjížděl. Zpomalil a zůstal viset opodál.

Nebyla v něm žádná známka života. Ben se vydal k čekajícímu vozidlu. Oběma robotům pokynul, aby ho následovali. Poklop se otevřel. Na sedadle seděl nehnutě Luke. Pod Kenobiho zkoumavým pohledem se ani nepohnul. Už to napovědělo starému muži, co se přihodilo.
"Sdílím tvůj žal, Luku," ozval se tiše po chvíli. "Nemůžeš nic dě-lat. Kdybys tam býval byl, zabili by tě také a droidi by byli v rukou císařských. Dokonce ani sama síla…"
"Kašlu na tvou sílu," rozkřikl se Luke v návalu hněvu. Pak se otočil a pohlédl na Kenobiho. Na tváři měl vrásky, které náleželi star-šímu muži. "Odvezu tě na kosmodrom v Mos Eisley. Chci letět s tebou - na Alderaan. Tady mi už nic nezůstalo." Stočil oči přes poušť a snažil se zahlédnout cosi, co leželo za pískem a skalami a stěnami kaňonu.
"Chci se učit, abych se stal rytířem řádu Jedi jako můj otec. Chci…" Ustal, protože slova se mu vzpříčila v hrdle jako roubík. Kenobi vklouzl do kokpitu. Položil mladíkovi jemně ruku na rameno a pak se posunul dopředu, aby udělal oběma robotům místo.
"Udělám co mohu, abys dosáhl svého přání, Luku. Nyní se vydejme do Mos Eisley." Luke kývl a zavřel poklop. Spídr se vydal k východu. Za sebou zanechal stále ještě dýmající písečný transportér, pohřební hranici jawů, a jediný způsob života, jaký Luke kdy poznal.

Luke a Ben zanechali spíder na okraji pískovcového skaliska a hleděli dolu na drobné pravidelné vyvýšeniny, vystupující z pláně zalité sluncem, ležící pod nimi. Neladný slepenec mizerného betonu, kamení a plastových staveb se rozpínal od ústřední stanice pro distribuci vody a energie jako paprsky kola. město bylo ovšem větší než vypadalo, protože jeho valná část ležela pod povrchem.
Obraz města doplňovaly okrouhlé prohlubně odpalovacích ramp, z této dálky připomínající krátery po bombách.
Zvedl se ostrý vítr. Luke si nasadil ochranné brýle, zatím co mu na nohy útočil písek.
"Jsme tady," šeptal Kenobi a ukazoval na neokázalou směsici budov. "Kosmodrom Mos Eisley, ideální místo pro nás, abychom se ztratili, než najdeme cestu k jiným planetám. Nikdy na Tatoinu nenajdeme takovou ohavnou sbírku zkrachovaných existencí a zločineckých typů jako tady. Musíme být velice opatrní, Luku, protože Imperium už o nás ví. Mezi obyvateli Mos Eisley se dobře ztratíme." Luke se tvářil odhodlaně.
"Jsem připraven k čemukoli, Obiwane." Rád bych věděl, zda si uvědomuješ, co všechno to může znamenat, pomyslel si Kenobi.
Jenom ale kývl a vydal se zpátky ke spíderu. Na rozdíl od Anchorheadu bylo v Mos Eisley i v horkém dni dost lidí. Od samého začátku město vyrůstalo jako obchodní centrum. Proto i ty nejstarší budovy byly navrženy tak, aby poskytovaly ochranu před paprsky podvojného slunce. Z vnějšku vypadaly primitivně a mnohé z nich takové i byly. Stěny a klenby ze starých kamenů však často maskovaly celoplastový plášť stěn, ve kterých cirkulovala chladící kapalina. Luke vjel spíderem do předměstí, když se odkudsi vynořilo několik leskle oděných postav a začalo kolem stroje dělat stále těsnější kruh.
V okamžiku paniky ho napadlo šlápnout na plyn a vyrazit mezi ostatní vozidla a chodce. Překvapivě silné sevření ruky ho zadrželo a zároveň uklidnilo. Ohlédl se a spatřil, jak ho usmívající se Kenobi varuje. Taktedy pokračovali rychlostí ve městě obvyklou. Luke doufal, že císařští vojáci se zabývají něčím jiným. Nebylo tomu ale tak. Jeden z vojáků zvedl ruku v pancéřové rukavici. Lukovi nezbývalo než odpovědět. Zatímco brzdil, stále více si uvědomoval, jak velkou pozornost kolem jdoucích budí a co horšího - zdálo se, že pozornost se ani tak netýká jeho nebo Kenobiho, jako dvou nehybných robotů, sedících vzadu ve spíderu.
"Jak dlouho vám ti dva droidi patří?" štěkl na něho voják, který předtím zvedl ruku. Jak se zdálo, pohrdal jakýmikoli zdvořilostmi. Luke se na něho chvilku bezvýrazně díval a pak ze sebe vypravil:
"Asi tak tři, čtyři roky."
"Jestli se vám líbí, jsou na prodej a uděláme vám cenu," zapojil se Kenobi do řeči. Vypadal teď jako pouštní tulák, který si rád přivydělá pár kreditů na hloupých císařských. Voják ho neuznal vhodného na odpověď. Plně se věnoval zkoumání vnitřku spíderu.
"Jedete z jihu?" zeptal se. "Ne… ne," odpověděl Luke rychle. "Žijeme na západě, blízko sídliště Bestin."
"Bestin?" zavrčel voják. Obešel spíder, aby si ho prohlédl z předu. Luke se přinutil, aby se díval rovnou před sebe. Konečně obrněná postava skončila prohlídku. Přesunula se přímo k Lukovi a štěkla:
"Ukažte mi legitimaci!" Ten chlap určitě vycítil můj strach a nervozitu, pomyslel si Luke. Ještě před chvilkou byl odhodlaný vydržet všechno, ale jeho odhodlání se rozplývalo pod upřeným pohledem profesionálního vojáka. Bylo mu jasné, co se stane, když ukáže svoji identifikační kartu se jménem bydliště a jmény nejbližších příbuzných. Něco mu bzučelo v hlavě. Bylo mu na omdlení.
Kenobi se naklonil do předu a řekl vlídně vojákovi:
"Žádnou kartu nepotřebujete." Hlas starého muže zněl nějak zvláštně. Policista se na něho nepřítomně podíval a odpověděl, jako by šlo o samozřejmou věc:"Ne, žádnou identifikaci nepotřebuju." Reagoval opačně, než Kenobi; mluvil normálně, ale tvářil se divně.
"Žádné droidy nehledáte," řekl mu Kenobi laskavě.
"Nehledáme žádné droidy."
"Můžete jet po svém."
"Můžete jet posvém," řekl muž s kovovou maskou Lukovi.
Na Lukovi byla vidět úleva. Mohla ho prozradit stejně dobře, jako předtím nervozita. Voják si toho ale nevšímal.
"Jeďte," zašeptal Kenobi.
"Jeďte," vybídl policista Luka. Luke přemýšlel, zda mu má zasalutovat, pokynout nebo poděkovat a vyřešil problém sešlápnutím plynu. Spídr vyrazil z kruhu vojáků. Těsně předtím, než zahnul za roh, Luke se odvážil pohlédnout dozadu.

Zdálo se, že policista, který s ním mluvil, se teď o něčem dohaduje se svými druhy. Jistý si tím ale Luke nebyl. Pohlédl na svého průvodce a chtěl mu něco říci. Kenobi ale jenom pomalu zavrtěl hlavou a usmál se. Luke tedy ovládl zvědavost a soustředil se na řízení spíderu v čím dál užších uličkách.
Kenobi zřejmě měl nějaký úmysl ohledně cíle cesty. Luke si prohlížel zbídačené stavby a podivná individua, která míjeli. Vjížděli do nejstarší části Mos Eisley a zde zřejmě se neřestem dařilo nejvíc. Kenobi ukázal prstem a Luke zaparkoval spíder před budovou, která vypadala jako jeden z bloků zdejšího nejstaršího kosmodromu. Dneska z ní byla hospoda. Uvnitř byla pestrá společnost. Však také před hospodou parkovala pestrá směsice vozidel - některé typy Luke znal, o jiných jenom slyšel.
Podle tvaru budovy Luke usuzoval, že větší část hospody leží pod úrovní povrchu. Jakmile zaparkovali, odkud si se vynořil jawa a začal ohmatávat chamtivýma rukama kovové boky spíderu. Luke se vyklonil ven a houkl na podčlověka cosi nevlídného. Ten se dal na úprk.
"Já tyhle jawy prostě nesnáším," zavrčel Threepio se zřejmým odporem. "Ohavná stvoření." Luke měl ještě plnou hlavu toho, jak unikli jen o vlas, tak že slova Threepio nijak nekomentoval.
"Stejně nechápu, jak jsme těm vojákům mohli uniknout. Už jsem myslel, že je po nás."
"V duchu je obsažena síla, Luku. Někdy ti pomůže ovládnout ostatní. Je to mocný spojenec. Ale jakmile se jí naučíš používat, pochopíš, že je v ní i nebezpečí." Luke sice plně nepochopil, ale přikývl. Ukázal na odpuzující, ale zřejmě populární hospodu.
"Vážně si myslíš, že tu najdeme pilota schopného nás dopravit na Alderaan?" Kenobi vystoupil ze spíderu.
"Do té hospody chodí většina dobrých nezávislých pilotů, i když by si mohli dovolit něco lepšího. Mohou si tu nerušeně popovídat. Už by ses měl začít učit, že schopnosti někdy neodpovídají zevnějšku." Luke si uvědomil, jak ošumělý oděv starý muž nosí, a zastyděl se. "Stejně ale dávej pozor. Bývá to tam ostré."
Když vstupovali do hospody, Luke nervózně pokukoval kolem. Bylo tu víc šero, než mu vyhovovalo. Denní hosté možná neměli rádi denní světlo nebo si nepřáli, aby je bylo dobře vidět. Luka nenapadlo, že temný vnitřek v kombinaci s ostře osvíceným vchodem každému umožňoval, aby si dobře prohlédl všechny vstupující. Když vešli, Luka udivilo, jaké bytosti tu sedí u baru. Byla tu jednooká a tisícioká stvoření, bytosti s tykadly, bytosti porostlé srstí a zase jiné jejíž kůže se krabatila a měnila hustotu podle okamžité nálady. Nejblíže u baru se kymácel vysoký insektoid. luke ho nejdřív zahlédl jen jako varovný stín. Divně se vyjímal vedle dvou největších žen, jaké kdy Luke spat-řil.
Ocitli se ve zcela normálním a přesto podivném společenství lidí, kteří se bez zábran družili s mimozemskými přáteli. Tykadla, klepeta i ruce se svíraly kolem nádob nejrůznějších tvarů a velikostí. Hovor zurčel jako neustálá směsice pozemských i mimozemských jazyků. Kenobi se k Lukovi naklonil a ukázal na konec baru. Byl tam hlouček drsně vyhlížejících mužů. Popíjeli, smáli se a vyměňovali si jakési velmi pochybné historky.
"Corelliani. Nejspíš piráti."
"Myslel jsem, že hledáme nezávislého kapitána obchodní lodi, který má loď k pronajmutí," zašeptal Luke.
"Vždyť ano, malý Luku, vždyť ano," souhlasil Kenobi. "V té skupině najdeme určitě jednoho nebo dva takové. V jazyce Corelliánů jenom nikdy není jasné, jak je to s vlastnickými právy na zboží. Po-čkej tady." Luke kývl a díval se, jak si Kenobi razí cestu davem.
Corelliáni se dívali podezřívavě, ale jakmile promluvil, uklidnili se. Někdo popadl Luka za ramena a otočil ho k sobě.
"Hej!" Luke se ohlédl a snažil se znovu nabýt rovnováhy. Před ním stál obrovitý, nevlídně vyhlížející chlap. Podle oděvu ho Luke odhadoval na číšníka, neli na hospodského.
"Tenhle šmejd neobsluhujeme," zahřímal ten chlap.
"Cože?" divil se Luke. Ještě se nevzpamatoval ze šoku, že se ocitl ve směsici několika tuctů různých ras. Bylo to tu věru jiné než v kavárně za elektrárnou Anchorheadu.
"Tvoje droidy," vysvětloval barman, ukazuje tlustým palcem. Luke se podíval udaným směrem a spatřil Artoo Detoo a Threepio, jak klidně stojí opodál. "Ať počkaj venku. Tyhle neobsluhujeme. Tady neni nic pro mechanikáče. Vedu zboží jen pro organáky."
Lukovi se nelíbilo, že by měl vykopnout Artoo Detoo a Threepio ven, ale nevěděl, jak jinak problém vyřešit. Nezdálo se, že by barman patřil k typům, kteří jsou schopní vyjít vstříc rozumným argumentům. Luke se podíval po Kenobim. Ten byl pohroužen do hovoru s jedním s Corelliánů.
Debata však přitáhla pozornost několika mimořádně odpudivých typů, kteří se náhodou houfovali na doslech. Všichni se dívali na Luka a na droidy krajně nepřátelsky.
"Ano, ovšem," řekl Luke. Uvědomoval si, že není ani vhodná doba, ani místo k boji za robotí práva. "Omlouvám se." Podíval se na Threepio.
"Bude líp, když počkáte venku u spíderu. Nemá smysl dělat mrzutosti."
"Z plna srdce s vámi souhlasím, pane," řekl Threepio. Jeho zrak klouzal z Luka na barmana a zachytil i nevlídné pohledy u baru. "Ostatně necítím v daný okamžik potřebu nějakého maziva." V zápětí spěchal k východu, následován Artoo Detoo. Co se týkalo barmana, věc byla tímto vyřízena, nicméně Luke i nadále zůstával středem neví-tané pozornosti. Najednou si uvědomil svoji samotu a měl dojem, že každou chvíli se na něho upírá čísi oko, že bytosti lidské i všelijaké jiné na něho za jeho zády zahlížejí a vyměňují si poznámky. Snažil se udržet si výraz klidné sebedůvěry. Obrátil zrak k Benovi a užasl, s kým to teď stařec hovoří. Corellián odešel. Místo něho si Kenobi povídal s vysokánským Antropoidem, který se na něho zubatě usmíval. Luke už o Wookiech slyšel, ale nikdy žádného neviděl, a tím míň ho napadlo, že se s nějakým setká.
Wookie měl sice legrační, téměř opičí obličej, ale rozhodně nevypadal zvlášť mile. Jeho zlověstné vzezření zmírňovaly jen jiskrné modré oči. Trup měl pokrytý hustou tvrdou srstí. Ještě méně přitažlivou pokrývku tvořil pár chromovaných bandalírů, obtížených jakýmisi vražednými střelami. Luke ten typ neznal. Kromě toho Wookie na sobě nic neměl.

Lukovi bylo jasné, že nikdo se nebude posmívat, jak je to stvoření oblečené.
Všiml si, že ostatní návštěvníci baru uhýbali a obcházeli obrovskou postavu, aby se jí příliš nepřiblížili. Všichni kromě Bena - ten s Wookiem zřejmě hovořil v jeho vlastním jazyce, dohadoval se s ním a žertoval plynule jako domorodec. V průběhu hovoru starý muž několikrát ukázal směrem k Lukovi. Jednou se antropoid podíval přímo na Luka a vyrazil ze sebe příšerný smích.
Dotčen rolí, kterou očividně hrál v jejich rozhovoru, Luke se obrátil a předstíral, že si jich nevšímá. Možná, že tu obludu odhadoval špatně, ale měl právo pochybovat, že do kostí pronikající smích znamenal kamarádský přístup.
Naprosto nemohl pochopit, co Ben od příšery chce a proč ztrácí čas žvaněním, místo aby si všímal Corelliánů, kteří zatím zmizeli. Tak tedy seděl a usrkával svůj nápoj ve vznešeném mlčení. Očima klouzal po davu v naději, že se střetne s pohledem, v němž nebude nepřátelství.
Najednou do něho někdo ze zadu strčil tak hrubě, že div neupadl. Vztekle se otočil, ale hněv se změnil v úžas. Ocitl se v tváří v tvář veliké hranaté potvoře s fasetovýma očima, původu neurčitého.
"Negola dewaghi wooldugger?" Bublalo zjevení vyzývavě. Luke nikdy nic takového neviděl. Neznal ani toho tvora, ani jeho jazyk. Blábolení mohlo znamenat výzvu ke rvačce, pozvání na skleničku nebo nabídku k sňatku.
Nicméně přes všechny svoje neznalosti Luke odhadl podle toho, jak se postava potácí a kýve na svých kráčivých výrůstcích, že přebrala to, co považovala za příjemné toxikum. Luke nevěděl, co má dělat, takže se pokusil vrátit se ke svému pití a snažil se příšery si nevšímat. Když to udělal, další tvor - kříženec kapybary a malého paviána - sem vpadl a postavil se (nebo si dřepl) vedle kymácivého mnohoočky. Přišel také člověk, malý, zavile vyhlížející, který přátelsky objímal nějakého funícího hlodavce.
"Nelíbíš se mu," oznámil mužík Lukovi překvapivě hlubokým hlasem.
"To mě mrzí," připustil Luke a ze srdce si přál být úplně jinde.
"Mě se taky nelíbíš," pokračoval mužík s úsměvem.
"Řekl jsem, že mě to mrzí." Ať už to způsobil rozhovor, který vedl s potvorou podobnou hlodavci a nebo to zavinil chlast, majitel rozsáhlé sady očních bulv se zřejmě začal rozčilovat. Naklonil se k Lukovi, málem na něho padl a spustil proud nerozluštitelného brebentění. Luke cítil, že se na něho všichni dívají a byl čím dál nervóznější.
"Tak pozor," zašklebil se muž výsměšně. Měl taky přebráno. "Ty nás urážíš? Dávej si bacha. Jdou po nás." Ukázal na svého opilého druha. "Na mě je rozsudek smrti ve dvanácti systémech."
"Dám si tedy pozor," zašeptal Luke. Muž se široce usmál.
"Přijdeš o kejhák." V tom okamžiku hlodavec hlasitě zavrčel. Byl to signál i varování, protože všechno lidské i jakékoli jiné okamžitě odskočilo od baru a vyklidilo prostor kolem Luka a jeho protivníků.
Luke se pokusil o úsměv, aby zachránil situaci. Brzy toho nechal, protože si všiml, že všichni tři si chystají zbraně. Nejenom, že by se jim všem třem nemohl postavit, ale neměl ani představu, co jejich zbraně dokáží.
"Nemá smysl se prát kvůli maličkosti," ozval se klidný hlas. Luke se užasle ohlédl. Nepostřehl, že se Kenobi postavil vedle něho.
"Pojďte, zvu vás na něco…" Místo odpovědi se ohromná příšera ohavně zachvěla a vymrštila mohutnou paži. Zasáhla nepřipraveného Luka do spánku, takže v otočkách přeletěl místnost a porazil při tom několik stolů a rozbil velkou nádobu s jakousi odporně páchnoucí tekutinou. Dav ještě více ustoupil. Ozvalo se několik poznámek a varovných výkřiků, protože opilá obluda vytáhla z pouzdra nebezpečně vyhlížející pistoli.
Zamávala s ní směrem na Kenobiho. To přivedlo doposud neteč-ného barmana k životu. Přispěchal belhavě kolem baru, horlivě mával rukama, ale dával pozor, aby byl z dosahu.
"Žádný blastery! Žádný blastery v mý hospodě!" Zubatá potvora na něho výhrůžně zavrčela, kdežto ozbrojený mnohoočko mu uštědřil jen varovné štěknutí. Starý muž využil zlomku vteřiny, kdy se ocitl mimo dosah zbraně a zájmu jejího majitele. Dotkl se válce zavěšeného po boku. V šeru hospody zazářilo oslnivé jasné modré světlo a mužík zaječel. Nepřestal ječet. Zablesklo se. Po záblesku muž shledal, že leží podél baru a naříká a kňourá při pohledu na pahýl po useknuté ruce. Od chvíle, kdy začal ječet, až po okamžik, kdy záblesk ustal, hlodavec, rozseknutý na čisté dvě poloviny přímo v ose těla se rozpadl na opačné strany. Obrovská mnohooká bytost ohromeně zírala na starého muže, který stál nehnutě před ní, se zářícím laserovým mečem pozvednutý v podivném nápřahu nad hlavou. Jeho chromovaná pistole jedinkrát vystřelila a udělala díru do podlahy. Pak tělo rozseknuté stejně čistě jako trup hlodavce se rozpadlo a jeho dvě poloviny dopadly na opačné strany na chladnou kamennou podlahu. Teprve pak si Kenobi oddechl, teprve potom se jeho tělo uvolnilo.
Sklonil laserový meč, opatrně ho napřáhl vpřed v náznaku pozdravu a pak zbraň vypnul a opět ji připevnil k boku. Tento poslední pohyb znamenal konec naprostému tichu, které vládlo v místnosti. Zazněly hovory, postavy se pohnuly na svých židlích, džbány a ná-levky a další picí zařízení duněla o desky stolů. Barman s několika pomocníky odtáhl znetvořené mrtvoly z místnosti a zmrzačený muž se bezeslova ztratil v davu a odnášel si useknutou ruku třímající zbraň s pocitem, že měl štěstí. Všechno se v hospodě vrátilo k původnímu stavu, s jediným malým rozdílem.
Kolem Kenobiho se u baru vytvořil uctivý prostor. Luke skoro neslyšel obnovenou konverzaci. Rychlost boje a netušené schopnosti starého muže ho ohromily. Teprve když se trochu vzpamatoval, přistoupil ke Kenobimu a zaslechl útržky hovorů kolem sebe. Většinou byly obdivné a týkaly se čistoty a účelnosti boje.
"Poranil tě, Luke," poznamenal Kenobi s účastí. Luka bolelo místo, kam ho velký tvor udeřil.
"Já…" začal, ale Ben ho přerušil. Jako by se nic nebylo stalo, ukázal na obrovského chlupatého hromotluka, který si k nim razil cestu davem.
"To je Chewbacca," vysvětlil, když se k nim antropoid připojil. "Je to první důstojník na lodi, která by nám mohla vyhovovat. Teď nás zavede ke kapitánovi a zároveň i majiteli."
"Pojďte," zavrčel Wookie, tak nějak to alespoň Lukovi připadalo. V každém případě tvorovo gesto bylo jednoznačné.

Vypravili se do hlubin hospody, Wookie kráčel vepředu a rozrážel dav jako kamenitá bouře si razí cestu dunami.

Threepio se nervózně procházel před barem nedaleko spíderu. Artoo Detoo se očividně o nic nestaral a zapředl elektronický hovor s červenou jednotkou R2, která patřila jednomu z číšníků v hospodě.
"Co tam tak dlouho dělají? Chtějí snad najmout loď - ne celou flotilu." Threepio najednou zmlkl a gestem utišil i Artoo Detoo. na scéně se objevili dva císařští vojáci. Vyšel jim vstříc ošuntělý chlap, který se vynořil takřka ve stejnou chvíli z hospody.
"Tohle se mi nelíbí," zamručel vysoký droid.

Luke sebral cestou do zadní místnosti hospody komusi pití z číš-níkova tácu. Napil se s rozverným výrazem člověka, který ví, že ho chrání vyšší moc. Tak bezpečný sice nebyl, ale ve společnosti Kenobiho a Wookieho nabyl důvěry, že v hospodě se vůči němu nikdo neodváží ničeho horšího, než zlého pohledu.
Vzadu v boxu si přisedli k ostře vyhlížejícímu mladému muži. Byl o pět let starší než Luke, možná o deset - těžko říct. Choval se s přirozeností, která prozrazovala naprostou sebedůvěru - anebo nezodpovědnost. Když se k němu blížili, setřásl s klína humanoidní holku, která se tam natřásala. Pošeptal jí něco, co vyvolalo na její tváři šťastný, i když nečlověčí úsměv. Wookie Chewbacca mu něco zabručel. Odpověděl přikývnutím a vlídně k příchozím vzhlédl.
"S tou šavlí dovedete parádně zacházet, starý pane. V téhle části Impéria člověk už často neuvidí takový triky s mečem." Nalil do sebe pořádnou dávku toho, co měl ve džbánku. "Jsem Han Solo, kapitán lodi Millenium Falcon." Okamžitě přešel k obchodnickému tónu. "Chewie říká, že se potřebujete dostat na Alderaan?"
"Přesně tak, synu. Musí to ale být rychlá loď," řekl mu Kenobi. Při slově "syn" Solo ani nemrkl.
"Rychlá loď? Tím chcete říct, že jste o Millenium Falcon nikdy neslyšel?" Zdálo se, že se Kenobi baví.
"To jsem měl?"
"Tahle loď se dostane na Kessel za míň než dvanáct standardních jednotek," řekl mu Solo podrážděně. "Ujel jsem císařským hvězdoletům a corelliánským křižníkům. Myslím, že pro vás je dost rychlá, starý pane." Hněv z něho rychle opadl. "Co vezete?"
"Jenom cestující. Já, tady ten hoch, dva droidi - a žádné otázky."
"Žádné otázky." Solo se díval do džbánu a pak vzhlédl. "Místní problémy?"
"Dejme tomu, že bychom se měli vyhnout opletačkám s císař-skými," řekl Kenobi jako by nic.
"V dnešní době to není jen tak. Budete muset trochu přitlačit." V duchu počítal. "Celkem to dělá… asi deset tisíc. Platí se dopředu." Pak dodal s úsměvem: "A žádné otázky." Luke na pilota jen zíral.
"Deset tisíc! Za to se dá loď skoro koupit!" Solo pokrčil rameny.
"Možná jo, možná ne. Ostatně, umíš lítat?"
"To bych řek, že jo," odsekl Luke a vstal. "Nejsem tak špatný pilot. Nebudu…" Znovu ta pevná ruka na jeho paži.
"Tolik u sebe nemáme," vysvětlil Kenobi. "Mohli bychom vám ale zaplatit dva tisíce hned a dalších patnáct, až se dostaneme na Alderaan." Solo se nedůvěřivě naklonil dopředu.
"Patnáct--- Vy máte vážně tolik prachů po ruce?"
"Slibuju vám to - jménem vlády Alderaanu. V nejhorším dostanete docela slušnou gáži - dva tisíce." Poslední slova Solo zřejmě neslyšel.
"Sedmnáct tisíc… Ou kej, beru. Máte loď. A pokud jde o opletačky s císařskými, měli byste odsud vypadnout, nebo vám ani Millenium Falcon nepomůže." Kývnul ke v chodu do hospody a rychle dodal: "Dok devadesát čtyři v jednu ráno."
Do hospody vstoupili čtyři císařští vojáci. Zraky jim rychle přeskakovaly od stolu ke stolu. V davu to občas zahučelo, ale stačilo, aby se oči těžce ozbrojených mužů podívaly tím směrem, veškeré řeči ustaly. Velící důstojník přistoupil k baru a položil barmanovi několik stručných otázek. Obr chvilku váhal a pak ukázal do míst vzadu v místnosti. Pak trochu vytřeštil oči. Důstojníkův zrak byl neproniknutelný. V kóji, na kterou ukazoval, už nikdo neseděl.

VII.
Luke s Benem posadili Artoo Detoo dozadu do spíderu, zatímco Threepio vyhlížel další vojáky.
"Jestli má Solo tak rychlou loď, jak se vytahuje, měli bychom být z toho venku," poznamenal starý muž s uspokojením.
"Ale dva tisíce - a dalších patnáct až se dostaneme na Alderaan!"
"Těch dalších patnáct mi starosti nedělá, zato ty první dva ano," řekl Kenobi. "Asi budeš muset prodat spíder." Luke bezděky pohladil spíder očima. Ale už ho tolik nevzrušoval jako dřív - jako spousta věcí, na kterých kdysi lpěl.
"To je ou kej," ubezpečil Kenobiho. "Už ho asi nebudu potřebovat."

Solo a Chewbacca se přemístili do jiné kóje a dívali se, jak císař-ští prohledávají bar. Dva z nich se na Corelliána podezíravě podívali. Chewbacca zaburácel a vojáci znatelně zrychlili krok. Solo se ironicky usmál a obrátil se ke kamarádovi.
"Tenhle kšeft nám může zachránit krk, Chewie. Sedmnáct tisíc!" Udiveně potřásal hlavou "Ti dva jsou nejspíš na dně. Rád bych věděl, proč po nich jdou. Ale jsem pro žádné otázky. Dost si za to zaplatili. Vypadneme, Falcon se sám dohromady nedá."
"Pospícháš někam, Solo?" Corellian nerozeznal ten hlas. Připadalo mu, že vychází z elektronického translátoru. Přesto poznal, kdo k němu hovoří a kdo mu tiskne pistoli k boku. Stvoření vypadalo více méně jako člověk, mělo dvě nohy, ale jeho hlavu si vymyslel někdo v delíriu a obracel se z ní žaludek. Mělo to veliké hmyzí oči, vykulené v zelené tváři. Na vrcholu lebky mělo řadu krátkých trnů, zatímco nozdry a ústa byly včleněny do téměř prasečího rypáku.

"Po pravdě řečeno," odpověděl Solo pomalu, "zrovna jsem se chystal za tvým šéfem. Můžeš Jabbovi říct, že už mám prachy, co mu dlužím."
"To jsi říkal už včera - a minulej tejden - a předminulej taky. To stačí, Solo. Už se k Jabbovi nevrátím s nějakejma kecama."
"Dneska ale vážně mám prachy," protestoval Solo.
"Fajn. Tak mi je laskavě dej." Solo pomalu usedl.
Jabbovi hoši měli nervózní prsty, zvlášť když je měli opřené o spoušť. Mimozemšťan si sedl na židli na druhé straně stolu. Ústí ošklivé pistolky ani na chvilku nepřestalo hledět na Solova prsa.
"Nemám je u sebe. Řekni Jabbovi…"
"Myslím, že na to je pozdě. Jabba by raději chtěl tvoji loď."
"Jenom přes mou mrtvolu," řekl Solo nevlídně. Na mimozemšťana to neudělalo dojem.
"Když na tom trváš… půjdeš se mnou ven, nebo to skončíme tady?"
"Nebudou rádi, když mne tady zabiješ," namítl Solo. Z translátoru se ozvalo cosi, co asi byl mimozemšťanův smích.
"Ani si toho nevšimnou. Vstaň, Solo. Už se na to dlouho těším. Shodil jsem se před Jabbou tvejma pitomejma výmluvama."
"Asi máš pravdu." V hospodě se zableskло, zahřmělo a když to všechno přešlo, z mimozemšťana zůstala jen lesklá skvrna na podlaze. Solo vytáhl zpod stolu ruku třímající kouřící zbraň. Čišníci se na něho pobaveně dívali a ti, kteří se ve věci vyznali, se smáli. Tvor udělal hroznou chybu, že dal Solovi šanci nechat ruce z dohledu.
"Mě musí vyřídit jinej frajer, než jsi ty. Jabba Hut je při najímání lidí moc velkej krkoun." Solo s Chewbbaccou odcházeli. Cestou Solo položil před barmana hrst mincí.
"Omlouvám se za ten binec. Vždycky jsem byl špatnej host."

Těžce vyzbrojení vojáci pospíchali úzkou uličkou. Čas od času si posvítili na postavy v tmavých chalátech, které kšeftovaly s exotickým zbožím v malých výklencích. Ve vnitřních oblastech Mos Eisley byly ulice vysoké a úzké, podobné tunelům. Nikdo se neodváží na ně zlostně podívat, nikdo nenamítal, natož aby nadával. Obrněné postavy se pohybovaly s autoritou Impéria, osobní zbraně odjištěné a připravené k palbě. Všude v zaneřáděných průchodech se krčili lidé, mimozemš-ťané i mechanikalové, a uzavírali obchody pochybné legality. Ulicí dul horký vítr. Vojáci sevřeli řady. Pořádkem a disciplínou maskovali strach, který jim toto klaustrofobické prostředí nahánělo.
Jeden se zastavil a vzal za kliku. Dveře byly zavřené a zamčené. Odkudsi vyskočil pískem pokrytý chlapík a podnikl na vojáka bláznivý útok. Voják jen pokrčil rameny, srazil blázna k zemi a pospíchal uličkou za svými druhy. Jakmile byli pryč, dveře se pootevřely a kovová tvář vyhlédla ven. U nohy Threepio se krčila sudovitá postavička a snažila si vybojovat výhled.
"Měl jsem jít s panem Lukem a nezůstávat s tebou. Ale rozkaz je rozkaz. Nevím, kvůli čemu všechny ty nesnáze jsou, ale nejspíš jsi je zavinil ty." Jakkoli to vypadá nemožně, Artoo Detoo se to podařilo: jeho pípnutí znělo posměšně.
"Dej si pozor na jazyk," varoval ho vyšší stroj.

Na prstech jedné ruky by se daly spočítat staré spídery a další motorová vozidla schopná pohybu. Luka a Bena to ale nezajímalo. Dohadovali se tu s vytáhlým majitelem lehce insektoidních rysů. Byli tu prodávat, ne nakupovat. Nikdo z kolemjdoucích jim nevěnoval zvědavý pohled. V Mos Eisley se denně odehrávalo na půl tisícovky podobných kšeftíků, do kterých nebylo nic nikomu s výjimkou těch, kteří se jich přímo účastnili. Konečně už nezbývala síla na další prosby a hrozby. S výrazem člověka, který vypouští krev z vlastních žil, majitel obchodu vysázel Lukovi dohodnutý počet malých kovových předmětů. Luke a insktoid si vyměnili zdvořilé pozdravy a rozešli se, každý z nich přesvědčen, že si přišel na své.
"Říkal, že nemohl lepší cenu dát. XP osmatřicítky přišly na trh a po mém modelu už není poptávka," vzdychl Luke.
"Netvař se otráveně," chlácholil ho Kenobi. "Co máme, bude stačit. Zaplatíme i zbytek." Z hlavní ulice zahnuli do uličky a kráčeli kolem malého robota, který se staral o hejno tvorů podobných zmen-šeným mravenečníkům. Když zahýbali za roh, Luke se pohledem rozloučil se svým landspíderem - byla to poslední vazba s jeho někdej-ším životem. A pak už na ohlížení nezbýval čas. Když už byli za rohem, ze stínu se vynořilo cosi nevysokého a temného, co mohlo pod všemi kápěmi být i člověkem. Upřeně se za nimi dívalo, dokud nezmizeli za záhybem uličky.

Servisní vchod do malého miskovitého hvězdoletu byl obklíčen půltuctem lidí i mimozemšťanů, přičemž lidé vypadali groteskněji. Obrovská hora svalů a šlach završená hranatou hřívnatou lebkou s uspokojením přehlédla půlkruh ozbrojených zabiječů. Vystoupila ze středu půlměsíce a křikla směrem k lodi:
"Vylez ven, Solo! Obklíčili jsme tě."
"Možná že jo, ale čumíte na druhou stranu," ozval se klidný hlas. Jabba Hut povyskočil a už to samo o sobě poskytovalo podivuhodný pohled. Také jeho služebníci se otočili - a spatřili, že Han Solo s Chewbaccou stojí za nimi.
"Čekal jsem na tebe, Jabbo, chápeš?"
"Myslel jsem si to," připustil Jabba. Potěšilo ho, ale zároveň i znepokojilo, že ani Solo ani veliký Wookie nejsou zřejmě ozbrojeni.
"Nemám ve zvyku zdrhat," řekl Solo.
"Zdrhat? Před čím zdrhat?" opáčil Jabba. Nepřítomnost zbraní Jabbu znepokojovalo víc, než si dokázal připustit. Musí v tom něco být a udělá tedy nejlíp, když se vyvaruje ukvapeností, dokud neodhalí, o co běží. "Hane, kamaráde, někdy jsem z tebe zklamaný. Jenom bych rád věděl, proč jsi mi nezaplatil… co jsi měl zaplatit už dávno. A proč jsi tak sejmul chudáka Greeda? Po tom všem, co jsme spolu prodělali."

Solo se pousmál. "Nech toho? Jabbo. V tobě není ani tolik vřelosti, že by se ohřál sirotek bacil. Pokud jde o Greeda, poslal jsi ho, aby mě zabil."
"Proč, Hane," protestoval Jabba užasle, "proč bych to měl dělat? Jsi nejlepší pašerák, kterého znám. Máš moc velkou cenu na to, abych tě snímal. Greedo ti jenom tlumočil moje pochopitelné starosti, proč odkládáš placení. Nechtěl tě zabít."
"Myslím, že chtěl. Příště za mnou neposílej svoje rabiáty. Když mi chceš něco říct, přijď za mnou sám." Jabba potřásl hlavou, až se mu rozkýval podbradek - jako líný dozvuk jeho hrané lítosti.
"Hane, Hane - jen kdybys nebyl zničil ten náklad koření!! Pochop to… já prostě nemůžu dělat výjimky. Kam bych přišel, kdyby každý pilot, který pro mne pašuje, ničil zboží při prvním setkání s cí-sařskou lodí? Takhle se nekšeftuje. Můžu bejt velkorysej a umím odpouštět, ale nesmí mě to položit."
"Víš přece, že už jsem se s nimi setkal, Jabbo. Myslíš, že jsem koření zničil, protože jsem měl dost jeho smradu? Chtěl jsem ho přivézt zrovna tak, jako ty jsi ho chtěl dovézt. Jenže to nešlo." Znovu ten sardonický úsměv. "Jak říkáš, mám moc velkou cenu, abys mě sejmul. Teď ale mám kšeft a můžu ti zaplatit, dokonce můžu přihodit něco navíc. Talíř na konto a zbytek za tři neděle." Obrovitá postava zdá se přemýšlela a pak obrátila svoje další slova ne k Solovi, ale ke svým sluhům.
"Odložte blastery." Pohled a žraločí úsměv se pak vrátil k ostražitému Corellianci. "Hane, chlapče můj, dělám to jen proto, že jsi jednička a můžu tě ještě někdy potřebovat. Takže, z velkorysosti duše a dobrotivého srdce - a za příplatek, dejme tomu, dvaceti procent ti dám ještě trochu času." V hlase mu praskala hrozba. "Je to ale naposled. Jestli mě ještě jednou podfoukneš, jestli se tvoje legrácky otřou o mou velkorysost, vypíšu na tvou hlavu cenu tak vysokou, že se neodvážíš ochomejtnout se v blízkosti jakéhokoli civilizovaného systému, proto-že na každým z nich si tvoje jméno a ksicht budou pamatovat lidi, schopný ti vyřezat pajšl z těla za desetinu toho, co jim slíbím."
"Mám radost, že oba chováme v srdci shodné zájmy," odpověděl Solo mile a spolu s Chewbaccou vykročil podél Hutových pistolníků. "Neměj starosti, Jabbo, zaplatím ti. Ne kvůli hrozbám. Prostě proto, že mě to těší."

"Prohledávají ústřední kosmodrom," oznámil kapitán. Aby s Darth Vaderem udržel krok, musel co chvilku popoběhnout. Temný pán byl pohroužen do myšlenek. Procházel jednou z hlavních chodeb bitevní stanice, následován několika pobočníky. "Začínají docházet zprávy," pokračoval kapitán. "Je to otázka času, kdy se těch droidů zmocníme."
"Když bude třeba, nasaďte víc lidí. Na protesty guvernéra nedbejte - ty droidy potřebuju. Děvče vzdoruje mozkové sondě jenom proto, že má naději, že se data dají použít proti nám."
"Chápu lorde Vadere. Zatím tedy musíme mařit čas bláznivými pokusy guvernéra Tarkina zlomit ji."

"Dok číslo devadesát čtyři je tady," řekl Luke Kenobimu a robotům, kteří se k nim připojili. "A tady je Chewbacca. Vypadá, že ho něco rozčílilo."
Vskutku, veliký Wookie na ně mával přes hlavy davu a cosi na ně křičel. Přidali do kroku a nikdo z nich si nevšiml malé, do temného chalátu zahalené postavy, která je následovala do transportní jednotky.
Osůbka zapadla do průchodu a z váčku ukrytého v bohatých zá-hybech pláště vytáhla malý vysílač. Vypadal příliš nově a moderně na to, aby mohl být ve vlastnictví takového zmetka, ale ten do něho hovořil velmi sebevědomě.
Luke si všiml, že dok číslo devadesát čtyři se v ničem nelišil od jiných, mnohdy velkolepě pojmenovaných doků v Mos Eisley. Sestá-val z nákladní rampy a ohromné jámy, vyhloubené do kamenité půdy. Ta sloužila jako ochrana před radiací jednoduchých antigravitačních motorů, které při startu umožňovaly kosmické lodi odpoutat se od gravitačního pole planety. Matematika kosmického pohonu byla jednoduchá pro Lukovo chápání. Antigrav fungoval jenom v případech, že gravitační pole, jemuž měl vzdorovat, bylo dosti silné - jako napří-klad na planetě. Zato nadsvětelné cesty se mohly podnikat jenom tam, kde loď žádné gravitaci nepodléhala. Proto každá mimosystémová loď musela mít dvojí pohon.
Jáma v doku devadesát čtyři byla stejně opotřebovaná a napůl rozpadlá jako všechno v Mos Eisley. Její svážné strany byly popraskané a hrbolaté, místo aby byly vyhlazené, jak tomu bývá zvykem na lepších světech. Luke si ale pomyslel, že se báječně hodí k lodi, ke které je Chewbacca vedl.
Omlácený elipsoid mohl jen se sebezapřením být nazýván kosmickou lodí. Zdálo se, že ho někdo uplácal dohromady z vyhozených a nepoužitelných úlomků starých trupů a dílů kosmických plavidel. Je div, uvažoval Luke, že ten krám vůbec drží pohromadě. Když si tu věc představil v kosmu, málem upadl do hysterického smíchu věc ale byla příliš vážná. Vskutku bylo smutné pomyšlení, že v něčem takovém mají cestovat na Alderaan…
"Co je to za krám," zabručel, když už konečně nedokázal skrývat svoje pocity. Kráčeli po rampě do otevřeného vchodu.
"S tímhle se do hyperprostoru nedostaneme!" Kenobi nic neřekl, jenom ukázal na vchod, kde už někdo stál. Buď měl Solo mimořádně dobrý sluch, a nebo byl zvyklí, jaké pocity jeho Millenium Falcon v zájemcích o cestování vyvolává.
"Nevypadá jako nic moc," připustil, "ale je to špička. Osobně jsem ji vylepšil. Kromě pilotování rád ladím mechaniku. Dokáže jít na chlup pět faktorů nad rychlost světla." Luke se škrábal na hlavě a představoval si, jak asi by stroj mohl takový příslib splnit. Buď byl Corellian největší lhář na této straně od galaktického centra, a nebo ve stroji vězelo víc, než bylo patrno na první pohled. Luke si pak připomněl Benovo ponaučení, že se nemá nikdy důvěřovat povrchnímu dojmu a rozhodl se, že si ušetří konečný úsudek o lodi a jejím pilotovi, až je uvidí v akci.
Chewbacca se poflakoval někde za nimi u vchodu do doku. Najednou přiběhl po rampě k Solovi, hřívu rozevlátou, a něco k němu vzrušeně bručel. Pilot na něho klidně hleděl, občas přikývl a pak štěkl krátkou odpověď. Wookie pak běžel dál do lodi a zastavil se jen na okamžik, aby pobídl ostatní ke spěchu.
"Vypadá to, že sebou musíme hodit," vysvětlil Solo záhadně, "takže si pospěšte na palubu, odlétáme." Luke mu chtěl

položit několik otázek, ale Kenobi se už ubíral po rampě vzhůru. Droidi šli za ním. Když byli uvnitř, Luke s úžasem pozoroval Chewbaccu, jak si usilovně probojovává přístup do pilotního křesla, které bylo sice upravené, ale i tak úpělo pod jeho obrovitou hmotou. Wookie zapnul několik drobných vypínačů, označených snad až zbytečně velkými čísly. Jeho veliké tlapy se pohybovaly po kontrolní desce s překvapivou ladností. Někde v nitru lodi se ozval hukot. Motory se zažehly. Luke a Ben se připoutali do volných křesel v ústřední chodbě.

Před dokem se ze záhybu temné látky vysunul dlouhý kožnatý čenich a hlubině kápě zářily po jeho stranách pozorné oči. Tvor otočil hlavu právě včas, aby spatřil přibíhat osm císařských vojáků. Jistě ne náhodou běželi rovnou k této záhadné postavě. Ta něco zašeptala prvnímu z nich a ukázala na dok. Byla to jistě provokativní informace. Vojáci odjistili zbraně, namířili je před sebe a hromadně vpadli do doku.

Záblesk pohybujícího se kovu upozornil Sola na nevítaný pří-chod nevítaných hostů. Solo si pomyslel, že si jistě nepřišli přátelsky popovídat. Dřív než stačil otevřít ústa, aby protestoval proti takovému vpádu, bylo jeho podezření potvrzeno. Několik vojáků zakleklo a spustilo na něho palbu. Solo zapadl do vnitř a zakřičel:
"Chewie - rychle, ochranný štít! Vypadni odsud!"
Odpovědělo mu souhlasné zahřímání. Solo vytáhl svou pistoli a z poměrně bezpečného úkrytu vchodových dveří se mu podařilo opětovat palbu. Ohrožení vojáci zjistili, že jejich oběť není ani bezmocná, natož zasažená, a utíkali se schovat. Hluboký hukot nabýval na síle, měnil se v ohlušující jekot.
Solo vztáhl ruku po spouštěcím tlačítku. Vzápětí se zavřel poklop. Země se začala otřásat a ustupující vojáci se stahovali ke vchodu doku. Srazili se tam s druhým oddílem, který právě přibíhal, přivolán rychle se šířícím nouzovým signálem. Jeden z vojáků divoce gestikuloval, ve snaze vysvětlit průběh událostí v doku vyššímu důstojníkovi, který se právě dostavil.
Když horlivý voják skončil, důstojník vytáhl příruční komuniká-tor a křikl do něho:
"Volám můstek… pokoušejí se uniknout! Pošlete za jejich lodí všechno, co máte!"
Po celé Mos Eisley se rozezvučely sirény. Zvuk se rozbíhal od doku číslo devadesát čtyři v soustředěných kruzích. Na signál vojáci vybíhali z průchodů a stačili zahlédnout malou loď, jak se ladně vzná-ší k bleděmodré obloze nad Mos Eisley. Dřív, než kteréhokoli z nich napadlo použít zbraně, zmenšila se do velikosti špendlíkové hlavičky.

Luke a Ben si odepínali bezpečnostní pásy. Solo kolem nich krá-čel do kokpitu klidným, uvolněným krokem zkušeného astronauta. V kabině spíš dopadl než dosedl do pilotního sedadla a okamžitě začal číst údaje přístrojů a displejů. Chewbacca na sousedním sedadle mru-čel a chrčel jako špatně seřízený motor spíderu. Wookie přestal sledovat přístroje jen na chvilku, ukázal mohutným prstem na obrazovku ostražného systému. Solo na ni krátce mrkl a pak se podrážděně vrátil ke svému panelu.
"Já vím, já vím… vypadá to na dva, možná tři křižníky. Naši cestující se zřejmě někomu nelíbí. Zkus je nějak zaměstnat a já zatím dokončím program pro supersvětelný skok. Nastav deflektory na maximální krytí." Po těchto instrukcích přestal s velkým Wookiem konverzovat. Ruce mu rejdily po vstupním terminálu počítače.
Solo se ani neotočil, když se za jeho zády objevila drobná válcovitá postavička. Artoo Detoo zapípal několik poznámek a pak se stáhl. Zádové spínače zaznamenávaly obraz citronově žlutého oka Tatoinu, které se za nimi rychle zmenšovalo. Rychlost ale nestačila, aby zmizely i tři body, označující přítomnost císařských válečných lodí. Solo sice nevěnoval pozornost Artoo Detoo, ale když se objevili jeho lidští cestující, otočil se.
"Dva další přilétají z různých úhlů," řekl jim, zkoumaje lhostejně přístroje. "Chtějí nás zablokovat a zabránit nám tím ve skoku. Pět lodí… co jste provedli, že je o vás takový zájem?"
"Nemůžeme jim uletět?" otázal se Luke sarkasticky, nevšímaje si pilotovy otázky. "Říkal jsi, že tenhle krám je rychlý."
"Pozor na jazyk, chlapečku, nebo poletíš domů. Je jich na můj vkus moc. Ale jakmile skočíme do hyperprostoru, budeme mít od nich pokoj." Zasvěceně se usmál. "V supersvětelných rychlostech nikdo nedokáže žádnou loď přesně sledovat. A navíc znám pár triků, jak oklamat i ty největší všetečky. Škoda ale, že jsem nevěděl, že vy dva jste tak populární mládenci."
"Proč?" zeptal se Luke vyzývavě. "Nevzal bys nás?"
"To ne," nenechal se Cornellián vyvést z míry. "Ale zvedl bych vám cenu." Luke už měl štiplavou odpověď na jazyku. Ztratil ale řeč a musel zvednout ruce, protože černý prostor vesmíru v průzoru se změnil v jasně červený záblesk, podobný povrchu slunce. Kenobi, Solo a dokonce i Chewbacca to udělali také, protože exploze nastala tak blízko, že fototropické stínění nestačilo záři zachytit.
"Začíná to být zajímavé," zabručel Solo.
"Za jak dlouho můžeme přejít do skoku?" zeptal se Kenobi klidně. Každou chvilku mohli přijít o život, ale podle všeho mu to bylo jedno.
"Pořád ještě jsme v dosahu gravitace Tatoinu," zněla klidná odpověď. "Bude to trvat ještě několik minut, než ji navigační počítač dokáže kompenzovat a nastaví přesný skok. Mohl bych přemostit jeho rozhodnutí, ale hyperdrajv by se mohl složit. Takže bych měl v rukou hromadu šrotu a vás čtyři na víc."
"Čtyři minuty," vyhrkl Luke, pohlížeje na obrazovky. "Při tom, jak rychle se blíží…"
"Cestování hyperprostorem je něco jiného než práškování polí, kamaráde. Už jsi někdy zkusil vypočítat hyperprostorový skok?" Luke musel zavrtět hlavou. "Není to žádná sranda. To bys koukal, co by se stalo, kdybych to zkopal a proletěli jsme hvězdou nebo nějakou jinou spřátelenou kosmickou věcičkou jako je černá díra. Tím by jsme rychle cestování skončili." Chewbacca dělal co mohl, aby unikl, ale přesto v blízkosti třaskaly nové výbuchy. Červené varovné světlo na Solově konzoli se dovolávalo pozornosti.

"Co je to?" Zajímal se Luke nervózně.
"Ztrácíme deflekční štít," informoval ho Solo s výrazem člověka, kterému mají právě vytrhnout zub. "Měl by ses zase připoutat. Jsme už skoro přichystaný ke skoku. Mohlo by se stát, že na to šlápnu v nevhodnou chvíli." Vzadu v hlavním nákladním prostoru se Threepio už připoutal k sedadlu ocelovými pažemi silnějšími než jakýkoli antiakcelerační pás.
Artoo Detoo klouzal v před a zase v zad. Zmítaly jím otřesy vyvolané stále silnějšími výboji energie, dorážejícími na deflektory lodi.
"Byla ta cesta vskutku nezbytná?" brumlal robot zoufale. "Zapomněl jsem na to, jak nenávidím cestování kosmem." Zmlkl, když při-šli Luk s Benem a začali se poutat do křesel. Luke si úplně nesmyslně vzpomněl na pejska, kterého kdysi vlastnil, když najednou cosi nesmírně mocného udeřilo do lodi silou padlého anděla.

Admirál Moti vstoupil do ztichlé konferenční místnosti. Na tváři se mu odrážely pruhy zářivkového osvětlení stěn. Stočil pohled do míst, kde guvernér Tarkin stál před vypouklou obrazovkou a mírně se uklonil. Přesto že bylo jasné, že svět podobný drobnému zelenému drahokamu vplul na obrazovku, oznámil formálně:
"Vstoupili jsme do systému Alderaanu. Čekáme na vaše rozkazy." Nad dveřmi se objevil signál a Tarkin pokynul se strojenou zdvo-řilostí admirálovi:
"Ještě počkejte, Motti." Dveře se odsunuly. Vešla Leia Organa provázena dvěma strážci a následovaná Darth Vaderem.
"Já jsem…" začal Tarkin.
"Vím, kdo jste," odsekla Leia. "Guvernér Tarkin. Mohla jsem čekat, že vás najdu Vaderovi za zadkem. Mohla jsem vás poznat podle zápachu, hned jak mě přivedli na palubu."
"Rozkošná až do poslední chvíle," poznamenal Tarkin tónem, který naznačoval naprostý nedostatek pocitu rozkoše. "Nemáte ponětí, jak těžké pro mne bylo podepsat rozkaz k vaší likvidaci." Úšklebkem vyjádřil ironický smutek.
"Všechno by ovšem mohlo být jiné, kdyby jste při výslechu spolupracovala. Lord Vader mne informoval o vašem odporu proti našim tradičním metodám výslechu…"
"Máte na mysli mučení," opáčila a hlas se jí zachvěl.
"Nebudeme se přít o slovíčka," usmál se Tarkin.
"Překvapuje mě, že jste měl kuráž podepsat ten rozsudek osobně." Tarkin znechuceně zafuněl.
"Jsem muž zasvěcený povinnostem a ponechal jsem si jen málo radostí. K těm patří malé pozvání pro vás. Před popravou se zúčastníte obřadu. Ten bude potvrzením, že naše bojová stanice je ve funkčním stavu a současně zahájí novou éru císařské technické převahy. Tato stanice je poslední článek v nově ukovaném řetězu, jímž Říše spoutá milion systémů Impéria jednou pro vždy. Vaše směšná Aliance nás přestane zajímat. Po dnešní ukázce se už nikdo neodváží postavit cí-sařské moci, ani senát." Organa se na něj s pohrdáním podívala.
"Impérium se nedá udržet pohromadě silou. Síla nikdy nic nespojila na dlouho. Čím víc budete tisknout pěst, tím víc systémů vám unikne mezi prsty. Guvernére, jste blázen. Blázni často zaplatí za svoje bludy smrtí." Na Tarkinově tváři, pergamenem potažené lebce, se objevil úsměv smrti.
"Bude zajímavé zjistit, jaký způsob odchodu si pro vás lord Vader vymyslel. Bude to jistě něco odpovídajícího vaší - i jeho - úrovni. Ale než nás opustíte, předvedeme vám moc této stanice, jednou a rozhodující ukázkou. Přesto že jste neprojevila ochotu poskytnout nám informace o umístění povstalecké pevnosti, usoudil jsem, že vhodným objektem naší ukázky bude vaše rodná planeta Alderaan."
"Ne! To nesmíte! Alderaan je mírumilovný svět. Nemá žádnou armádu. Nesmíte…" Tarkinovi zářily oči.
"Zvolila by jste jiný cíl? Například vojenský cíl? Jsme k tomu přístupni - stačí, aby jste jmenovala systém." Pokrčil rameny. "Už mám těch her dost. Takže naposledy: kde je povstalecká základna?"
"Dantooine," zašeptala. Dívala se na obrazovku. Všechny známky vzdoru z ní opadly. "Je na Dantooinu."
Tarkinovi unikl povzdech úlevy a pak se obrátil k postavě, která stála vedle něho. "No vida, lorde Vadere. Dovede být rozumná. Je pouze třeba správně formulovat otázky a dostane se k odpovědi." Obrátil pozornost k ostatním důstojníkům. "Po ukončení ukázky se urychleně přesuneme k Dantooinu. Můžete pokračovat v akci, pánové." Trvalo to několik vteřin, než k ní pronikla Tarkinova lhostejně pronesená slova.
"Cože?" vydechla Organa konečně.
"Dantooine," vysvětloval Tarkin, zkoumaje své nehty, "je příliš vzdálen střediskům imperiálního obyvatelstva, aby mohl sloužit jako odstrašující příklad. Jistě pochopíte, že k němu potřebujeme objekt umístěný blízko středu, aby se zpráva o naší moci rychle rozšířila po celém Impériu. Ale nemějte obavy. Vaše povstalecké přátele na Dantooinu vyřídíme co nejdříve."
"Vy jste ale řekl…" začala Organa protestovat.
"Pouze poslední vyřčená slova mají význam," prohlásil Tarkin ostře. "Budeme pokračovat v destrukci Alderaaanu podle plánu. Pak budete mít to potěšení sledovat spolu s námi, jak zlikvidujeme středisko toho nesmyslného povstání na Dantooinu." Pokynul dvěma vojá-kům, kteří jí stáli po boku. "Odveďte ji na vyhlídkovou palubu."
Usmál se.
"Postarejte se jí o nerušený výhled."
VIII.
Solo zběžně kontroloval údaje na displejích a číselnících. Občas položil drobnou krabičku k několika senzorům. Podíval se na výsledky a s úlevou řekl Lukovi a Benovi: "S vašimi císařskými přáteli si už nemusíte dělat starosti. Teď už nás nedokážou vystopovat. Říkal jsem vám, že je setřeseme." Kenobi ani nepokývl na odpověď, protože něco vysvětloval Lukovi.
"Nemusíte mi děkovat všichni na jednou," zavrčel mírně naštvaný Solo. "Mimochodem, podle palubního počítače se

dostaneme na oběžnou dráhu Alderaanu v nula dva sto. Po našem maličkém dobrodružství nejspíš budu muset zmáknout novou registraci."
Odebral se ke svým přístrojům. Minul při tom malý kulatý stůl. Deska byla pokryta zespoda osvětlenými čtverci. Po stranách byly umístěny počítačové klávesnice. Na desce stolu byly třírozměrné figurky.
Chewbacca se nakláněl nad jednou stranou stolu, bradu opřenou o své mohutné ruce. Velké oči mu zářily a vousiska směřovala vzhůru. Vše nasvědčovalo tomu, že je se sebou náramně spokojený. To trvalo, dokud Artoo Detoo nevztáhl svou krátkou klepetovitou ručku a nedotkl se vlastní klávesnice. Jedna z figurek rázně vykročila. Přešla desku a zastavila se na novém čtverečku. Wookie si promyslel nové rozestavení a po jeho tváři přelétl výraz zmatku a pak hněvu. Díval se po celé desce a pak nahrnul na nevinný stroj záplavu urážek. Artoo Detoo odpověděl jen pípnutím, ale Threepio brzy zasáhl ve prospěch svého méně výřečného druha.
"Táhnul správně, pane. Nadávání vám nepomůže." Půtka vyvolala Solovu zvědavost. Podíval se přes rameno a lehce se zamračil.
"Nech ho být. Tvůj kamarád tak jako tak vede. Není radno Wookie dráždit."
"V zásadě sympatizuji s vaším názorem, pane," opáčil Threepio, "ovšem zde jde o princip. Existují určité standardy chování, jichž se musí držet každá myslící bytost. Pokud je někdo z jakýchkoli důvodů překračuje, například zastrašováním, vzdává se svého práva na ozna-čení inteligentní."
"Doufám, že si na to oba vzpomenete," poradil jim Solo, "až se do vás Chewbacca pustí."
"Ostatně naproti tomu," pokračoval Threepio neochvějně, "chamtivost a zneužívání převahy nad slabším protivníkem jsou známky nesportovního chování." To zase vyvolalo uražené pípání ze strany Artoo Detoo. Oba roboti se v zápětí pustili do prudké elektronické hádky. Chewbacca na ně střídavě něco poštěkával a mával na ně, zatímco průsvitné figurky čekaly na hrací desce.
Luke strnule stál uprostřed kabiny, stranou hádky. Aktivovaný laserový meč držel připravený nad hlavou. Luke zaujímal útočné a obranné postoje s touto starobylou, slabě bzučící zbraní. Ben Kenobi se na to znalecky díval. Solo občas pohlédl na Lukovi podivné pohyby. Na jeho podlouhlé tváři byl patrný výsměch.
"Ne, Luke.. Tvoje seky musí být ladné. Nesmíš být tak zbrklý," poučoval Kenobi vlídně. "Pamatuj, že síla je vždy všudypřítomná. Vyzařuješ ji ze sebe, takže tě obklopuje. Bojovník řádu Jedi dokonce cítí sílu jako hmatatelný objekt."
"Je to nějaké energetické pole?" vyzvídal Luke.
"Je to energetické pole a cosi navíc," pokračoval Kenobi téměř tajemně. "Je to aura, která současně poslouchá i poroučí. Je to nicota schopná způsobit zázraky." Chvilku vypadal zamyšleně. "Nikdo, ani vědci řádu rytířů Jedi nedokázali sílu přesně definovat. A možná, že to nikdo nikdy nedokáže. Lze ji vysvětlovat jak magicky, tak vědecky. Ovšem, co jiného je magik než teoretik vstupující do praxe? Teď to zkusíme znovu."
Starý muž uchopil stříbřitou kouli velikosti mužské pěsti. Byla pokryta jemnými anténami, některé křehké jako tykadla motýlů. Hodil ji před Luka a díval se, jak se zastavila pár metrů před mladíkovým obličejem. Luke zostražitěl.
Koule kolem něho pomalu kroužila. Při změně pozice se jí stavěl tváří. Na jednou bleskurychle vyrazila vpřed a zastavila se jen metr před ním. Lukovi se nepodařilo ji odrazit. V zápětí se vrátila na pů-vodní místo. Luke se stahoval na stranu. Ve snaze vyrovnat se senzorům koule stahoval meč vzad a chystal se k výpadu. Když ho podnikl, koule vyrazila a ocitla se mu za zády.
Z jedné z antén vytryskl proud červeného světla a zasáhl Luka do zadní části stehna právě ve chvíli, když švihal mečem - ale pozdě. Paprsek ho srazil k zemi. Luke si třel brnící nohu a snažil se nevnímat Solovy výbuchy výsměchu.
"Bláznivý náboženství a zbraně po dědečkovi, co je to proti dobrýmu blasteru u boku," chechtal se pilot.
"Nevěříš na sílu?" ptal se Luke a snažil se znovu postavit na nohy. Zmrtvující účinek paprsku brzy přešel.
"Prošmejdil jsem galaxii z jednoho konce na druhý," chvástal se pilot, "a vyděl jsem spoustu podivnejch věcí. Moc velkou spoustu na to, abych věřil na něco, jako je ta vaše síla. Moc velkou spoustu na to abych si myslel, že něco může někoho dostat pod kontrolu. O svým osudu rozhoduju já - a žádný polomystický silový pole."
Kývnul na Kenobiho. "Bejt tebou, tak mu to neberu. Je to chytrej starej pán a zná hodně triků a fíglů. Mohl by tě zmáknout, abys mu sloužil." Kenobi se jen mile usmál a pak se znovu obrátil k Lukovi.
"Měl bys to zkusit znovu, Luke," řekl vlídně. "Musíš se pokusit odloučit svoje akce od vědomé kontroly. Zkus nesoustředit se na nic konkrétního, ani očima, ani duševně. Musíš nechat svoji mysl plynout, plynout. Jenom tak můžeš použít sílu. Musíš se dostat do stavu, kdy jednáš podle toho, co cítíš, ne podle toho, co sis do předu usmyslel. Musíš přestat uvažovat. Uvolni se, nemysli."
Hlas starého muže poklesl až do jakéhosi uspávajícího bzučení. Když zmlkl, chromová koule na Luka zaútočila. Ukolébán Kenobiho hypnotizující melodií jí Luke neviděl útočit. Kdo ví, zda vůbec něco jasně viděl. Ale když se koule přiblížila, otočil se s ohromující rychlostí, meč vyletěl vzhůru a podivným způsobem sekl.
Červený paprsek vyzářený koulí odletěl na stranu. Koule přestala hučet, spadla na zem, bylo po všem. Luke se na ní díval s úžasem. Pomrkával, jako kdyby se probral z kratičkého spánku.
"Vidíš, že to dokážeš," řekl mu Kenobi. "Lze se to naučit. Teď se musíš učit používat síly podle vlastního přání, musíš se jí naučit vě-domě kontrolovat." Kenobi odešel ke straně, za jednou skřínkou objevil velikou přilbu a přinesl ji Lukovi. Nasadil mu ji na hlavu. Mladík vůbec nic neviděl.
"Nevidím," huhlal Luke. Otáčel se na místě a Kenobi musel ustoupit, aby se dostal z dosahu nebezpečného meče. "Jak mám bojovat?"
"Pomocí síly," vysvětlil starý Ben. "Posledně jsi taky kouli neviděl, když ti šla po nohou a odrazil jsi její paprsek. Zkus prožít ten pocit znovu."
"Nedokážu to," naříkal Luke. "Zase mě trefí."
"Netrefí, když si budeš věřit," naléhal Kenobi. Lukovi to nepřipadalo moc přesvědčivé. "Jenom tak si můžeš být jist, že

je na sílu spolehnutí." Kenobi zaváhal, protože si všiml, že skeptický Corellián se otočil a dívá se. Pro Luka by nebylo dobré, kdyby se sebevědomý pilot při každé chybě smál. Nebylo by ale právě tak šťastné mladíka rozmazlovat. Nezbýval na to ostatně čas. Hoď ho do vody, snad poplave, rozhodl se Ben pevně. Naklonil se nad chromovou koulí a stiskl na ní tlačítko. Pak ji vyhodil přímo vzhůru. Snášela se k Lukovi.
V polovině cesty se zarazila a začala padat. Luke po ní sekl me-čem. Protože do seku vložil moc vůle, byl příliš pomalý. Anténka opět zazářila. Tentokrát karmínová jehla zasáhla Luka přímo do míst, na kterých sedí. Přestože nebyla nebezpečná, pěkně jí pocítil.
Lukovi uklouzl bolestivý výkřik. Vyskočil a pokusil se mučitele zasáhnout.
"Uvolni se," připomínal mu starý Ben. "Osvoboď se. Snažíš se používat očí a uší. Nepřemýšlej a užívej zbytku mysli."
Mladík náhle vstal a trochu se zakymácel. Koule byla stále za jeho zády. Opět změ-nila směr. Zaútočila a vypálila.
Ve stejnou chvíli kmitl laserový meč a přesně odrazil paprsek. Koule tentokrát nespadla. Ustoupila o tři metry a zůstala tam viset ve vzduchu. Luke si uvědomil, že bzučení koule už mu nedoléhá k uším. Opatrně vykoukl zpod přilby. Tvář měl poznamenanou potem a vy-čerpáním.
"Dostal jsem…"
"Říkal jsem ti, že to půjde," oznámil mu Kenobi s uspokojením.
"Jakmile začneš důvěřovat svému vnitřnímu já, nic tě nemůže zastavit. Říkal jsem ti, že máš v sobě hodně ze svého otce."
"Měl jsi kliku," zavrčel Solo a znovu se věnoval svým přístrojům.
"Moje zkušenost nezná nic, co by se dalo nazvat štěstím, mladý příteli. Existují jenom příznivá spojení rozličných faktorů, která ovlivní události v něčí prospěch."
"Říkejte tomu, jak chcete," odtušil Corellián lhostejně. "Bejt dobrej proti simulátoru je jedna věc. Bejt dobrej proti živý hrozbě je druhá věc." Zatímco hovořil, malá kontrolka na druhé straně kabiny začala blikat. Chewbaccovi to neušlo a upozornil ho na to. Solo se podíval na pult a oznámil svým cestujícím:
"Blížíme se k Alderaanu. Brzy zbrzdíme a přejdeme na podsvě-telnou. Jdeme na to Chewie." Chewbacca vstal od hry a následoval společníka do pilotní kabiny. Luke se díval, jak odcházejí, ale nemyslel na to, že brzy budou na Alderaanu. Hořel čímsi jiným, čímsi, co zřejmě narůstalo a zrálo kdesi vzadu v jeho mozku, čím více se tím zabýval.
"Poslyš, já jsem něco cítil. Mohl jsem skoro vidět obrysy simulá-toru." Ukázal před sebe na visící přístroj. Kenobi měl slavnostní hlas.
"Luku, učinil jsi první krok do jiného rozměru."

Tucty hučících a bzučících přístrojů vyvolávaly dojem, že pilotní kabina je v úl v plné činnosti. Solo a Chewbacca upírali pozornost na nejdůležitější přístroje. "Drž ji… připrav se, Chewie." Solo udělal několik manuálních korekcí.
"Připraven na podsvětelnou .. připraven… hoď nás tam Chewie."
Wookie čímsi otočil na konzoli před sebou. Solo současně zatáhl za poměrně velikou páku. Dlouhé pruhy Dopplerovým efektem prodlouženého světla hvězd se zkrátily do pouhých čárek a nakonec do povědomých ohnivých bodů. Přístroje na konzoli ukazovaly nulu. Obrovská hmota zářící skály se vynořila z nicoty a deflektory lodi jí jentaktak odrazily. Millenium Falcon se prudce zhoupla.
"Co tohleto…" zavrčel zcela užaslý Solo. Chewbacca usazený na vedlejším sedadle nenabídl žádný komentář. Několik páček vypnul a jiné zapojil. Loď zachránil jen Sólův zvyk vynořovat se z nadsvětelné rychlosti se zapnutými deflektory - pro případ, že nějací nepřátelsky naladění chlápkové by na něho mohli čekat. Cestou do pilotní kabiny Luke jen s obtíží zachovával rovnováhu.
"Co se děje?"
"Jsme zpátky v normálním prostoru," sdělil mu Solo. "Jenže jsme se dostali do nejhorší meteorické bouře, jakou jsem vyděl. Na žádný mapě jí nemáme." Hleděl na několik indikátorů. "Podle galaktického atlasu máme správnou polohu. Jenom něco tu chybí: Alderaan."
"Chybí? To je přece pitomost!"
"Já se s tebou nehádám," odpověděl Corellián pochmurně, "ale podívej se sám." Ukázal na pult. "Třikrát jsem překontroloval přístroje. S palubním mozkem je všechno ou kej. Teď by tu měla svítit planeta, jenže tu žádná není. Nic… jenom trosky." Odmlčel se. "Podle úrovně energie venku a objemu trosek bych řekl, že Alderaan… vybuchl. Úplně."
"Zničili ho…" zašeptal Luke, ohromený tak nepředstavitelnou katastrofou. "Ale - jak?"
"Impérium," ozval se pevný hlas. Ben Kenobi přišel za Lukem. Upíral svoji pozornost na prázdnotu před nimi i na to, co nechali za sebou.
"Ne," zavrtěl Solo pomalu hlavou. Také byl svým způsobem ohromen nestvůrností toho, co nadhodil starý muž. Že by nějaké lidské společenství si vzalo na zodpovědnost zničení celého osídlení, celé planety… "Ne. Tohle by nedokázala celá imperiální flotila. Tisíc lodí by muselo soustředit veškerou palebnou sílu. Nic takového neexistuje."
"Řekl bych, že bychom se měli odsud dostat," bručel Luke.
"Jestli že to bylo opravdu Impérium…"
"Nevím, co se tu stalo," přerušil ho Solo hněvivě, "ale jedno ti povím. Impérium není…" Zvukový signál hlasitě zahučel a na palubní desce současně zazářila kontrolka. Solo se naklonil nad přístroji.
"Nějaká loď," oznámil. "Zatím nepoznám typ."
"Někdo třeba přežil - a může nám říci, co se stalo," nadhodil Luke s nadějí v hlase. Další slova Bena Kenobiho zničila víc než pouhou naději. "Je to císařská stíhačka."
Chewbacca najednou hněvivě zaštěkal. Před průzorem rozkvetla ohromná kytice zkázy. Prudce udeřila do jejich lodi.

Nevelká koule s dvojicí křídel proletěla kolem průzoru pilotní kabiny.
"Sledovali nás!" vykřikl Luke.
"Od Tatoinu? To nemohli," namítl Solo nevěřícně. "Hyperprostorem to nejde." Kenobi studoval identifikační displej.
"Máš pravdu, Hane. Je to stíhačka krátkého doletu typu TIE."
"Kde by se tu vzala?" chtěl vědět Corellián. "Nikde tu není žádná císařská základna. To nemohl udělat TIE."
"Vyděl si ho letět kolem."
"Vím. Vypadal jako stíhačka TIE, ale jak je to se základnou?"
"Má na spěch," poznamenal Luke, který studoval obrazovku. "Je jedno, kam letí. Podstatné je, že máme malér."
"Zatím ne, dokud se dá něco dělat," prohlásil Solo. "Chewie, zruš mu vysílání. Pustíme se za ním."
"Nejlepší by bylo nechat ho být," nadhodil Kenobi přemýšlivě. "Už tak je mimo dosah."
"Ne na dlouho."
Následovalo několik minut, kdy pilotní kabinu vyplňovalo napjaté ticho. Všechny oči se upíraly na obrazovku a na průzor. Císařská stíhačka se nejdřív pokusila o složitý únikový kurs, ale marně. Ukázalo se, že Solova loď je překvapivě obratná. Seděla stihačce v týle a ustavičně zkracovala vzdálenost. Pilot stíhačky viděl, že své pronásledovatele nesetřese, a očividně zapnul motory na plný tah.
Jedna z hvězd vpředu se více rozzářila. Luke se zamračil. Pohybovali se rychle, ale zase ne tak rychle, aby se některý z kosmických objektů tak rychle zvětšoval. Něco tu nehrálo.
"Tak malá stíhačka se nemůže sama odvážit tak hluboko do kosmu," poznamenal Solo.
"Musela se ztratit. Utrhla se od nějakého konvoje nebo něčeho takového," teoretizoval Luke.
Solo vesele komentoval: "Už mu nezbyde moc času, aby nás ně-komu prozradil. Za minutu nebo dvě ho máme."
Hvězda před nimi se dále rozjasňovala. Nabývala kulovitého tvaru.
"Letí tam na ten měsíček," zabručel Luke.
"Impérium tady má asi hlásku," připustil Solo. "Jenže podle atlasu Alderaan neměl žádné měsíce." Pokrčil rameny. "Galaktická topografie nebyla nikdy moje silná stránka. Zajímali mě jenom planety a měsíce, na kterých jsem měl zákazníky. Stejně si ale myslím, že ho dostaneme dřív, než stačí přistát. Máme ho skoro na dostřel."
Stále se přibližovali. Krátery a hory na měsíci bylo už zřetelně vidět. Něco ale na nich bylo divného. Krátery byly příliš pravidelné, hory příliš kolmé, kaňony a údolí příliš přímé. Nic tak rozmarného jako je vulkanická činnost nemohlo povrch takhle zformovat.
"Není to měsíc," vydechl Kenobi tiše. "Je to kosmická stanice."
"Na kosmickou stanici je to moc velký," namítl Solo. "Ta velikost! Nemohl to nikdo postavit - nemohl!"
"Mám z toho divný pocit," komentoval Luke. Obvykle klidný Kenobi najednou vykřikl:
"Otoč loď! Odleťme odsud."
"Jasně, starej pane. Máte pravdu. Plnej zpáteční tah, Chewie."
Wookie začal přestavovat ovládání. Loď zřetelně zpomalila a opsala širokou zatáčku. Maličká stíhačka pokračovala v cestě k obrovité stanici, aby se na konec nechala pohltit její nesmírnou hmotou. Loď se otřásala a sténala pod náporem neviditelných sil. Chewbacca něco zavrčel na Sola.
Kontrolní signály zakvílely na protest a všechny přístroje na palubní desce se jeden po druhém zbláznily. Ať dělal co dělal, Solo nedokázal zabránit gargantuovské stanici, aby se nenafukovala stále víc a víc, až vyplnila celé nebe. Luke zoufale hleděl na pomocná zařízení velká jako hory, na diskové antény širší než celé Mos Eisley.
"Proč se k ní pořád blížíme?"
"Už je pozdě," zašeptal Kenobi měkce. Pohled na Sola mu potvrdil jeho obavu.
"Zachytilo nás jejich tažný pole - nejsilnější, jaký jsem kdy viděl. Vtahuje nás to dovnitř," zabručel pilot.
"Tím chceš říct, že se nedá nic dělat?" zeptal se Luke. Cítil neuvěřitelnou bezradnost. Solo hleděl na displeje přetížených senzorů a zavrtěl hlavou.
"Proti téhle síle nic. Jedeme na plno, kamaráde, a nehne to s ná-ma ani o zlomek stupně. Nemá to cenu; vypnu motory, nebo nám sho-ří. Nenechávám se jen tak vcucnout bez boje!" Už chtěl opustit pilotní křeslo, když ho zadržela věkem poznamenaná, ale silná ruka, opřená o rameno. Na obličeji starého muže byly vidět starosti - ale kromě toho náznak něčeho méně pochmurného.
"Jestliže v boji nemůžeš zvítězit - nuže, chlapče, jsou vždycky jiné možnosti než boj." Čím více se loď blížila, tím zřetelnější byly skutečné rozměry stanice. Kolem rovníku stanice se táhl pás umělých kovových horstev. Přístavní mola natahovala své chamtivé prsty dva kilometry nad povrch.
Millenium Falcon se změnila v pouhou miniaturní skvrnku na pozadí šedivého tělesa stanice. Jedna z těch ocelových panožek ji k sobě přitahovala a nakonec ji spolkla. Kovová hladina se zavřela nad vstupem a loď zmizela, jako by nikdy nebyla existovala.

Vader hleděl na pestré šiky hvězd, zobrazené na displeji v konferenčním sále. Tarkin rozmlouval opodál s admirálem Mottim. První použití nejmocnějšího ničícího stroje všech dob nemělo kupodivu žádný vliv na tuto mapu, která sama zobrazovala jen maličkou část jediné nepříliš rozměrné galaxie. Bylo by třeba mikroskopického zkoumání této mapy, aby se projevilo slabé zmenšení vesmírné masy, zaviněné zmizením Alderaanu.
Planeta se svými mnoha městy, farmami, továrnami a zrádci, připomněl si Vader. Přes všechen pokrok a důmyslné technické metody ničení počínání lidstva nezanechávalo stop na lhostejném, nepředstavitelně rozsáhlém vesmíru. Jestliže se splní Vaderovy plány, toto všechno se změní. Dobře si uvědomoval, že dvěma mužům, kteří za jeho zády štěbetali jako opice, chyběl přes jejich všechnu inteligenci a zaujetí smysl pro rozměry.
Tarkin i Motti měli talent a ambice, jenže viděli věci v měřítku lidské malosti. Je to škoda, uvažoval Vader, že jim chybí

velkorysost odpovídající jejim schopnostem. Žádný z nich ovšem nebyl Temným pánem. Nedalo se tedy od nich moc velkého očekávat. Teď byli užiteční a také nebezpeční, avšak jednoho dne budou smeteni jako Alderaan. Dnes si nemohl dovolit je nebrat v úvahu. A přesto že by dal přednost společnosti sobě rovných, musel si znechuceně připustit, že v danou chvíli neměl nikoho sobě rovného. Nicméně se otočil a vstoupil jim do hovoru.
"Ať princezna tvrdila cokoli, obranný systém Alderaanu byl stejně silný, jako všude v Impériu. Usuzuji z toho, že naše ukázka byla ve své důkladnosti přesvědčivá." Tarkin se k němu otočil a přikývl.
"V tuto chvíli informujeme senát. Brzy oznámíme likvidaci Aliance, jakmile vyřídíme jejich hlavní vojenskou základnu. Uvidíte, že všechny systémy, které mají sklony se od nás odtrhnout se brzy postaví do řady po té, kdy jsme zneškodnili Alderaan, hlavního dodavatele střeliva."
Císařský důstojník vstoupil do místnosti. Tarkin se k němu otočil.
"Prosím, co se děje, Cassi?" Nešťastný důstojník se tvářil jako myš, kterou poslali přivázat kočce zvonek na ocas.
"Pane guvernére, předsunutá výzkumná hlídka se dostala k Dantooinu a obletěla ho. Nalezla pozůstatky povstalecké základny… Podle jejich názoru je už nějaký čas opuštěná. Možná po celá léta. Pokračuje v podrobném průzkumu zbytku systému." Tarkin se zatvářil omluvně a pak jeho hněvivá tvář nabyla barvy granátového jablka.
"Lhala! Lhala nám!" Nikdo to vidět nemohl, ale zdálo se, že Vader se za svou maskou směje.
"Takže to byla první výměna nepravd. Říkal jsem vám, že nikdy povstalce nezradí, leda že by nás tím chtěla zničit."
"Okamžitě ji zlikvidujte," guvernér jen ztěží vyslovoval.
"Uklidněte se, Tarkine," nabádal ho Vader. "Vy by jste tak lehkomyslně zničil naší jedinou stopu k povstalecké základně? Může mít pro nás pořád ještě cenu."
"Pche! Vždyť jste to řekl sám, Vadere: už z ní nic nedostaneme. Najdu tu tajnou pevnost, i kdybych měl zničit všechny hvězdné systémy v daném sektoru. Já…" Přerušilo ho tiché uctivé pípnutí.
"Co je to?" tázal se podrážděně. Z neviditelného reproduktoru se ozval hlas: "Pánové, zajali jsme malou obchodní loď, která vstoupila do oblasti Alderaanu. Rutinní prověrka ukazuje, že její značení souhlasí se značením lodi, která si probila cestu z Mos Eisley v systému Tatoine a unikla do hyperu dřív, než jí imperiální lodi stačily zablokovat." Tarkin se zatvářil zmateně.
"Mos Eisley? Tatoine? Co je to? O co tady jde, Vadere?"
"Jde o to, Tarkine, že alespoň jednu z našich dosud nepřekonaných obtíží odstraníme. Někdo se zřejmě zmocnil chybějících záznamových pásků, dozvěděl se, komu patří a pokusil se vrátit je majitelce. Takže jim usnadníme setkání se senátorkou." Tarkin chtěl něco říct, ale zaváhal a pak souhlasně přikývl.
"Velmi případné. Ponechám tu věc ve vašich rukou, Vadere." Temný pán se lehce uklonil. Tarkin na jeho gesto odpověděl ledabylým zasalutováním. Pak se otočil a vypochodoval z místnosti. Zanechal tu Mottiho, který se zmateně díval po ostatních.

Loď seděla tiše v přistávací hale rozsáhlého přístaviště. Před spuštěnou rampou vedoucí do lodi stálo třicet císařských vojáků. Vader se zastavil u kraje rampy. Právě si prohlížel loď, když k němu přistoupil důstojník s několika vojáky.
"Na naše opakované signály neodpověděli, pane, takže jsme rampu aktivovali zvenčí. S nikým jsme nedosáhli kontaktu ani komuniká-torem, ani osobně."
"Vyšlete dovnitř svoje muže," poručil Vader. Důstojník se otočil, předal rozkaz důstojníkovi a ten zaštěkal rozkazy. Množství těžce ozbrojených vojáků vystoupilo po rampě do přechodové komory.
Postupovali se zřejmou opatrností. Rozdělili se do skupin po třech a rychle se rozptýlili po celé lodi. Chodby duněly pod kročejemi jejich kovových bot a dveře se při každé aktivaci ochotně odsouvaly.
"Prázdná," prohlásil na konec velící seržant překvapeně.
"Prohlédněte pilotní kabinu."
Několik vojáků vykročilo vpřed. Odsunuli dveře jen proto, aby shledali, že pilotní křesla jsou stejně prázdná, jako zbytek lodi. Kontrolní přístroje byly deaktivovány a systémy vypnuty. Na konzoly potměšile mrkala jediná kontrolka. Seržant k ní přistoupil, zjistil zdroj světla a aktivoval příslušné spínače. Na vedlejší obrazovce se objevil výpis.
Pozorně ho prostudoval, otočil se a předal informaci svému nad-řízenému, který čekal v hlavní kajutě. Tento hodnostář pozorně poslouchal, pak se otočil a volal dolů na kapitána a na Vadera.
"Na palubě nikdo není, pánové. Podle lodního deníku posádka opustila loď brzy po startu a poslala ji v automatickém režimu na Alderaan."
"Mohla to být lest," uvažoval kapitán nahlas. "Mohli by pořád být na Tatoinu!"
"Možná," řekl Vader neochotně.
"Schází několik záchranných člunů," pokračoval důstojník.
"Našli jste na palubě nějaké droidy?" volal nahoru Vader.
"Ne, pane - žádného. Pokud tu nějací byli, museli opustit loď s organickou posádkou." Vader otálel s odpovědí. Když se k ní dostal, z hlasu byla patrná nejistota.
"Nezdá se mi to. Pošlete na palubu plně vybavený skanovací tým. Prohlédněte každý centimetr té lodi. Udělejte to co nejdřív." S tím se otočil a vypochodoval z hangáru, pronásledován mučivým pocitem, že přehlédl něco podstatného. Důstojník dal ostatním vojákům rozchod. Na palubě lodi zůstala už jen jediná osamělá postava. Prozkoumávala prostor nad konzolemi v pilotní kabině a pak se rozeběhla za svými druhy. Muž se těšil, že už bude z této strašidelné lodi pryč, zpátky v pohodlném prostředí kasá-ren. Prázdnou lodí duněly jeho těžké kročeje. Tlumené zvuky rozkazů, jež dole vydával důstojník, se vzdálily.
Na palubě se nic nehýbalo, jen část podlahy se chvěla. Chvění se najednou zvětšilo. Dva kovové panely odskočily a

pod nimi se objevil pár rozcuchaných hlav. Han Solo a Luke se rychle rozhlédli a oddychli si, když se přesvědčili, že loď je opravdu prázdná.
"To je klika, že jsi vybudoval tyhle skrýše," poznamenal Luke. Solo neměl tak rozjařenou náladu.
"Kde jsi myslel, že pašuju zboží - v hlavní kajutě? Fakt je, že mě nikdy nenapadlo, že budu pašovat sám sebe." Prudce sebou trhl, protože se najednou něco ozvalo, ale byl to jen další panel, který se sunul na stranu.
"Tohle je směšné. Nemůže to vyjít. I kdyby se mi podařilo odstartovat a dostat se přes uzávěr-" ukázal prstem vpřed, "nikdy neuniknu tomu přitahovacímu paprsku." Otevřel se další panel a objevila se tvář postaršího nezbedy.
"Tohle nech na mě."
"Myslel jsem si, že nám povíte něco podobnýho," zavrčel Solo. "Vy jste cvok, starej pane." Kenobi se na něho usmál.
"Co říci člověku, který připustí, aby si ho najal blázen?" Solo si něco vrčel pod vousy, zatímco se soukal ze skrýše. Chewbacca to provázel řádným vrčením.
K rampě se dostavili dva technici. Ohlásili se dvěma strážným.
"Loď je vaše," řekl jim jeden z vojáků. "Jestliže vaše skanery ně-co najdou, okamžitě to hlaste." Muži přikývli a jali se vléci svoji těž-kou výbavu nahoru po rampě. Když zmizeli uvnitř, ozvala se silná rána. Oba strážci se otočili a pak zaslechli, jak někdo volá: "Hej, vy tam dole, nemohli by jste nám s tím píchnout?" Jeden voják pohlédl na svého druha. Ten pokrčil rameny. Oba se vypravili nahoru po rampě a bručeli, jaká jsou tyhle technici nemehla. Následoval další zvuk, ale tentokrát ho už nikdo neslyšel.
Nicméně nepřítomnost dvou vojáků brzy nezůstala nepovšimnuta. Službu konající důstojník vyhlédl z okna malé strážnice nedaleko vchodu do lodi a zamračil se, když nespatřil po strážných ani stopy. Nevylekalo ho to, ale jakousi starost měl, a proto přešel ke komuniká-toru a promluvil do něho, aniž spustil z lodi oči.
"THX1138, proč nejste na svém stanovišti? THX1138, slyšíte mě?" Z reproduktoru to jen praskalo. "THX1138, proč neodpovídá-te?" Důstojník začal propadat panice, když se obrněná postava objevila na rampě a zamávala na něho. Ukázala na pravou stranu přilby a zaklepala na ni na znamení, že komlink uvnitř nefunguje. Dozorčí důstojník znechuceně potřásl hlavou, hněvivě pohlédl na svého zá-stupce a vydal se ke dveřím.
"Převezměte to tu. Máme tu zase jednu špatnou vysílačku. Půjdu se podívat co se dá dělat." Aktivoval dveře a sotva se odsunuly, vykročil vpřed - a zase v šoku ustoupil. Obrovská chlupatá postava vyplňovala celé dveře. Chewbacca skočil dovnitř s řevem, který se zařezával do morku kostí, a ohromeného důstojníka složil jedinou ranou pěstí o průměru pánve. Pobočník už byl na nohou a sahal po osobní zbrani, když jím prošel energetický paprsek a probil mu srdce.
Solo odklopil obličejový štít své přilby, ale znovu ho vrátil na místo a vběhl za Wookiem do místnosti. Kenobi a droidi vklouzli za nimi. Luke, také oděný do brnění nešťastného císařského vojáka, uzavíral voj. Luke zavřel za sebou dveře a nervózně se rozhlížel.
"Div, že tu ještě není celá stanice, po tom řevu a střílení po všem, co se jen hne."
"Jen ať přijdou," přál si Solo, nesmyslně rozjařený dosavadním úspěchem. "Mám radši pořádnou pranici než takovéhle plouhání kolem dokola."
"Možná že na smrt pospícháš," odsekl Luke, "já ale ne. Díky tomu plouhání jsme na živu." Corellián se na Luka kysele podíval, ale neřekl nic. Pozorovali Kenobiho, který ovládal neuvěřitelně složitý počítač se samozřejmostí a důvěrou člověka, který je už dávno navyklí obsluhovat nejkomplikovanější stroje. Na obrazovce okamžitě zazářila mapa sekcí bitevní stanice. Starý muž se naklonil blíž a pečlivě obrazovku studoval.
Zatím Threepio s Artoo Detoo přešli vedle k neméně složitému panelu. Artoo Detoo najednou strnul a začal divoce pohvizdovat nad něčím, co našel. Solo a Luke na okamžik zapomněli na rozdílné ná-hledy stran taktiky a přiskočili k robotům. Chewbacca se zabýval tím, že držel za palce nohou službu konajícího důstojníka hlavou dolů.
"Zapoj ho," navrhl Kenobi, ohlížeje se ze svého stanoviště před velkou obrazovkou. "Mohl by vytáhnout informace ze sítě celé stanice. Podívejme se, jestli dovede najít místo, odkud se ovládá tažné pole."
"Co kdybychom pole odsud vypnuli?" chtěl vědět Luke. Tentokrát přišel s námitkou Solo.
"To tak. Aby ho zase zapnuli, sotva bychom vypadli z doku na jednu lodní dýlku." Lukovi spadnul hřebínek.
"No jo. To mě nenapadlo."
"Aby se nám povedl čistý útěk, musíme tažné pole vypojit u jeho energetického zdroje, Luku," usměrnil ho starý Ben laskavě. Artoo Detoo zatím objevil otevřenou zásuvku počítače a vrazil do ní svojí klepetovitou ruku. Na panelu před ním okamžitě ožila galaxie světel a místnost se vyplnila hukotem strojů běžících na plný výkon. Uběhlo několik minut, než se malému droidovi podařilo nasáknout informace jako kovová houba. Po té se hučení zmírnilo a robot začal cosi pípat.
"Našel to, pane!" oznámil Threepio vzrušeně. "Tažné pole je připojeno k hlavnímu reaktoru na sedmi místech. Životně důležitá data nejsou přístupná, ale pokusí se vytáhnout ta hlavní přes monitor."
Kenobi přenesl svoji pozornost z velké obrazovky na menší displej nedaleko Artoo Detoo. Data se na ní začala honit takovou rychlostí, že je Luke nestačil sledovat, ale Kenobi si z těch rozmazaných schémat nějaký obrázek zřejmě udělal.
"Nemyslím si, že kdokoli z vás, mládenci s tímhle pohne," řekl jim. "Musím na to sám."
"To by mi perfektně páslo," řekl Solo vzdorně. "Už jsem se namakal víc, než jsme se pro tuhle cestu dohodli. Jenže vykopnout tažný pole ze kšeftu potřebuje víc, než vaše čáry máry, starej pane." Luke se ale nenechal tak snadno zapudit.
"Chci jít s tebou."
"Nesmíš být netrpělivý, mladý Luku. Vyžaduje to znalosti které jsi ještě neovládl. Zůstaň zde a dohlédni na droidy. Čekejte na moje znamení. Droidi se musí dostat k povstaleckým silám, nebo mnoho dalších světů potká stejný osud jako Alderaan. Důvěřuj síle, Luku - a čekej." Kenobi na posledy pohlédl na tok informací na monitoru a upravil si

laserový meč u boku. Přistoupil ke dveřím, odsunul je, pohlédl vpravo pak vlevo a zmizel v dlouhé zářící chodbě. Jakmile ode-šel, Chewbacca zavrčel a Solo souhlasně přikývl.
"Máš pravdu, Chewie!" Otočil se k Lukovi. "Kde jsi vykopal tuhle starou zkamenělinu?"
"Ben Kenobi - generál Kenobi - je velký muž," zaprotestoval Luke pyšně.
"Velkej mistr průšvihů," odfrkl Solo. "Generál! Ať mě tryska spálí. Ten nás odsud nedostane."
"Máš lepší nápad?" odsekl Luke vyzývavě. "Lepší je dělat cokoli, než tady dřepět a čekat, až nás přijdou sebrat. Kdybysme…"
Od počítačové konzole se ozvalo hysterické hvízdání. Luke spě-chal k Artoo Detoo. Malý robot poskakoval po svých pařezovitých nožkách.
"Co tohle má být?" zeptal se Luke Threepio. Také velký robot vypadal zmateně. "Obávám se, že mu nerozumím, pane. Říká - našel jsem ji, a pořád opakuje: Je tady, je tady."
"Kdo? Koho našel?" Artoo Detoo obrátil k Lukovi plochou blikající tvář a naléhavě zapípal.
"Princeznu Leiu," oznámil Threepio po chvilce ostražitého naslouchání. "Senátorka Organa - zřejmě jde o tutéž osobu. Myslím, že jde o ženu ze záznamu." Luke si v duchu vybavil onen trojrozměrný, nepředstavitelně krásný portrét.
"Princezna? Je tady?" Solo se přiloudal, přiváben rozruchem.
"Princezna? O co jde?"
"Kde? Kde je?" vyptával se Luke bez dechu, aniž Solovi věnoval pozornost. Artoo Detoo dál pohvizdoval a Threepio překládal:
"Páté patro, vězeňský blok AA23. Podle informací je určena k pomalé likvidaci."
"Ne! Musíme něco udělat."
"O čem vy tři tady žvaníte?" ztratil Solo trpělivost.
"To ona naprogramovala do Artoo Detoo vzkaz," vysvětloval Luke chvatně, "ten, který jsme měli doručit na Alderaan. Musíme jí pomoc."
"Tak moment," zklidnil ho Solo, "to je na mě moc zhurta. Nevymýšlej žádný pitomosti. Když jsem říkal, že mě nic lepšího nenapadá, myslel jsem to vážně. Starej pán řekl, aby jsme tu čekali. Mě se to nelíbí, ale nepolezu do nějakýho bláznivýho bludiště."
"Jenže Ben nevěděl, že ji tu ukryli," na půl prosil a na půl se há-dal Luke. "Kdyby to věděl, určitě by změnil plány." Zklidnil se a za-čal přemýšlet. "Takže, kdyby se nám podařilo najít cestu k vězeňským blokům…" Solo zavrtěl hlavou a ustoupil.
"Ho - ho, já do žádnýho císařskýho vězení nepolezu."
"Když nic neuděláme, popraví ji. Před minutou jsi říkal, že tu nebudeš sedět a čekat, až nás zatknou. Teď nechceš nic než čekat. Jak to teda je, Hane?" Corellián se tvářil znepokojeně - a zmateně.
"Neměl jsem na mysli jít do vězeňského bloku. Nejspíš tam stejně skončíme proč to tedy urychlovat?"
"Jenže oni ji popraví!"
"Je to pořád lepší, než kdyby to udělali mně."
"Copak v tobě není kus rytíře, Hane?" Solo uvažoval.
"Pokud si vzpomínám, toho jsem před pěti lety vyhandloval na Commenoru za desetikarátovej chrysopaz a tři flašky dobrýho koňaku."
"Vyděl jsem ji," naléhal zoufale Luke. "Je překrásná."
"Takovej je život."
"Je to bohatá a mocná senátorka," tlačil na něho Luke v naději, že by se mohl účinněji dovolat Solových nižších pudů. "Kdyby se nám jí podařilo dostat ven, mohli bychom dostat značnou odměnu."
"Uh… Bohatá?" Solo se tvářil pohrdavě. "Tak moment… odmě-na, ale od koho? Od Alderaanský vlády?" Zamával směrem k hangáru, aby naznačil prostor, jímž kdysi kroužil Alderaan. Luke usilovně přemýšlel.
"Jestliže ji tady drží a určili ji k popravě, znamená to, že nějak musí znamenat nebezpečí pro toho, kdo zničil Alderaan a kdo postavil tuhle stanici. Můžeš se vsadit, že to má něco společného s režimem tyranie, který chce ustanovit Imperium. Povím ti, kdo zaplatí za její záchranu a za informace, které zná. Senát, povstalecká Aliance a všechny společnosti, které obchodovali s Alderaanem. Mohla by být jediným zbylým dědicem celého planetárního bohatství toho systému! Odměna by mohla být větší, než si dovedeš představit."
"To nevím… dovedu si hodně představit." Pohlédl na Chewbaccu, který zabručel jakousi věcnou odpověď. Solo odpověděl velkému Wokiemu pokrčením ramen.
"Tak fajn, zkusíme to. Modli se ale, aby to s tou odměnou vyšlo! Co tedy máš zalubem, chlapče?" To na chvilku Luka zaskočilo. Doposud věnoval celou svoji energii, aby přiměl Sola a Chewbaccu pomá-hat při pokusu o osvobození. To se mu podařilo, ale teď Luke neměl žádný nápad, jak to uskutečnit. Zvykl si na to, že rozkazy tu dával starý Ben nebo Solo. Teď měl o dalším tahu rozhodnout on. Oči mu padly na kovové kroužky, zavěšené na Solově opasku.
"Dej mi ty náramky a řekni Chewbaccovi, aby se postavil sem." Solo podal Lukovi tenká, ale zcela nezničitelná pouta a tlumočil žá-dost Chewbaccovi. Wookie se přikymácel, postavil se před Luka a čekal.
"Teď ti tohle nasadím," přistoupil k Wookiemu s pouty, "a potom…"
Chewbacca vyrazil z hlouby hrdla řev a Luke bezděky nadskočil.
"Teď ti Han tohle nasadí," začal znovu, "a potom…" ostýchavě podal pouta Solovi. Pohled ohromných zářících očí antropoida mu byl nepříjemný. Solo pobaveně zafuněl a přistoupil k nim.
"Jen klid, Chewie. Asi vím, co má za lubem." Želízka se skoro nevešla na tlustá zápěstí. Wookie se tvářil starostlivě a vyděšeně, když pouta zaklapla, přestože jeho parťák plánu zřejmě důvěřoval.
"Pane Luku!" Luke pohlédl na Threepio.

"Odpusťte, že se táži, jenže, ehm - co mám s Artoo Detoo dělat, kdyby nás tu za vaší nepřítomnosti někdo odhalil?"
"Doufat, že nebude mít u sebe blaster," odpověděl Solo. Z tónu hlasu bylo patrné, že Threepio neshledává na odpovědi nic humorné-ho.
"To nám příliš nepomůže." Solo a Luke se příliš věnovali přípravám na výpravu, než aby věnovali pozornost vyděšenému robotovi. Nasadili si přilby. Potom, spolu s Chewbaccou, který jen na půl hrál roli spoutaného zločince, vyrazili chodbou, v níž zmizel Ben Kenobi.

IX

Čím hlouběji se nořili do vnitřností gigantické stanice, tím hůř předstírali klid. Kdyby ale na obou vojácích ve zbroji někdo nějakou nervozitu poznal, považoval by to na štěstí za cosi přirozeného, a při-čítal by to obrovskému nebezpečnému zajatci Wookiemu. S Chewbaccou by oba mladí muži nenápadně vypadat nemohli. Čím dále postupovali, tím více životu bylo. Další vojáci, úředníci, technici a mechanikové se hemžili kolem nich. Všichni se starali o své a trojice si nevšímali, jenom několik lidí vrhlo na Wookieho zvědavý pohled. Chewbaccovo pochmurné vzezření a sebevědomí jejich strážců rozptylovali každé podezření.
Nakonec se dostali k výtahům. Luke si oddychl úlevou. Dopravu tu řídil počítač. Musel se umět dorozumět mluveným slovem, takže z něho mohli získat informace. Prožili vteřinku nervozity, když nějaký úředníček se k nim chtěl do výtahu vecpat. Solo mu ale ostře pokynul, takže se úředníček bezeslova protestu přesunul k vedlejším dveřím.
Luke studoval ovládací desku a když promluvil do mluvítka, sna-žil se, aby to znělo zasvěceně a důležitě. Místo toho promluvil nervózně, až vyděšeně. Jenže výtah byl stroj zařízený na jednoduchou komunikaci a nebyl programován na to, aby vyhodnocoval přípustnost emocí v hlase. Dveře se tedy zavřely a výtah se rozjel. Po chvilce, která trvala několik minut, ačkoli jim připadala jako hodiny, se dveře otevřely. Vystoupili do bezpečnostního oddělení. Luke doufal, že tu najdou cosi podobného staromódním zamřížovaným celám, jako měli na Tatoinu ve městech jako je Mos Eisley. Místo toho spatřil úzké rampy vroubené bezednými ventilačními šachtami. Tyto můstky, sestavené v několika řadách nad sebou, probíhaly kolem mírně zakřivených stěn, proti nimž ležely beztvářné vězeňské cely.
Kamkoli pohlédli, spatřili ostražitě vyhlížející stráže a energetické brány. Byli si vědomi toho, že čím déle tu budou trčet na místě, tím dříve k nim někdo přijde a položí jim nezodpověditelné otázky. Luke horečně uvažoval, jakou akci by měli zahájit.
"To nepůjde," zašeptal mu z blízka Solo.
"Proč si to neřekl dřív?" odsekl zmatený a vyděšený Luke.
"Myslím, že jsem to říkal. Já…"
"Psssst!" Lukovy nejhorší obavy se začaly naplňovat a Solo zmlkl. Přicházel k nim vytáhlý, zasmušile se tvářící důstojník. Prohlížel si tichého Chewbaccu a zamračil se.
"Kam vy dva vedete… tohle?" Chewbacca při té poznámce zavr-čel a Solo ho uklidnil prudkým šťouchancem do žeber.
Zpanikařený Luke zaslechl sám sebe, jak odpovídá téměř pudově:
"Převod vězně z bloku TS138."
Důstojníka to zmátlo. "Nic nebylo hlášeno. Musím to ověřit." Muž se otočil a poodešel nedaleko k malé konzoli. Začal na ní vyklepávat svůj dotaz. Luke s Hanem horečně obhlíželi situaci. Zraky jim putovaly z poplašných sirén na energetické brány, dálkově ovládané fotosenzory, až na tři strážné, umístěné v tomto sektoru. Solo uvolnil Chewbaccovi pouta a kývl na Luka. Pak něco pošeptal Wookiemu.
Chodbou otřásl sluch drásající řev. Chewbacca roztáhl obě tlapy a vytrhl Solovi pušku.
"Pozor!" zavolal Solo s hranou hrůzou v hlase. "Utrhl se. Roztrhá nás na kusy!" Jak on, tak Luke odskočili od běsnícího Wookieho, vytrhli z pouzder pistole a začali po něm střílet. Jejich reakce byla skvě-lá, jejich nadšení pro věc nepopiratelné - ale mířili mizerně. Žádný z jejich výstřelů se uhýbajícímu Wookiemu ani nepřiblížil. Místo něho zasahovali kamery, ovladače energetických bran a tři ohromené stráž-né.
V tu chvíli si službu konající důstojník uvědomil, že špatná muš-ka obou vojáků si nachází své cíle s vybraným vkusem. Už se chystal spustit všeobecný poplach, když ho zasáhla střela Lukovy pistole a padl bezeslova na šedivou podlahu. Solo přiběhl k otevřenému komplikovanému komunikátoru, který skřehotal znepokojené otázky, co se vlastně děje. Podle všeho vězeňský úsek byl s kýmsi spojen nejen kamerami, ale i odposlechem. Nevšímal si přívalu hrozeb a dotazů a studoval displej umístěný na vedlejším panelu.
"Musíme zjistit, ve které cele ta tvoje princezna vězí. Musí tu být tucet pater a… Tady to je. Cela 2187. Dělej, já s Chewiem je tu zdr-žíme." Luke přikývl a uháněl úzkou chodbou. Solo ukázal Wookiemu na místo, odkud bylo možno krýt výtahy, zhluboka se nadýchl a odpověděl na ustavičné výzvy:
"Všechno je pod kontrolou," řekl do mluvítka pokud možno úředním tónem. "Situace je normální."
"Nezní to tak," odsekl hlas tónem odmítající nějaké nesmysly. "Co se stalo?"
"Eh, tedy, jednomu vojínovi selhala zbraň." Solo se zajíkl a úřední hlas mu sklouzl do nervozity. "Už je po problémech, je nám fajn, díky. A co vy?"
"Posíláme nahoru oddíl," řekl hlas z nenadání.
Han mohl na druhém konci linky téměř cítit podezření. Co má říct? Raději za sebe nechával hovořit provozní konec pistole.
"Nepovoluji - nepovoluji. Máme tu únik energie. Dejte nám pár minut na zvládnutí. Velký únik - moc nebezpečný."
"Selhání zbraně, únik energie… Kdo je to tam? Jaké je vaše slu-žební…" Solo namířil na panel pistoli a změnil přístroj na mlčící trosku.
"Stejně to byly pitomý řeči," zabručel. Otočil se a křikl dolů do chodby: "Pospěš si, Luku! Dostaneme návštěvu." Luke ho slyšel, ale soustředil se na běh od jedné cely ke druhé. Četl čísla, zářící nad kaž-dým vchodem. Jak se zdálo, žádná

cela 2187 neexistovala.
Ale existovala a našel ji právě, když se chtěl vzdát a chystal se zkusit štěstí o patro níž. Dlouho zkoumal neosobní vypouklou kovovou stěnu. Nastavil pistoli na maximum. Zadoufal, že se mu neroztaví v ruce dřív, než se dostane dovnitř, a vypálil proti dveřím. Když se rozpálila tak, že ji nemohl udržet, přehodil ji do druhé ruky. Za tu chvilku se kouř poněkud rozptýlil a Luke ke svému překvapení shledal, že dveře se otevřely. Z kouře vyhlédla mladá žena, jejíž portrét mu Artoo Detoo promítl v garáži na Tatoinu před několika staletími, tak mu to alespoň připadalo. Tvářila se nechápavě. Luke na ní civěl. Líbila se mu ještě víc, než když byla na obraze.
"Jste ještě… krásnější, než jsem…" výraz zmatku a nejistoty v zápětí ustoupil a nahradily ho nejdřív rozpaky a pak netrpělivost.
"Na vojáka jste trochu malý," poznamenala konečně.
"Cože? Aha, mám uniformu." Sejmul přilbu a trochu se vzpamatoval. "Přišel jsem vás zachránit. Jmenuji se Luke Skywalker."
"Prosím?" pravila zdvořile.
"Řekl jsem, že jsem vás přišel zachránit. Je se mnou Ben Kenobi. Máme vaše dva droidy…" Při zmínce starcova jména nejistotu okamžitě vystřídal výraz naděje.
"Ben Kenobi!" Podívala se za Luka. Hledala Jediho a jemu nevě-novala pozornost.
"Kde je? Obi - Wane!"

Guvernér Tarkin sledoval Darth Vadera, jak přechází po jinak prázdném konferenčním sále. Konečně Temný pán stanul a rozhlédl se, jako by někde zazněl veliký zvon, který může slyšet jenom on.
"Je tady," oznámil Vader věcně. Tarkin se zatvářil užasle. "Obi - Wan Kenobi! To je nemožné."
"Proč si to myslíte?"
"Pohyb síly - toho druhu, jaký jsem zakoušel jen v přítomnosti mého starého mistra. Nelze se zmýlit."
"Určitě… určitě musí už být mrtev." Vader zaváhal a jeho sebejistota ho najednou opustila.
"Možná."
"Rytíři řádu Jedi vymřeli," prohlásil Tarkin přesvědčeně. "Jejich oheň vyhasl před desetiletími. Vy, příteli můj, jste jejich jediným pozůstatkem." Komlink si zabzučením vyžádal pozornost. "Ano?" ozval se Tarkin.
"Máme mimořádnou událost ve vězeňském bloku AA23."
"Princezna!" zaječel Tarkin a vyskočil. Vader se otočil, jako by se pokoušel prohlédnout skrz stěny.
"Věděl jsem to. Obi Wan je zde. Věděl jsem, že se nemohu zmý-lit. Byl to pohyb nesmírně velké síly."
"Vyhlašte poplach ve všech sekcích," nařídil Tarkin do komlinku. Obrátil se a zíral na Vadera. "Pokud máte pravdu. Nesmí nám uniknout."
"Obi - Wan Kenobi nestojí o to, aby unikl," odpověděl Vader. Zápasil s vlastními city. "Je to poslední Jedi - a je největší. Nesmíme podceňovat nebezpečí, které zosobňuje pro nás všechny. Jenom já se mu mohu postavit." Obrátil hlavu k Tarkinovi. "Sám."

Luke s Leiou se rozběhli zpátky chodbou, když jim průchod před nimi zahradila série oslepujících výbuchů. Několik vojáků se pokusilo přijet výtahem, ale Chewbacca je jednoho po druhém zakousl. Vzdali se tedy výtahu a prostříleli si ve stěně velkou díru. Byla tak velká, že Solo s Wookiem jí nedokázali úplně pokrýt. Po dvou, po třech pronikali císařští do vězeňského bloku. Han s Chewbaccou ustupovali chodbou a setkali se s Lukem a Leiou.
"Tudy to nejde," řekl jim Solo. Tvář měl poznamenanou vzrušením a obavami.
"Jak se zdá, podařilo se vám odříznout jedinou únikovou cestu," souhlasila Leia stroze.
"Tohle je vězeňské oddělení, chápete? To se nestaví s několika východy." Solo zhluboka oddychoval a prohlédl si ji od hlavy až k patě.
"Račte prominout, Vaše Výsosti," řekl sarkasticky, "ale možná že by jste dala přednost návratu do své cely?"
Lhostejně odvrátila tvář.
"Musí tu být ještě nějaká cesta," zabručel Luke. Odepnul malý vysílač od opasku a pečlivě navolil frekvenci. "Volám Threepio! Volám Threepio!" Známý hlas odpověděl s báječnou rychlostí.
"Ano, pane."
"Odřízli nás tu. Vede odsud nějaká jiná cesta - jakákoli?" V malém reproduktoru to zapraskalo, jak Solo s Chewbaccou udržovali císařské vojáky ukryté na druhém konci chodby.
"Co to bylo? Nerozumím." Daleko odsud v dozorčí místnosti Artoo Detoo horlivě hvízdal a pípal, zatím co Threepio se snažil vyladit vysílačku.
"Jak říkám, pane, všem systémům je vyhlášen poplach. Zdá se, že hlavní vchod je jediná cesta, jak se dostat z vězeňského bloku." Tiskl tlačítka a obrazy se střídaly na displeji. "Všechny další informace o vaší sekci jsou utajené."
Někdo začal bušit na zamčené dveře kanceláře - nejdříve zvolna, ale když se nikdo neozval, stále prudčeji.
"Ne, ne," zakňučel Threepio.
V chodbě bylo už tolik dýmu, že se Solovi a Chewbaccovi špatně mířilo. V jistém smyslu měli štěstí, protože proti nim byla přesila a kouř právě tak halil i palbu císařských. Jakmile některý z vojáků pronikl kouřem, ocitl se v přesné palbě vetřelců. Hleděl se rychle vrátit a připojit se k ležícím vojákům, kterých se na opačné straně chodby hromadilo čím dál víc. Pod příkrovem energetických blesků klikatí-cích se po celém bloku se Luke připlazil k Solovi.
"Jinudy se odsud nedostaneme," hulákal na něho přes ohlušující řev soustředěné palby.
"Vy jste mi ale zachránci," zaprotestoval za nimi podrážděný hlas. Oba muži se ohlédli a spatřili zcela znechucenou princeznu, která na ně hleděla s královským odporem a nadhledem. "Přišli jste sem bez plánu, jak se dostat pryč?"

Solo kývl na Luka.
"Od přemejšlení je tu on, zlatíčko." Lukovi se podařil rozpačitý úsměv a beznadějně pokrčil rameny. Obrátil se, aby pomohl udržovat palbu, ale než se k tomu dostal, princezna mu sebrala pistoli z ruky.
"Hej!" Luke ji sledoval, jak se pohybuje podél stěny, až se zastavila u nedalekých dvířek. Namířila na ně pistoli a vystřelila. Solo na ní nedůvěřivě hleděl.
"Co to sakra děláte?"
"Jak se zdá, musím naše kůže zachránit sama. Tak hup do odpadové šachty, pilote!" Zatímco ostatní užasle zírali, skočila první do otvoru a zmizela. Chewbacca výhružně zařval, ale Solo pomalu zavrtěl hlavou.
"Ne, Chewie, ji nesmíš roztrhat na kusy. Nejsem si s ní ještě jistý. Buď se mi začne líbit, nebo ji zabiju sám." Wookie ještě něco zabru-čel, ale Solo se na něho rozkřikl: "Zapadni, ty blbe jeden chlupatá! Kašlu na to, že to tam smrdí. Na to teď není čas." Dostrkal vzpouzejí-cího se Wookieho k nevelkému otvoru a pomohl mu vecpat dovnitř objemný trup. Correlián ho pak následoval. Luke vypálil poslední sérii výstřelů, spíš v naději, že vyvolá ještě víc kouře, než že by někoho zasáhl, vklouzl do šachty a byl ten tam.
Pronásledovatelé se zastavili. Nechtěli utrpět v tak stísněném prostoru další ztráty. Čekali tedy na posily a na těžší zbraně. Kořist byla navíc v pasti, a přesto že jim nechyběla odvaha, nechtělo se jim zbytečně umírat. Luke se zřítil do spoře osvětleného otvoru. Aby se poznalo, co tu je, nebylo třeba světla. Ucítil puch rozložených odpadků dlouho před tím, než do nich padl. Komora na odpadky byla vyzdobena pouze osvětlovacími tělesy. Byla do čtvrtiny naplněna slizkým ne-řádem. Většina z něho dostoupila takového stupně rozkladu, že to sta-čilo nadělat na Lukově nosu vrásky. Solo klopýtal podél stěny místnosti, klouzal a nořil se až po kolena ve snaze najít východ. Jediné, co našel, byl malý poklop, který se snažil se supěním vypáčit.
Poklop se odmítal pohnout.
"Byl to bezva nápad s odpadkovou šachtou," řekl princezně sardonicky. "Kápla jste na senzační smrad. Bohužel, nedokážeme odsud na oblaku smradu uletět a jinak se odsud nedostaneme. Leda že bych otevřel ten poklop."
Ustoupil, vytáhl pistoli a vystřelil na kryt. Blesk se odrazil a s vytím létal po místnosti, takže se všichni schovali do smetí. Poslední pohled a blesk detonoval přímo nad nimi. Leia jako první opustila smrdutý úkryt. Na okamžik pozbyla něco ze své důstojnosti.
"Dejte tu věc pryč," řekla Solovi pochmurně, "nebo nás všechny zabijete."
"Ano, Vaše Výsosti," zabručel Solo s falešnou zdvořilostí. Ani ho nenapadlo dát pistoli do pouzdra. Díval se nad sebe do otevřené šachty. "Nebude jim dlouho trvat a napadne je, co s námi dělat. Měli jsme je dobře pod kontrolou - dokud jste nás sem nezavedla."
"To určitě," odsekla, setřásajíc si odpadky z vlasů a z ramen. "No ovšem, mohlo to být horší…" Děsivé zařvání naplnilo jako na odpověď místnost. Zdálo se jim, že přichází odkudsi ze zadu. Chewbacca také děsivě zavyl a pokusil se přitisknout ke stěně. Luke vytáhl pistoli a snažil se prohlédnout skrz hromadu zbytků, ale nic neviděl.
"Co to bylo?" zeptal se Solo.
"Nejsem si jistý." Luke najednou vyskočil a podíval se pod sebe a kolem sebe. "Myslím, že se kolem mě něco pohnulo. Dávejte pozor…"
S úděsnou rychlostí Luke zmizel v odpadcích.
"Dostalo to Luka!" vzkřikla princezna. "Stáhlo ho to dolů!" Stejně náhle jako zmizel, Luke se objevil - a spolu s ním i část čehosi dalšího. Těsně kolem krku měl omotané bělavé chapadlo.
"Střelte to, zabte to!" ječel Luke. "Střelte to!"
"Já to skoro nevidím," protestoval Solo. Neznámý majitel hnusného chapadla ještě jednou stáhl Luka pod povrch. Solo se zoufale rozhlížel po pestrobarevném povrchu. Kdesi se ozval hluk těžkých strojů a protější stěny místnosti se k sobě pohnuly o několik centimetrů. Hluk ustal a znovu bylo ticho. Luke se objevil neočekávaně blízko Sola. Hrabal se ven z nepořádku, který ho dusil, a třel si pohmožděný krk.
"Co se s tím stalo?" ptala se Leia. Ostražitě pohlížela na poklidné odpadky. Luke vypadal zcela zmateně.
"Nevím. Drželo mě to - a najednou sem byl volný. Prostě mě to pustilo a zmizelo. Možná, že jsem na jeho vkus málo smrděl."
"Mám z toho špatnej pocit," zabručel Solo. Znovu se v místnosti ozval temný zvuk a znovu se stěny daly jedna druhé vstříc na pochod. Jenže tentokrát se nezdálo, že by zvuky i pohyb stěn chtěly ustat.
"Nestůjte tu a necivte jeden na druhého!" vybídla je princezna. "Zkuste to nějak zastavit."
Ani tlustými trámy a kovovými traverzami, jež unesl jenom Chewbacca, se jim nepodařilo postup zpomalit. Zdálo se, že čím silnější předmět vzpříčili o stěnu, tím snadněji praskl.
Luke vytáhl svůj komlink a najednou se snažil mluvit a vůlí zastavit stěny.
"Threepio, pojď… Threepio!" Ani po slušné odmlce nedostal odpověď. Luke se starostlivě podíval na své druhy.
"Nechápu, proč neodpovídá." Zkusil to znovu.
"Volám Threepio. Ozvi se. Slyšíš mě?"

"Volám Threepio," ustavičně volal ztlumený hlas. "Volám Threepio." Byl to Lukův hlas a střídal se s bzukotem v reproduktoru malé-ho příručního komlinku, upuštěného na počítačové konzoli. Kromě těchto přerušovaných výzev bylo ve služební místnosti ticho.
Tlumené výzvy přerušila ohromná detonace. Odhodila dveře kanceláře přes celou místnost a kovové úlomky se rozlétly na všechny strany. Několik zasáhlo komlink. Spadl na zem a Lukův hlas v půli slova zmlkl. Rozbitým vchodem vstoupili hned za první vlnou zkázy čtyři ozbrojení vojáci v plné pohotovosti. První prohlídka je přesvěd-čila, že kancelář je prázdná - dokud nezaslechli slabý vyděšený hlas, vycházející z jedné ze skříněk umístěných v zadní části

místnosti.
"Pomóc! pomóc! Pusťte nás ven!" Několik vojáků se sklánělo nad těly službu konajícího důstojníka a jeho pobočníka a podrobilo je prohlídce. Ostatní otevřeli hlučnou skřínku. Do kanceláře vešli dva roboti, jeden vysoký, humanoidního typu, druhý čistě mechanikalský, třínohý. Ten vyšší budil dojem, že strachem je skoro bez sebe.
"Jsou to šílenci, říkám vám, šílenci!" Naléhavě ukazoval ke dve-řím. "Myslím, že povídali něco o vězeňském bloku. Zrovna odešli. Když si pospíšíte můžete je chytit. Tudy, tudy!"
Dva z vojáků, kteří byli uvnitř, vyběhli, přidali se k těm, kteří čekali v hale, a společně se rozběhli chodbou. V kanceláři zůstali dva na stráži. O roboty se vůbec nestarali a diskutovali o tom, co se vlastně stalo.
"Přemíra vzrušení přetížila obvody mého druha," oslovil je Threepio opatrně. "Kdyby vám to nevadilo, rád bych ho odvedl dolu do údržby."
"Hmmm?" Jeden ze strážných lhostejně vzhlédl a kývl na robota. Threepio a Artoo Detoo vyběhli ze dveří a ani se neohlédli. Když ode-šli, jeden ze strážných si uvědomil, že typ onoho vyššího robota ještě nikdy před tím neviděl.
Pokrčil rameny. To nebylo nic divného na tak velké stanici.
"Bylo to o vlas," zašeptal Threepio, když upalovali po chodbě. "Teď musíme najít novou konzoli informační kontroly a připojit tě, jinak je vše ztraceno."

Odpadková komora se nemilosrdně zmenšovala. Kovové stěny se k sobě klouzavě přibližovaly s tupou přesností. Větší kusy odpadků spustily koncert praskání a pukání, které se vzdouvalo do konečného děsivého crescenda. Chewbacca zoufale vyl, jak se snažil s veškerou svou neuvěřitelnou silou a váhou zadržet jednu ze stěn, podoben chlupatému Tantalovi, snažícímu se odvrátit pád hory.
"Jedno je jisté," poznamenal Solo nešťastně. "Všichni budeme tenčí. Hubnutí je dobrá věc. Jediný problém je v tom, jak dlouho nám to vydrží."
Luke nabral dech a hněvivě zatřásl nevinným komlinkem.
"Co se mohlo s Threepio stát?"
"Zkuste ještě jednou ten poklop," radila Leia. "Je to naše jediná naděje."
Solo si zakryl oči a vystřelil. Neúčinný blesk vyvolal výsměšnou ozvěnu v čím dál menší místnosti.

Údržbářská dílna byla opuštěná. Všichni zřejmě odběhli podívat se, proč nastal rozruch. Threepio obezřetně obhlédl místnost a pak pokynul Artoo Detoo, aby ho následoval. Společně začali spěšně prohledávat četné servisní panely. Artoo Detoo zapípal a Threepio k ně-mu přiběhl. Netrpělivě vyčkával, zatímco maličká jednotka opatrně vkládala své chapadélko do otevřené zásuvky. Reproduktor malého droida vychrlil superrychlou záplavu elektronických hvizdů.
"Počkej, zpomal!" Tóny byly nižší, zpomalily se. "To už je lepší. Kde jsou? Cože? Ale ne! Oni se odtamtud dostanou jako kapalina!"

Obyvatelům odpadkové komory zbýval už jen metr životního prostoru. Leia a Solo byli nuceni se otočit stranou, tak že hleděli jeden na druhého. Z princezniny tváře poprvé opadla povýšenost. Napřáhla paži a vzala Sola za ruku. Když se jí pohyblivé stěny poprvé dotkly, sevřela ji. Luke upadl a ležel na boku a snažil se držet hlavu nad povrchem vzdouvajícího se neřádu. Málem vdechl rozdrcené bahno, když v tom začal varovně bzučet jeho komlink.
"Threepio!"
"To jste vy, pane?" odpověděl droid. "Měli jsme několik drobných problémů. Nevěřil byste…"
"Drž hubu, Threepio!" zařval Luke do vysílačky. "A vypni všechny odpadní agregáty na vězeňském podlaží a bezprostředně pod ním. Pochopil jsi to? Vypni odpadní…" O několik chvil později se Threepio chytil za hlavu. Strašlivý skřípot a jekot vycházející z vysí-lačky mu způsobil bolest.
"Ne, vypni je všechny!" vybízel jednotku Artoo Detoo. "Pospěš si! Notak poslouchej mě - oni umírají, Artoo Detoo! Budiž proklet kov mého těla… nebyl jsem dost rychlí. Zavinil jsem to já. Můj ubohý pán - oni všichni… ne, ne!" Jekot a výkřiky ale pokračovaly déle, než se dalo čekat. Ve skutečnosti to byly výkřiky úlevy. Jakmile Artoo Detoo vypnul agregáty, stěny komory dostaly příkaz ke zpětnému chodu a začaly se zase od sebe vzdalovat.
"Artoo Detoo, Threepio," hulákal Luke do komlinku, "už je to v pořádku, jsme v pořádku! Slyšíš mě? Jsme oukej, udělali jste to perfektně!" S odporem ze sebe setřásl zbytky slizu a co nejrychleji se prodral k poklopu. Sklonil se k němu a seškrábl vrstvu špíny. Objevil číslo.
"Otevřete poklop lisovací jednotky 366117891."
"Ano, pane," potvrdil Threepio. Byla to asi nejsladší slova, jež Luke kdy slyšel.

X.
Servisní příkop, propojený energetickými kabely a předivem obvodů, jež vystupovaly z hlubin a ztrácely se v nebesích, vypadal jako by byl stovky kilometrů hluboký. Úzká lávka, jež vedla podél jedné jeho strany, připomínala napnuté vlákno, přilípnuté nad zářícím oceá-nem. Byla sotva dost široká pro chůzi jediného člověka.
Takový osamělý muž nyní po nejisté lávce kráčel. Upíral zrak na cosi nad hlavou, místo aby se věnoval hrozivé kovové propasti pod sebou. V ohromném otevřeném prostoru duněly klapavé zvuky obrovských spínacích mechanismů, jako by to byli zajatí leviathani, neú-navní a nikdy neusínající. Dva tlusté kabely byly propojeny pod zakrytým panelem. Byl zamčený, avšak Ben Kenobi ho pečlivě prozkoumával po stranách, nahoře i dole. Zvláštním způsobem stiskl kryt panelu, takže odskočil stranou.
Objevil se blikající počítačový terminál. S nemenší péčí vykonal na terminálu několik operací. Jeho počínání bylo odměněno změnou několika kontrolních světel na desce, které začaly svítit modře místo červeně. Bez varování se

nedaleko něho otevřely pomocné dveře. Starý muž chvatně uzavřel kryt panelu a vklouzl hlouběji do stínu. Z vchodu vypochodoval oddíl vojáků vedený důstojníkem a přesunul se pár metrů kolem nehybné ukryté postavy.
"Zabezpečujete oblast, dokud poplach nebude odvolán." Začali se rozptylovat a Kenobi splynul s temnotou.

Chewbacca vrčel a kňučel a téměř se mu nepodařilo protáhnout mohutný trup průlezem, ale Luke a Solo mu pomohli. Když se to podařilo, Luke se otočil, aby obhlédl, kde jsou. Ocitli se ve vestibulu s podlahou pokrytou prachem. Budila dojem, že zde nikdo nebyl od chvíle, kdy stanice byla postavena. Luke neměl ponětí, kde se octli. Něco udeřilo do stěny za nimi s mohutným "Bum".
Luke na všechny zaječel, aby dávali pozor, a to už se rosolovitá končetina soukala průlezem a s nadějí šátrala v otevřeném prostoru chodby. Leia se pokusila proklouznout kolem napůl ustrnulého Chewbacci a Luke na to namířil pistoli.
"Ať někdo dá ten chlupatý pochodující koberec z cesty!" zavolala, ale pak si všimla, k čemu se Solo chystá.
"Ne, počkejte! Uslyší nás!" Solo si jí nevšímal a vystřelil na poklop. Výboj energie byl odměněn vzdáleným burácením. Uvolnila se lavina plátů a podpůrných traverz a pohřbila pod sebou bytost žijící v komoře. Úzká chodba zmnohonásobila zvuky, takže se po několik dlouhých minut převalovaly ozvěnou. Luke znechuceně potřásl hlavou, protože si uvědomil, že typy jako je Solo, zvyklé hovořit ústím pistole, nejednají vždy rozumně. Doposud se Correliánovi podřizoval. Ale nesmyslné gesto, když Solo vystřelil na poklop, je dostalo podle Lukova názoru na stejnou úroveň.
Princeznino počínání bylo ale ještě překvapivější, než Solovo.
"Poslyšte," začala upírajíc na něho oči, "Nevím, kde jste se tu vzali, ale jsem vám vděčná," téměř v zápětí pohlédla na Luka a dodala: "Vám oběma." Pak obrátila pozornost zpět k Solovi. "Ale od této chvíle budete dělat, co vám řeknu."
Solo na ní zíral. Tentokrát se mu ale výsměšný úšklebek nepovedl.
"Poslyšte, Vaše Svatosti," vysoukal ze sebe konečně, "řekněme si to na rovinu, já beru rozkazy jen od jednoho - od sebe."
"To je div, že jste to zatím přežil," odsekla bez váhání. Podívala se do chodby a pak odhodlaně vyrazila na druhou stranu. Solo se podíval na Luka, chtěl promluvit, ale zaváhal a jenom potřásl hlavou.
"Za tohle žádná odměna nestojí. Nevím, jestli je v celým vesmí-ru dost kreditů, aby se za ně dalo s ní vyjít… hej, počkejte!" Leia spěšně mizela za ohbím chodby a museli si pospíšit, aby ji dohonili.

Nespočetná armáda rozmístěná podél servisního příkopu se víc zabývala debatami o podivných nepokojích ve vězeňském bloku, než aby se věnovala svým nudným povinnostem. Tak náruživě se pohrou-žili do úvah, proč k nim došlo, že si nevšimli příšerného přízraku za jejich zády. Pohyboval se ze stínu do stínu jako fretka na nočním lovu. Při náznaku, že by se nějaký voják obrátil jeho směrem, ztuhl, a v zá-pětí se pohyboval dál jako unášen větrem.
O několik minut později se jeden voják ve své přilbě zamračil a otočil se v domnění, že zachytil nějaký pohyb nedaleko hlavní chodby. Nebylo tam nic, leda snad nějaké nepopsatelné cosi, co duchovitý Kenobi za sebou zanechával. Voják z toho měl silně nepříjemný dojem, ale pochopitelně se nechtěl přiznat, že má přeludy, a vrátil se k přízemnímu rozhovoru se svými druhy.

Nakonec někdo objevil dva bezvědomé strážné v servisních kabinách na palubě zajaté lodi. Oba muži zůstali v komatu přes všechny oživovací pokusy. Pod dohledem několika nasupených důstojníků vojáci snesli svoje kamarády svlečené z brnění dolu po rampě a dopravili je do nejbližšího nemocničního oddělení. Cestou potkali dvě postavy, na půl zakryté servisním panelem. Přestože byly tak blízko hangáru, nikdo si Threepio a Artoo Detoo nevšiml.
Jakmile vojáci přešli, Artoo Detoo úplně otevřel panel zásuvky a rychle vsunul svoji citlivou paži do otvoru. Na tváři mu začala divoce blikat světélka a z několika spojů paže mu začal stoupat dým. Naštěstí mu vyděšený Threepio paži vyškubl ven.
Kouř v zápětí zmizel a nedisciplinované světélkování přešlo k normálu. Artoo Detoo vyrazil několik zoufalých zapípání. Budil dojem člověka, který se chtěl napít ze sklenice slabého vína a omylem spolykal několik douš̊ků tvrdého alkoholu.
"Příště dávej pozor, kam strkáš senzory," káral Threepio svého druha. "Mohl sis spálit vnitřek." Prohlédl si zásuvku. "To je elektrická zásuvka, hlupáku, žádný informační terminál." Artoo Detoo na omluvu žalostně zapípal. Společně pak pátrali po správné zásuvce.

Luke, Solo, Chewbacca a princezna se dostali na konec prázdné-ho vestibulu. Na konci bylo veliké okno, které vedlo do hangáru. Poskytovalo jim široký, svůdný pohled na jejich loď, která byla přímo pod nimi. Luke vytáhl komlink. Rozhlížel se kolem sebe s rostoucí nervozitou.
"Volám Threepio… slyšíš mě?" řekl do mluvítka. Po hrozivé přestávce se ozvalo:
"Slyším, pane. Museli jsme opustit nebezpečnou oblast kolem kanceláře."
"Jste oba v bezpečí?"
"V danou chvíli ano, jenomže přetížení je přílišné s ohledem na mé stáří. Jsme v hangáru nedaleko lodi." Luke se překvapeně podíval oknem do doku.
"V doku vás nevidím, jsme zřejmě přímo nad vámi. Zůstaňte tam. Přijdem za vámi, jak jen to půjde rychle." Vypnul přístroj a na jednou ho rozesmála Threepio zmínka o jeho "stáří". Ten vysoký android byl někdy lidštější než lidé.
"Rád bych věděl, jestli se starýmu podařilo odrovnat stahovák," bručel Solo, pohlížeje na scénu pod sebou. Kolem lodi se pohybovalo asi dvanáct vojáků. "Dostat se zpátky na loď bude jako proletět pěti Kruhy ohně na Fornaxu."
Leia Organa se obrátila a přesunula zrak z lodi na Sola.

"Přiletěli jste sem v téhle kraksně? Máte víc odvahy, než jsem tu-šila." Současně ho potěšila i urazila, takže nevěděl, jak se zachovat. Rozhodl se, že se na ní opovržlivě zatváří. Vyrazili spět do vestibulu a Chewbacca uzavíral voj. Hned za rohem se tři lidské postavy náhle zastavily. Totéž udělala dvacítka císařských vojáků, která pochodovala přímo proti nim. Solo se zachoval přirozeně - to znamená bez přemýšlení.

Vytáhl pistoli a začal na oddíl pálit a z plna plic začal hulákat a ječet v několika jazycích. Vojáci byli zcela vyděšeni neočekávaným útokem. V domnění, že jejich útočník ví, co dělá, začali se stahovat zpět. Několik nazdařbůh vypálených ran Correliánovy pistole zapůsobilo naprostou paniku. Tvar se rozpadl, vojáci se rozprchli a utíkali chodbou pryč.

Opilý úspěchem je Solo pronásledoval dál a jenom křikl přes rameno na Luka: "Rychle do lodi. Já se o ně postarám."

"Zbláznil jste se?" zaječela na něho Leia. "Co to sakra děláte!" Jenže to už se Solo dostal za roh a neslyšel ji. Stejně by to na něho nemělo vliv. Rozhněván zmizením partnera Chewbacca burácivě za-řval a vyrazil za ním do vestibulu. Luke a Leia zůstali v prázdné chodbě sami.

"Byla jsem možná na vašeho přítele moc přísná," přiznala Leia neochotně. "Odvahu tedy má."

"Je to idiot!" stroze odsekl rozhněvaný Luke. "Nevím, k čemu nám to bude dobré, když se nechá zabít." Z doku pod nimi a za nimi se ozvaly tlumené zvuky sirén. "A máme to," poznamenal Luke znechuceně. "Pojďme." Společně začali hledat průchod do spodního patra hangáru.

Solo pokračoval v boji proti všem. Utíkal dlouhým vestibulem co mohl nejrychleji, ječel a máchal pistolí. Občas vystřelil, ovšem rána měla spíš psychologický než taktický efekt. Polovina vojáků se už rozprchla do různých chodeb a podchodů. Před ním ale pořád běželo asi deset vojáků. Palbu opětovali jen ledabyle. Pak se ale dostali na konec chodby a museli se obrátit tváří ke svým protivníkům. Když se zastavili, Solo zpomalil a nakonec se také zastavil.

Correlián a císařští na sebe tiše hleděli. Několik vojáků nezíralo na Hana, ale spíš za něho. Sola najednou napadlo, že je jaksi osamocený, a totéž došlo i strážným, které přepadl. Vztek brzy vystřídal rozpaky. Hlavně pušek a pistolí stoupaly vzhůru. Solo ustoupil o krok, vypálil jednu ránu, pak se obrátil a vzal nohy na ramena. Chewbacca pružně klusal po chodbě a poslouchal skučivé zvuky energetických zbraní.

Napadlo ho, že je na nich něco divného. Zdálo se, jako by se přibližovaly, místo aby se vzdalovaly. Uvažoval, co dělat, když v tom se zpoza rohu vyřítil Solo a skoro ho porazil. Wookie spatřil deset vojáků v jeho patách a usoudil, že bude lépe nechat si otázky pro méně zmatený okamžik. Obrátil se a běžel chodbou za Solem.

Luke popadl princeznu a vtáhl ji do výklenku. Už se do něho chtěla hněvivě pustit, že s ní tak hrubě zachází, ale hluk pochodujících nohou ji vtlačil za ním do šera. Neutuchající poplašné sirény přilákal oddíl vojáků. Luke vykoukl, sotva popadaje dechu.

"Máme jedinou šanci dostat se k lodi z druhé strany hangáru. Už vědí, že tu někdo je." Vykročil chodbou a pokynul jí, aby šla za ním.

Na druhé straně chodby se objevili dva strážní. Zastavili se a uká-zali na ně. Luke s Leiou se otočili a běželi zpět tím směrem, odkud přišli. Z poza rohu se objevil oddíl vojáků a rozběhl se k nim. Ani na jedné straně neměli úniku a horečně hledali, kudy odsud. Vtom Leia spatřila úzký podchod a ukázala na něj.

Luke vypálil na nejbližšího z pronásledovatelů a vběhl za ní do průchodu. Byla to zřejmě pomocná servisní chodbička. Dupot proná-sledovatelů za jejich zády ohlušivě duněl v úzkém prostoru. Ale ten alespoň omezoval vojákům možnosti střelby. Před nimi se objevil průlez. To v Lukovi zbudilo naději. Kdyby se jim podařilo průlez alespoň na pár chvil zavřít, mohli získat náskok a setřást alespoň ty nejbližší trapiče.

Jenže dveře průlezu zůstaly otevřené a nejevily sklony, že by se chtěly automaticky zavřít. Před Lukem najednou zmizela půda. Špičky nohou mu trčely do nicoty a ze všech sil se snažil získat rovnováhu. Povedlo se mu to zrovna ve chvíli, kdy do něho princezna zezadu vrazila a málem ho srazila přes okraj lávky, která se vtahovala do stěny. Z lávky zbyl pouhý výstupek, trčící do vzduchu.

Luke se díval na stěny, které stoupaly vzhůru až do nedohledna a padaly dolů do přízračných hloubek. Byla to šachta sloužící k cirkulaci a obnově atmosféry ve stanici. V první chvíli byl Luke příliš polekaný a vyděšený, než aby se mohl na princeznu hněvat, že ho bezmála shodila dolů. Navíc o jeho pozornost usilovala i další nebezpečí. Nad hlavami jim vybuchl energetický výboj a létaly odtud kovové úlomky.

"Asi jsme zabloudili," bručel. Střílel při tom na postupující vojá-ky. Úzká chodba se rozpálila zkázou. Na druhé straně propasti bylo vidět další otevřený průlez. Mohl být ale světelný rok daleko. Leia proslídila rám vchodu a objevila vypínač. Rychle ho stiskla. Padací dveře průlezu se za nimi s dunivou ranou zavřel. Alespoň to přerušilo palbu rychle se přibližujících vojáků. Uprchlíci pak ovšem museli opatrně držet rovnováhu na malém zbytku lávky sotva čtverečný metr velikém. Kdyby zbylá část neočekávaně vklouzla do stěny, spatřili by větší díl vnitřku bitevní stanice, než by jim bylo milé.

Luke zamával na princeznu, aby uhnula co nejvíc na stranu, zastínil si oči a namířil na ovládací panel průlezu. Krátký energetický výboj ho zatavil do stěny. Ani z jedné strany teď nebude snadné prů-lez otevřít. Pak soustředil pozornost na rozsáhlou prázdnotu, která jim bránila v cestě do protilehlého vchodu. Přívětivě je k sobě vábil malý žlutý obdélník svobody. Zespoda se ozývalo slabé hučení vzduchu. Luke do toho řekl: "Tyhle dveře slouží jako bezpečnostní přepážka, ale na moc dlouho je nezadrží."

"Musíme se nějak dostat na druhou stranu," souhlasila Leia. Ješ-tě jednou si prohlédla spečený okraj dveří.

"Musíme najít ovládací panel můstku." Horečné pátrání nevedlo k ničemu. Zpoza zamrzlých dveří se ozývalo hromové bušení a skří-pění. Uprostřed kovové plochy se objevil malý světlý bod. Začal se rychle šířit a vycházel z něho kouř.

"Už jsou tady," zakvílel Luke. Princezna se otočila a upřeně hleděla přes propast.

"Je to zřejmě jednodílný most. Ovládá se z druhé strany." Luke chtěl ukázat na panel s tlačítky, na něž nemohl dosáhnout, ale něco mu zadrželo ruku u pasu. Podíval se znepokojeně dolů a pocítil cosi jako šílenství. Lanko pevně

namotané na cívce bylo tenké a vypadalo, že je slabé, ale byla to součást povinné vojenské výbavy a snadno by sneslo i Chewbaccovu váhu. Mělo by unést jeho i Leiu. Uvolnil lanko od záchytky na opasku a porovnával ho s šířkou propasti. Zdálo se, že vzdálenost bohatě překoná.
"Co to bude?" ptala se princezna zvědavě. Luke neodpověděl. Místo toho vytáhl ze zásobníku na svém brnění těžký akumulátor a omotal kolem něho jeden konec lanka. Přesvědčil se, že dobře utáhl uzel a postavil se tak daleko na zbytek lávky, kam až se odvážil. Roztáčel zatížený konec lanka ve stále větších kruzích a pak ho vypustil obloukem přes propast. Narazil do potrubí vystupujícího ze stěny na druhé straně a spadl dolů.
Luke ovládl svoji trpělivost, vytáhl uvolněné lano zpátky a přikročil k dalšímu pokusu. Ještě jednou zatížený konec opisoval stále širší kruhy, ještě jednou přeletěl přes propast. Když ho vypustil, Luke cítil za zády vzrůstající žár, žár z tavících se kovových dveří. Tentokrát se těžký konec zamotal do vystupujících trubek nahoře, několikrát se obtočil a pak zapadl - i s baterií - do štěrbiny mezi nimi. Luke se zaklonil, tahal a škubal za lanko a snažil se na ně přenést veškerou svoji váhu. Nezdálo se, že by lanko mělo povolit.
Druhý konec omotal několikrát kolem pasu a pravé ruky. Stáhl k princezně druhou ruku a přitáhl ji k sobě. Dveře za nimi už byly do běla rozžhavené a roztavený kov stékal po stranách.
Lukových rtů se dotklo něco teplého a příjemného. Všechny nervy v jeho těle byly na stráži. Užasle shlédl dolu na princeznu. Polibek mu ještě stále laskal rty.
"Jen pro štěstí," zašeptala s mírným, takřka stydlivým úsměvem, když kolem něho ovíjela ruce. "Budeme ho potřebovat." Levačkou uchopil lanko tak pevně, jak jen bylo možno, pak ho sevřel pravou. Zhluboka se nadýchl a skočil. Pokud se zmýlil ve směru skoku, netrefí se do otevřených dveří a narazí do kovové stěny na druhé straně po jejích stranách nebo pod nimi. Pokud se to stane, nejspíš se mu nepodaří na lanku se udržet.
Cesta, která mu takřka zastavila srdce, se odbyla rychleji, než čekal. V okamžení byl Luke na druhé straně, hrabaje ve vzduchu nohama, aby zabránil zpětnému pádu do volného prostoru šachty. Leia se v obdivuhodně přesný okamžik pustila. Překulila se kupředu do otevřeného průlezu, a zatímco Luke ze sebe odmotával lanko, postavila se na nohy.
Vzdálené skřípění zesílilo do hlasitého sykotu, pak burácení, a dveře průlezu na druhé straně povolily. Vyvalily se ven a spadly do hlubiny. Luke neslyšel, že by dopadly na nějaké dno.
Do stěny nedaleko nich udeřily dva blesky. Luke obrátil svoji zbraň na neúspěšné vojáky a opětoval palbu i přesto, že ho Leia táhla do chodby. Když prošel dveřmi, dotkl se aktivačního spínače. Pevně se za nimi uzavřely. To je na několik minut zbaví starostí, že by na ně někdo ze zadu střílel. Naproti tomu Luke neměl představu, kde jsou, a měl stále větší starosti, co je s Hanem a Chewbaccou.

Solovi a Wookiemu se podařilo setřást část pronásledovatelů. Zdálo se ale, že jakmile se nějakých zbaví, jiní nahradí jejich místo. O tom nebylo pochyb. Před nimi se začalo uzavírat několik bezpečnostních přepážek.
"Rychle, Chewie," pobídl ho Solo. Chewbacca krátce zabručel a oddychoval jako vysloužilý motor. Přes všechnu svoji nesmírnou sílu Wookie nebyl stvořený na dlouhé sprintování. Jenom jeho nesmírná energie mu umožňovala držet s pružným Correliánem krok. Chewbacca zanechal mezi dveřmi pár chlupů, ale oběma se podařilo proklouznout dřív, než se pět lamel uzavřelo.
"To by je mělo na chvilku zdržet," poznamenal Solo s potěšením. Wookie něco zaburácel, ale jeho partner očividně zářil sebedůvěrou.
"Samozřejmě že odsud najdu cestu k lodi - Correlián se neumí ztratit." Následovalo další zařvání, tentokrát namítavé. Solo pokrčil rameny. "Tocneppil se nepočítá. Nebyl to Correlián. A já byl ožralej."

Ben Kenobi vtištěný do stínu úzké chodby vypadal jako by se stal součástí kovu. Kolem něho přeběhl velký chumel vojáků. Počkal, aby se ujistil, že přeběhli všichni, a opatrně si prohlédl chodbu před sebou. Pak teprve do ní vykročil.
Nevšiml si však temné postavy, která zastínila světlo daleko za jeho zády. Kenobi obcházel jednu hlídku za druhou a pomalu se propracovával zpět k doku, v němž spočívala loď. Ještě dvě a bude v hangáru. Co udělá potom? To bude záležet na tom, jak dokáže být nenápadný. Podle toho, jaký rozruch vyděl na cestě spět k energetické centrále, usoudil, že ten mladý Luke, dobrodružný Correlián se svým druhem a dva roboti asi nezůstali u tichého pospávání. Všichni tihle vojáci se tu určitě nehoní jenom kvůli němu!
Trápilo ho však ještě něco jiného. Z poznámek, jež vyslechl, se dozvěděl, že utekl nějaký důležitý vězeň. Toho mátlo, dokud si nepřipomněl neklidnou povahu Luka a Sola. Ti dva se do věci nepochybně zapletli. Ben cosi před sebou vycítil a zpomalil. Bylo to cosi důvěrně známého, jakýsi napůl zapomenutý duchovní závan, který nedokázal určit. Když byl na pět metrů od vchodu do hangáru, objevila se najednou před ním postava a zahradila mu cestu. Obrysy a rozměry postavy na okamžik završily jeho zmatek. Na čas ho vyvedla z míry zralost ducha, kterou vycítil. Ruka se mu bezděčně přesunula k jílci dezaktivovaného laserového meče.
"Čekal jsem dlouho, Obi - Wan Kenobi," ozval se Darth Vader temně. "Konečně jsme se setkali. Kruh je uzavřen." Za ohavnou maskou Kenobi vycítil uspokojení. "Už dříve jsem vycítil čísi přítomnost. Mohl jsi to být jenom ty."
Kenobi pohlížel na obrovskou hmotu, která mu blokovala ústup, a pomalu kývl. Tvářil se spíš zvědavě, než ohromeně. "Pořád ještě se máš čemu učit."
"Byl jsi kdysi mým učitelem," připustil Vader, "a naučil jsem se od tebe mnohému. Ale čas učení je dávno za námi a nyní jsem již zralý." Jeho skvělému žákovi vždycky chyběl jeden logický článek a v tom zůstal stejný. Kenobi věděl, že se s ním nedomluví. Zapnul meč, a s elegancí tanečníka zaujal bojový postoj. Vader napodobil jeho pohyby poněkud hrubě.
Následovalo několik minut, kdy oba muži na sebe nehnutě hleděli, jako by čekali na nějaký zvláštní nevyslovený signál. Kenobi zamrkal, potřásl hlavou a pokusil si uvolnit mírně zaslzené oči. Na čele mu vystoupil pot a oční víčka mu

zacukala.
"Tvoje síla je slabá," poznamenal Vader věcně. "Neměl si se vracet, starče. Tvůj konec bude méně poklidný, než by sis byl přál."
"Cítíš jen část síly, Darthe," zamručel Kenobi se sebejistotou toho, pro něhož je smrt jen pouhý pocit, jako spánek nebo láska nebo dotyk svíce. "Jako vždycky chápeš její reálnost tak málo, jako poživačník chápe chuť jídla." Kenobi učinil pohyb s ohledem na jeho věk neuvěřitelně rychlý a zaútočil na obrovitou postavu. Vader stejnou rychlostí seknutí zablokoval a odpověděl protiútokem, který Kenobi málem neodrazil.
Další střet Kenobi kontroloval a kroužil kolem Temného pána ve snaze najít správnou chvíli k útoku. Pokračovali ve výměně ran. Starý muž teď couval k hangáru. Ještě jednou se jeho a Vaderův meč střetly. Vzájemné působení dvou energetických polí vyvolalo prudkou záři a jiskření. Z akumulátorů se ozývalo hluboké hučení. Meče se snažily vzájemně přemoci.

Threepio vykoukl vchodem do doku a znepokojeně počítal vojá-ky, kteří se hemžili kolem opuštěné lodi.
"Kde jen mohou být? Ach jo…"
Rychle zastrčil hlavu, protože jeden ze strážných se podíval jeho směrem. Druhý, už opatrnější průzkum, měl větší úspěch. Odhalil Sola a Chewbaccu, kteří se plížili kolem stěny tunelu na druhé straně doku. Počet strážných neudělal Solovi radost.
"Copak jsme zrovna z takový party nevypadli?" zabručel. Chewbacca zavrčel. Oba se otočili, ale hned se uvolnili a sklonili zbraně, protože spatřili Luka s princeznou.
"Kde jste se zašívali," pošťouchl je Solo bez úsměvu.
"Potkali jsme staré kamarády," vysvětlila Leia, popadajíc dech. Luke hleděl na loď.
"Je v pořádku?"
"Vypadá ou kej," analyzoval Solo situaci. "Nezdá se, že by odmontovali nebo rozštelovali motory. Horší bude dostat se dovnitř." Leia najednou ukázala do jednoho z tunelů na druhé straně.
"Podívejte!" V záři vyvolané kontaktem energetických polí sem postupoval Ben Kenobi a Darth Vader. Zápasu si však nevšimla jenom senátorka. Všichni strážní opustili svá stanoviště, aby lépe viděli ten olympanský souboj.
"Teď máme šanci," poznamenal Solo a vyběhl.
Všech sedm vojáků střežících loď se rozběhlo k bojovníkům, Temnému pánovi na pomoc. Threepio sotva stačil uhnout, když běželi kolem něho. Obrátil se spět do výklenku a křikl na svého společníka:
"Odpoj se ze zásuvky, Artoo Detoo. Odcházíme." Sotva jednotka Artoo Detoo uvolnila senzorickou končetinu, oba droidi se začali pomalu plížit k otevřenému konci doku. Kenobi zaslechl blížící se pohyb a našel si čas, aby se podíval do hangáru. Když spatřil, že k němu běží vojenský oddíl, pochopil, že je v pasti. Vader v zápětí využil výhodné chvíle jeho nepozornosti a srazil mu meč stranou dolu. Kenobimu se nějak podařilo odrazit osudovou ránu, ještě jednou s otočkou kontroval.
"Stále jsi obratný, Obi - Wane, ale slábneš. Připrav se na setkání se sílou." Kenobi odhadoval zmenšující se vzdálenost mezi ním a přicházejícími vojáky a pak upřel na Vadera slitovný pohled.
"Tento boj nemůžeš vyhrát, Darthe. Od dob kdy jsem tě učil, tvoje mohutnost uzrála, ale po tvém odchodu jsem také vyrostl. Jestliže má čepel najde cíl, přestaneš existovat. Jenže když mne setneš, jenom se stanu ještě mocnějším. Zvaž moje slova."
"Tvoje úvahy mne už nezmatou, starče," zavrčel Vader pohrdavě. "Teď jsem mistrem já." Ještě jednou zaútočil, uhnul a pak opsal me-čem smrtící úder shora dolů. Zasáhl cíl a rozsekl starého muže přesně v polovině. Kenobiho roucho se sneslo k zemi čistě rozseknuté na dva kusy. Krátce se v něm zajiskřilo. Jenže Ben Kenobi tam nebyl. V obavě před nějakým trikem Vader zapátral mečem v prázdných polovinách roucha. Ale po starém muži nezbyla ani stopa. Zmizel, jako by nikdy neexistoval.
Strážní zpomalili a přidali se k Vaderovi. Společně prohledávali místa, kde Kenobi ještě před několika vteřinami stál. Šeptali si mezi sebou a někteří se trochu báli i přes hrozivou přítomnost lorda ze Sithu. Jakmile se strážní otočili a rozběhli se do tunelu, Solo a ostatní vyrazili k lodi - dokud Luke nespatřil, jak Vader rozsekl Kenobiho na dvě půlky.
"Bene!" zanaříkal a zahájil na vojáky divokou palbu. Solo běžel dál, ale střelbou podpořil Luka. Jeden z energetických blesků zasáhl panel ovládající bezpečnostní vrata tunelu.
Výbušné uzávěry explodovaly a těžké dveře zapadly dolů. Jak strážci, tak i Vader stačili uskočit. Strážní do doku, Vader na druhou stranu vrat. Solo se otočil a běžel dál ke vchodu k lodi, ale zastavil se, protože Luke běžel ke strážím.
"Pozdě!" křičela na něho Leia. "Je po všem!"
"Ne!" napůl křičel a napůl vzlykal Luke. Důvěrně známý, i když pozměněný hlas se mu ozval v uších - Benův hlas.
"Luku… poslechni!" To bylo vše, co řekl. Zmatený Luke se oto-čil a pátral kdo ho napomíná. Spatřil jen Leiu, jak na něho mává a běží po rampě za Artoo Detoo a Threepio.
"Pojď! Není čas!" Zmatený Luke zaváhal. V duchu mu ještě zněl vysněný (nebo nebyl vysněný?) hlas. Zamířil a zasáhl ještě několik vojáků. Pak se i on otočil a vběhl do lodi.

XI.
Omámený Luke klopýtal do přední části lodi. Sotva vnímal zvuk energetických blesků - byly příliš slabé, aby pronikli lodními deflektory, takže neškodně vybuchovaly venku. V tuto chvíli ho vlastní bezpečnost zajímala jen málo. Zamlženýma očima pozoroval, jak Chewbacca se Solem připravují odlet.
"Doufám, že starej pán včas odpojil stahovací pole," řekl Correli-án, "nebo to bude krátkej vejlet." Luke si ho nevšímal. Vrátil se do hlavní kajuty a tam usedl do křesla a zabořil hlavu do dlaní. Leia Organa se na něho chvilku klidně dívala a

pak si sejmula plášť s kapucí. Přistoupila k němu a jemně mu ho přehodila přes ramena.
"Nemohl jsi nic udělat," šeptala konejšivě.
"Nemůžu věřit, že nás opustil," zněla Lukova odpověď. Hlasem, který byl jen stínem šepotu. "Nemůžu." Solo hleděl nervózně kupředu a posunul páku. Masivní vrata ale byla konstruována tak, aby reagovala na přiblížení jakéhokoli letounu. Toto bezpečnostní opatření jim nyní usnadnilo útěk. Loď proklouzla stále ještě se rozevírajícími vraty do volného prostoru.
"Nic," řekl Solo s hlubokým uspokojením, když prostudoval ně-kolik displejů. "Neposlali za námi ani erg. Provedl to parádně." Chewbacca něco zabručel a pilot přenesl pozornost na další řadu pří-strojů.
"Máš recht, Chewie. Zapomněl jsem, že jsou i jiný cesty, jak nás přimět k návratu." V odhodlaném úsměvu se mu zaleskly zuby. "Ale zpátky nás dostanou v týhle putující bombě jenom rozsekaný na kusy. Vezmi si řízení." Otočil se a vyběhl z pilotní kabiny.
"Pojď se mnou, chlapče," křikl na Luka, když vběhl do kabiny. "Nejsme z toho ještě venku." Luke neodpověděl, ani se nepohnul. Leia obrátila k Solovi hněvivou tvář.
"Nechte ho na pokoji. Copak nechápete, jak moc pro něho starý pán znamenal?" Lodí otřásla exploze a Solo div že neupadl na zem.
"Co má bejt? Starej pán to vzdal, jen aby nám dal šanci prásknout do bot. Copak to chceš prošvihnout, Luku? To chceš, aby Kenobi zhasnul pro nic za nic?" Luke pozvedl hlavu a pohlédl na Correliána prázdnýma očima. Ne, ne úplně prázdnýma… Někde v pozadí v nich slepě zářilo cosi velmi starého a nedobrého. Beze slova ze sebe strhl plášť a připojil se k Solovi.
Solo ho povzbudil úsměvem a pokynul mu, aby vešel do chodbičky. Luke se podíval udaným směrem, pochmurně se usmál a vklouzl dovnitř. Solo se vydal do protějšího průlezu. Luke se octl ve veliké otočné báni, která vyčnívala z boku lodi. Z vrcholku průhledné polokoule vyčuhovala dlouhá zlověstně vyhlížející trubice, jejíž účel byl očividný. Luke se uvelebil na sedadle a rychle zkoumal ovládací prvky.
Tady je aktivátor, tady je spoušť… z takových zbraní střílel už tisíckrát - ve svých snech. V předu Chewbacca s Leiou pátrali v tečkované propasti. Útočící stíhačky viděli na několika obrazovkách jako ohnivé střelky. Chewbacca najednou hrdelně zařval a zatáhl za několik pák. Leia vykřikla:
"Už jsou tady!" Hvězdné pole se kolem Luka zatočilo. Imperiální stíhač typu TIE se k němu hnal, přeletěl nad ním a zmizel v dálce. Jeho pilot se ve své malé kabině zamračil, protože loď se ocitla mimo jeho dostřel. Upravil si mířidla a nasadil ostrou zatáčku, aby se vrátil na správný kurs k útoku proti prchající lodi. Solo vystřelil na další stihačku. Její pilot málem urval motory ze závěsů, jak se snažil vyhnout mohutným energetickým výbojům. Jeho uspěchaný manévr ho přiměl loď podletět, takže se ocitl na její druhé straně.
Luke si sklopil stínítko přes oči a současně zahájil palbu na prchajícího stihače. Chewbacca střídavě hlídal stroje a vyhledávací obrazovky, zatímco Leia se snažila rozeznat vzdálené hvězdy od útočí-cích vrahů. Dvě stihačky současně se vrhly na loď, která se přetáčela ve spirále. Snažili se to překvapivě ovladatelné plavidlo dostat do mí-řidel. Solo na sestupující koule vystřelil a Luke následoval se svou vlastní zbraní o vteřinu později. Stíhačky na ně vypálily a proletěly kolem nich.
"Jdou po nás moc rychle," ječel Luke do komlinku. Další nepřá-telský výboj udeřil do předku lodi a jentaktak sklouzl po deflektorech. Pilotní kabina se hrozivě otřásala a přístroje zakvílely na protest proti množství energie, kterou měly monitorovat a kompenzovat. Chewbacca něco na Leiu zabručel. Zašeptala cosi jako uklidňující odpověď, téměř jako kdyby mu rozuměla.
Další stihač spustil přehradnou palbu proti lodi. Avšak výboj tentokrát přetížený štít překonal a opravdu udeřil do boku lodi. Sice byl částečně odražen, nesl však dost energie, aby zničil veliký kontrolní panel v hlavní chodbě oddílu pro cestující. Spršky jisker a obláčky kouře se rozlétaly na všechny strany. Artoo Detoo se statečně vydal do středu toho miniaturního pekla. Loď sebou bláznivě zahoupala a méně stabilní Threepio vpadl do skříně plné náhradních čipů. V pilotní kabině začala svítit varovná světla. Chewbacca něco na Leiu zavrčel. Znepokojeně se na něho dívala a přála si mít dar wookijské řeči. V tom se k poškozené lodi přiblížila stíhačka a vletěla rovnou Lukovi do mířidel. Tiše pohyboval rty. Vystřelil na ni. Neuvěřitelně obratný malý letoun uhnul, ale když loď podlétal, Solo ho zachytil a spustil nepřetržitou palbu. Stihač znenadání vybuchl. Objevil se neuvěřitelný záblesk pestrobarevného světla. Miliony kousků přežhaveného kovu se rozletěly na všechny strany kosmu. Solo zajásal a zamá-val na Luka vítězným gestem. Mladý muž mu radostně odpověděl. Pak se znovu soustředili na své zbraně.
To už se další stíhač hnal k trupu lodi a pálil na talířovou anténu jejího vysílače. Uprostřed hlavní chodby zuřily kolem zavalité postavičky hněvivé plameny. Artoo Detoo vypouštěl z hlavy jemný bílý prášek. Pod jeho dotykem plameny rychle uhasínaly. Luke se pokou-šel uvolnit, splynout se svou zbraní. Takřka bez toho, že by si to uvě-domoval, vypálil na blížícího se císařského. Stačil mrknout a už spatřil planoucí úlomky nepřátelského letounu. Před jeho střeleckou věží utvořily dokonalou světelnou kouli.
Teď bylo na něm, aby Correliánovi oplatil úsměvy triumfu. V kabině Leia pozorně sledovala poblázněné displeje. Na obloze vyhledávala další letouny. Křikla do mikrofonu:
"Venku jsou ještě dva. Vypadá to, že jsme přišli o boční monitory a jeden deflektor."
"Jen klid," řekl jí Solo s nadějí a sebedůvěrou, "ona to vydrží." Prosebně se podíval na stěny. "Slyšíš mě lodičko? Musíš držet pohromadě! Chewie, snaž se aby k nám nemohli z boku…" Musel zmlknout. Stíhačku typu TIE, jako by se vytvořila z nicoty, pálila po něm svazky energie. Z druhé strany se přiřítila její družka a Luke si uvě-domil, že na ní bez ustání pálí a vůbec nedbá na obrovské výboje energie, které k němu směřují. V posledním možném okamžiku, než unikla z dostřelu, pečlivě zamířil hlaveň zbraně a jeho ukazováček pevněji stiskl spoušť. Císařská stíhačka se změnila v rychle se rozrůstající oblak fosforeskujícího prachu. Druhý stíhač zjevně shledal, že se ocitl v nevýhodě, otočil se a největší

rychlostí odletěl.
"Dokázali jsme to!" křičela Leia a neočekávaně užaslého Wookieho objala. Zavrčel na ni - velmi mírně.

Darth Vader se procházel po velitelské kabině, kdežto guvernér Tarkin nehnutě hleděl na rozsáhlou, skvostně zářící obrazovku. Zobrazovala oceán hvězd, ale v tuto chvíli se guvernérovy myšlenky netýkaly této podivuhodné podívané. Sotva se ohlédl, když Vader vešel.
"Jsou pryč?" zeptal se Temný pán.
"Právě dokončili hyperprostorový skok. Bezpochyby se teď radují a blahopřejí si k odvaze a úspěchu." Nyní se Tarkin obrátil k Vaderovi a v jeho hlase se objevil varovný náznak. "Na vaše naléhání velice riskuji, Vadere. Musí to vyjít. Jste si jist, že na palubě neobjeví lokační paprsek?" Ve skrytu své černé masky Vader přesvědčivě promluvil: "Není čeho se bát. Na tento den budeme dlouho vzpomínat. Byli jsme svědky záhuby posledního rytíře řádu Jedi. A brzy uvidíme konec Aliance a celého povstání."

Solo vystřídal Chewbaccu. Wookie byl rád, že může odejít od ří-zení. Pilot šel zkontrolovat, kolik vzniklo škod. V chodbě potkal zarputile se tvářící Leiu.
"Co si o tom myslíte, srdíčko?" vyptával se jí Solo, neobyčejně pyšný sám na sebe. "Nebyl to nejhůř provedený útěk. Pochopte, někdy překvapuju sám sebe."
"Dejme tomu," připustila stroze. "Na mém bezpečí ale nezáleží. Důležité je, že se nepoškodila informace v jednotce R2."
"Co v tom droidovi vlastně vězí?" Leia se zahleděla dopředu na planoucí hvězdná pole. "Kompletní technické schéma bitevní stanice. Doufám, že analýza údajů ukáže slabé místo. Dokud nebude stanice zničena, musíme pokračovat. Tahle válka ještě neskončila."
"Pro mě jo," namítl pilot. "Nevzal jsem ten kšeft kvůli vaší revoluci. Zajímá mě ekonomika, ne politika. Pod každou vládou se dá obchodovat. Nedělám to pro vás, princezno. Čekám, že dostanu dobře zaplaceno za to, že riskuju loď a krk."
"Nemusíte mít o odměnu starosti," ujistila ho smutně a chystala se k odchodu. "Jestli peníze jsou to, co milujete, tak právě to dostanete." Ve vchodu do kabiny potkala Luka a řekla mu vlídně:
"Tvůj přítel je pravý žoldnéř. Ráda bych věděla, jestli mu na ně-čem - nebo na někom - záleží." Luke se za ní díval, dokud nezmizela v hlavní kabině a pak zašeptal:
"Já ano, já… o někoho stojím." Pak se přesunul do pilotní kabiny a posadil se do křesla, právě uvolněného Chewbaccou. "Co si o ní myslíš, Hane?"
"Snažím se na ni nemyslet," nezaváhal Solo. Luke si ani nemyslel, že jeho odpověď někdo uslyší, ale Solo přece jenom zaslechl jeho "Bože můj".
"Fakt je," nadhodil Solo zamyšleně, "že přes všechny ty její řeči je docela fajn. Myslíš, že je možný, aby princezna a chlápek jako jsem já…?"
"Ne," odsekl mu Luke ostře. Otočil se a díval se jinam. Solo se usmál nad žárlivostí mladého muže, ale nebyl si jistý, zda ho svou hláškou chtěl podráždit - nebo zda to byla pravda.

Yavin nebyl obydlený svět. Ohromný plynový obr byl nápadný pastelovými formacemi vysoko se vznášejících se mračen. Měkce zářící atmosféru tu a tam narušovaly cyklonové bouře. Větry vanoucí rychlostí šesti set kilometrů za hodinu vytvářely v Yavinské troposféře vroucí výry. Byl to svět poklidné krásy i náhlé smrti pro každého, kdo by se snad pokusil proniknout k jeho poměrně tenké povrchové vrstvě zmrzlé kapaliny. Nicméně obrovitá planeta měla několik měsíců velikosti planet a každý z nich by mohl nést humanoidní život. Mimořádně příznivý byl měsíc označený objeviteli planety číslem čtyři. V yavinském náhrdelníku měsíců zářil jako smaragd bohatý na rostliny i živočišný život. V seznamu obydlených planet ale zanesen nebyl. Yavin ležel pří-liš daleko od obydlených oblastí galaxie. Možná že kvůli tomu, a nebo z mnoha důvodů dosud neznámých, rasa, která kdysi povstala v džunglích tohoto měsíce, tiše zmizela mnohem dřív, než se první lidská noha dotkla povrchu tohoto malého světa. Bylo o ní známo málo, leda to, že po sobě zanechala množství úžasných památek, a že to byla jedna z mnoha ras, které se sice pokusily o výzkum hvězd, ale neuspěly. Nyní vše, co po ní zbylo, byly hráze a listovím pokryté vršky, zbytky budov pokrytých džunglí. Nicméně přestože zmizela v prachu, její dílo a její svět nadále sloužily k důležitému účelu. Z každého stromu a křoviska zaznívaly křiky a sotva slyšitelné kňučení; houkání a skřeky podivné mručení vydávala zvířata, spokojená pod hustým příkrovem. Vždycky když na čtvrtém měsíci nastal úsvit, ohlašující další z jeho dlouhých dnů, hustou mlhou zazníval mimořádně divoký chór výkřiků a zvláštně modulovaných skřeků.
Z jednoho místa však zaznívaly ještě podivnější zvuky. Zde ležela nejúžasnější stavba, kterou zmizelá rasa vyhnala až k nebesům. Byl to chrám více méně pyramidální struktury, tak obrovitý, že se zdálo až nemožné, že vznikl bez pomoci moderních gravitonických technologií. Nicméně všechny důkazy ukazovaly na jednoduché stroje, rukodělnou techniku - a možná na podivné a dávno zapomenuté prostředky. Přestože se obyvatelé tohoto měsíce dostali ve vědě do slepé ulič-ky pokud jde o kosmické cesty, učinili několik objevů, které v jistých ohledech převyšovaly podobné techniky Impéria - jeden z nich spočí-val v dosud nevysvětlitelné metodě, jakou z povrchu měsíce vyřezávali a přepravovali gigantické bloky. Obrovitý chrám byl postaven z těchto netvorných bloků tvrdého kamene.
Džungle se dostala až na jeho nejvyšší vrchol a pokryla ho zeleným a hnědým oděvem. Jenom nedaleko základny, v průčelí chrámu, džungle zcela ustoupila a odhalila vysoký temný vchod, vytvořený staviteli a rozšířený současnými obyvateli stavby. V lese se objevil malý stroj. Jeho hladké kovové boky a stříbřitá barva se odrážely od všudypřítomné zeleně lesa.
Hučel jako tlustý nafouknutý brouk. Dopravoval k otevřené zá-kladně chrámu hrozen cestujících. Překonal rozsáhlou

mýtinu a v zá-pětí se nechal spolknout temným bachorem v přední části mohutné stavby. Džungle byla opět v moci pacek a čelistí neviditelných kvílečů a kňouralů. Původní stavitelé by vnitřek chrámu nikdy nepoznali. Vrstva kovu pokrývala kámen a místo dřeva rozdělovaly prostor na jednotlivé místnosti panely.
Nespatřili by ani podlaží, vykopané ve skalisku pod budovou, podlaží obsahující jeden hangár vedle druhého, přístupná mohutnými výtahy. Lanspídr zastavil pomalu uvnitř chrámu.
Přízemí tvořilo nejvyšší podlaží těchto hangárů plných letadel. Jakmile dosedl na zem, jeho motor poslušně zhasl.
Hlučný chumel čekajících opodál přestal rozmlouvat a spěchal k vozidlu. Leia Organa naštěstí vystoupila ze spíderu rychle, jinak by jí muž, který se k ní dostal první, vytáhl ven, tak velká byla jeho radost, že ji vidí. Objal ji a ostatní ji hlasitě zdravili.
"Živá a zdravá! Báli jsme se, že vás zabili." V zápětí se vzpamatoval, ustoupil od ní a obřadně se jí poklonil. "Když jsme slyšeli o Alderaanu báli jsme se, že i vy jste zahynula se všemi ostatními."
"To už patří historii, kapitáne Willarde," řekla. "Musíme žít pro budoucnost. Alderaan a jeho lid zahynuli." Hlas jí zchladl a zhořkl. U tak jemné osoby to působilo trochu děsivě. "Musíme se postarat, aby se už nic takového nestalo." Pak pokračovala. "Na žal nemáme čas, kapitáne. Bitevní stanice nás jistě sledovala až sem." Solo začal protestovat, ale umlčela ho rozumným přísným pohledem. "Je to jediné vysvětlení, proč jsme mohli tak snadno uniknout. Poslali za námi pouze čtyři stíhačky typu TIE. Mohli jich za námi vyslat klidně stovku." Na to nemohl Solo nic říct, a tak jen tiše zuřil. Pak Leia ukázala na Artoo Detoo.
"Plán útoku založíme na informacích, obsažených v tomto androidovi typu R2. Je to jediná naše naděje. Sama stanice je mocnější, než kdokoli očekával." Poklesl jí hlas. "Jestliže se nám nepodaří najít slabé místo, nikdo jí nezastaví." Luke pak spatřil něco, co nikdy v životě neviděl a co asi neviděla většina lidí. Několik povstaleckých techniků přistoupilo k Artoo Detoo postavilo se kolem něho a jemně ho vzalo do rukou.
Bylo to poprvé a nejspíš naposled, kdy viděl, jak lidé uctivě přenášejí robota.

Mimořádně silnou kamennou strukturou chrámu by teoreticky neměla proniknout žádná střela, ale Luke vyděl rozbité pozůstatky Alderaanu a věděl, že pro tu neuvěřitelně mohutnou bitevní stanici by celý měsíček znamenal jen další abstraktní problém přeměny hmoty na energii. Malý Artoo Detoo si pohodlně hověl na čestném místě. Na jeho těle se ježily přípojky k databankám a počítačům jako kovová paruka. Na mosaice obrazovek a displejů se přehrávaly všechny technické informace, přechovávané na submikroskopickém čipu v robotově mozku.
Bylo toho na hodiny - diagramy, tabulky, statistiky. První příval materiálu byl spolykán a stráven složitějšími počítačovými mozky. Ty nejdůležitější informace dostali lidé k analýze a podrobnému posouzení. Threepio zatím stál vedle Artoo a divil se, kolik složitých údajů se vejde do mozku jednoho hloupinkého androida.

Ústřední velitelský sál byl umístěn hluboko uvnitř chrámu.
Vyvýšené pódium a mohutná obrazovka, umístěné na vzdáleněj-ším konci, dominovaly dlouhé místnosti s nízkým stropem. Piloti, navigátoři a hrstka jednotek R2 zaplnili sedadla. Han Solo a Chewbacca se drželi co nejdál od pódia, protože byli netrpěliví a navíc se cítili divně ve společnosti důstojníků a senátorů. Solo se rozhlížel po davu, aby našel Luka. Ten bláznivý kluk se připojil k obyčejným pilotům a na žádné rozumné argumenty nedbal. Luka nebylo vidět, ale Solo objevil princeznu, která rozmlouvala s nějakým ometálovaným stařík em.
Solo a spolu s ním celý sál obrátil pozornost k vysokému důstojnému džentlmenovi, který měl jistě duši obtíženou velkým počtem mrtvých. Davu se zmocnilo ticho plné očekávání. Generál Jan Dodonna si upravil na hrudi malý mikrofon. Ukázal na skupinu, která seděla blízko něho.
"Tyto lidi všichni znáte." prohlásil tónem plným klidné síly. "Jsou to senátoři a generálové ze světů, které nám poskytli ať už skrytou nebo otevřenou podporu. Připojili se k nám, aby tu s námi setrvali v rozhodujících okamžicích." Zrakem se dotkl mnoha lidí v davu a nikdo z těch, kdo byli takto vyznamenáni nevydržel se nepohnout.
"Všichni už jste slyšeli, že císařská bitevní stanice se k nám blíží od odvrácené strany Yavinu a jeho slunce. To nám dává trochu času, ale zastavit ji musíme - jednou provždy - dřív než se dostane k tomuto měsíci, dřív než její zbraně s námi naloží tak, jako naložila s Alderaanem." Při zmínce o světě tak krutě zničeném proběhl davem repot.
"Tato stanice," pokračoval Dodonna, "je mohutně obrněná a nese větší palebnou sílu, než polovina Imperiální flotily. Ale její obrana byla vybudována k odražení široce založeného útoku velkých lodí. Malý, jedno nebo dvoumístný stihač může proniknout jeho obranou." Povstal štíhlý pružný muž, připomínající starší vydání Hana Sola. Dodonna přijal jeho hlášení.
"Co chcete, Červený veliteli?" Muž ukázal na obrazovku, na níž byl počítačový obraz bitevní stanice.
"Promiňte, že se ptám, pane, ale co naše kapesní stíhačky proti tomuhle zmůžou?" Dodonna uvažoval.
"Nuže, Impérium si nemyslí, že jednomístná stíhačka může ohrozit cokoli s vyjímkou jiné malé lodě, jako jsou stíhačky TIE, jinak by vybudovalo hustší ochranu. Očividně panuje přesvědčení, že obranná výzbroj může odrazit útok lehkých letounů.
Ale analýzou plánů, jež obstarala princezna Leia, jsme objevili cosi, co považujeme za slabý bod konstrukce stanice. Velká loď se k němu dostat nemůže, ale stihač typu X nebo Y ano.
Toto je výpust šachty chladícího systému. Její rozměry naznačují, jak je důležitá. Zdá se, že je to nezakrytá šachta, která vede rovnou k hlavnímu reaktoru stanice. Jelikož slouží jako nouzová cesta pro únik přebytečného tepla v případě přetížení reaktoru, částicové stínění by snížilo její účinnost. Přímý zásah by vyvolal řetězovou reakci, která stanici zničí."
Pochybovačný repot se ozval v celém sále. Čím zkušenější pilot, tím pochybovačněji se tvářil.
"Netvrdím, že bude snadné se přiblížit," nabádal je Dodonna. Ukázal na obrazovku. "Musíte letět přímo k této šachtě v

úrovni pří-kopu a dostat se až - k tomuto bodu. Cíl má pouze dva metry v prů-měru. Je třeba přesného zásahu v úhlu přesně devadesáti stupňů, abychom zasáhli systémy reaktoru. Řetězovou reakci rozpoutá jen přímý zásah.
Jak jsem řekl, průchod není částicově stíněn. Nicméně je stíněn proti paprskům. Nelze použít energetických zbraní. Znamená to protonová torpéda." Několik pilotů se pochmurně zasmálo. Jeden z nich, který seděl vedle Luka, byl ani ne dvacetiletý sekáč. Pyšnil se podivným jménem Wadge Antilles. Byl tu i Artoo Detoo, seděl vedle jiné jednotky R2, vydávající na znamení beznaděje pískavé zvuky.
"Dvoumetrový cíl v maximální rychlosti - ke všemu torpédem," odfrkl Antilles. "To nedokáže ani počítač."
"Mě to nepřipadá nemožné," protestoval Luke. "Doma jsem odstřeloval wompíky z Téčka šestnáctky. A ti nejsou větší než dva metry…"
"Myslíš?" výsměšně poznamenal naparáděný pilot. "Tak mi pověz, když ses honil za tou potvorou, bylo tam ještě tisíc dalších jak jim říkáš, wompíků, a stříleli na tebe z blasterů?" smutně zavrtěl hlavou. "Míří na nás palebná síla celé stanice. Věř mi, to potřebuje víc, než střelecký kumšt z Křupanova."
Dodonna ukázal řadu světelných bodů na ustavičně se měnícím schématu, jako by chtěl podpořit Antillesův pesimismus.
"Těmto místům věnujte mimořádnou pozornost. Na rovníkových pásech je těžké soustředění palebné síly. Podobně jako na pólech je několik hustých oblastí.
Navíc jejich generátory pole pravděpodobně vytvoří silné poruchy, především v oblasti příkopu a přímo v něm. Předpokládám že manévrovatelnost tam dosáhne úrovně nula tři." To vyvolalo ve shromáždění další reptání a několik výkřiků. "Pamatujte si," pokračoval generál, "že jde o přímý zásah. Žlutý roj bude krýt Červené při prvním náletu. Zelený bude krýt Modré při druhém. Nějaké dotazy?"
V místnosti to tlumeně hučelo. Povstal jeden muž, štíhlý, pohledný - na pohled snad až moc na to, aby položil život za něco tak abstraktního, jako je svoboda.
"Co když oba nálety selžou. Co bude potom?" Dodonna se škrobeně usmál. "Nebude žádné potom."
Muž pochopil, pomalu kývl a sedl si. "Ještě někdo?" Teď už jen ticho, těhotném očekáváním. "Všichni muži ke svým strojům a kéž je síla s vámi." Jako olej vytékající z mělkého hrnce muži, ženy a stroje vstali ze svých sedadel a plynuli k východu.

Výtahy přičinlivě hučely a vynášely do startovacích prostor hlavního chrámového hangáru další a další smrtonosné objekty, dosud pohřbené v hlubinách. Luke, Threepio a Artoo Detoo kráčeli ke vchodu do hangáru. V této chvíli si Luke nevšímal ani čilých skupinek pozemního personálu, ani pilotů naposledy kontrolujících své stroje, ani ohromných jisker, vylétajících při každém odpojení vodiče. Ví-mal si, co dělají jiné dvě postavy jemu mnohem lépe známé.
Solo a Chewbacca nakládali na obrněný landspíder hromadu malých trezorků. Plně se věnovali své práci a nevšímali si, co se kolem nich děje. Když se Luke s roboty přiblížil, Solo na něho krátce pohlédl a pak se dál věnoval nakládání. Luke se jenom smutně díval a uvnitř spolu zmateně zápasili soupeřící pocity. Solo byl namyšlený, neodpovědný, nesnášenlivý a samolibý. Byl ale také šíleně odvážný, přátelský a vždycky dobře naložený. Tato směs z něho dělala podivného kamaráda - nicméně kamaráda.
"Přece jsi dostal odměnu," konečně poznamenal Luke, ukazuje na skříňky. "Takže odlétáte?"
"Přesně tak, chlapče. Musím zaplatit pár starých dluhů. Ale i kdyby to nebylo, nejsem takovej cvok, abych se tu potloukal." S respektem se na Luka podíval. "Dovedeš na to šlápnout, kamaráde. Proč neletíš s námi? Mohl bych tě potřebovat." Záblesk prodejnosti v Solových očích Luka rozhněval.
"Proč se pro změnu nekoukneš kolem, abys viděl něco kromě sebe? Víš přece, co se tu stane a proti čemu tu všichni jsou. Potřebujou dobré piloty. Jenže ty se k nim otočíš zády."
Lukovo kázání nevyvedlo Sola z míry.
"K čemu odměna, když ji nemůžeš utratit? Útok na tu bitevní stanici není podle mne odvaha - spíš sebevražda."
"Jo… tak dávej na sebe pozor, Hane," řekl Luke klidně a měl se k odchodu. "Ostatně, to ti jde líp, nemám pravdu?" V doprovodu obou androidů se vydal do hlouby hangáru. Solo se za ním díval, zaváhal a pak zavolal:
"Hej, Luku… kéž je síla s tebou." Luke se ohlédl a viděl, že Solo na něho mrká. Zamával - aspoň trochu. Pak ho pohltil chumel mechaniků a strojů. Solo se vrátil ke své práci, zvedl skříňku - a zastavil se, protože Chevbacca na něho upřeně hleděl. "Na co čumíš, ohavo? Vím, co dělám. Koukej makat!"
Wookie znovu nakládal těžké bedýnky, ale pomalu a pokukoval po svém druhovi. Luka opustily všechny truchlivé myšlenky týkající se Sola, když spatřil drobnou štíhlou postavičku vedle jeho stroje - stroje který mu přidělili.
"Určitě je to, co sis přál?" zeptala se ho princezna Leia. "Může to být smrtelně nebezpečná odměna." Luke měl oči plné štíhlého, zlověstného tvaru stroje.
"To tedy jo."
"Co se stalo?" Luke se na ni podíval a pokrčil rameny. "Jde o Hana. Čekal jsem, že si to rozmyslí. Že se k nám přidá."
"Každý jde po své cestě," řekla mu a znělo to teď jako slovo senátora. "Nikdo za něho nemůže rozhodovat. Han Solo má jiný žebří-ček hodnot než my. Přála bych si, aby to bylo jinak, ale nemůžu v srdci najít nic, co by to odsoudilo."
Postavila se na špičky, rychle, skoro stydlivě ho políbila a měla se k odchodu. "Kéž je síla s tebou."
"Jenom to bych si přál," zamručel Luke, když se vydal ke své lodi, "aby tu byl Ben." Pohroužil se do přemítání o Kenobim, princezně a Hanovi, že si nevšiml mohutné postavy, která se mu zahákla o paži. Otočil se, ale když postavu poznal, hněv byl okamžitě vystřídán úžasem.
"Luku!" zavolal o něco starší muž. "Nemůžu tomu věřit! Kde ses tu vzal? Jdeš s námi?"
"Biggsi!" objal Luke vřele svého přítele. "Jasně, že jdu s vámi." Úsměv mu poněkud ovadl. "Ostatně nemám na vybranou." Pak se zase rozjasnil. "Počkej, až ti budu vyprávět…" Ustavičné výkřiky a smích těch dvou kontrastovaly s

posvátnou vážností, s jakou se ostatní muži a ženy v hangáru ubíraly za svými úkoly.
Rozruch upoutal pozornost postaršího, válkou poznamenaného muže, známého pod jménem Modrý velitel. Blížil se k dvěma mladým mužům s výrazem zvědavosti ve tváři. Měl jí poznamenanou tímž ohněm, který mu planul v očích. Ani to snad nebyl žár revolučního nadšení, jako spíš vzpomínka na léta života, během něhož byl svědkem příliš mnoha nespravedlností.
Jeho otcovský výraz obličeje skrýval démona, který se chystal uvolnit. Brzy, velmi brzy se mu to podaří. Nyní ho zaujali tito dva mladí muži, kteří za několik hodin mají šanci změnit se v kousky zmrzlého masa, plynoucího nad Yavinem. Jednoho z nich poznal.
"Nejsi Luke Skywalker? Nepřidělili tě k Incom T65?"
"Pane," řekl Biggs dřív, než přítel stačil odpovědět, "Luke je nejlepší pilot v teritoriích vnějšího kruhu." Starší muž uznale poplácal Luka po zádech. Společně se dívali na čekající loď. "Můžeš na ni být hrdý. Sám jsem strávil tisíce hodin na skyhoperu Incom." Odmlčel se a pak pokračoval. "Když jsem byl ještě chlapec, setkal jsem se s tvým otcem, Luku. Byl to velký pilot. Je dobře, že jsi tady. Jestli je v tobě jen půlka otcova nadání, uděláš tady sakra dobrou práci."
"Děkuju, pane. Budu se snažit."
"Pokud jde o řízení, mezi stíhačkou typu XT65 a skyhoperem není velký rozdíl," pokračoval Modrý. Úsměv nabyl na zlověstnosti. "S vyjímkou poněkud odlišného nákladu." Opustil je a spěchal k vlastní lodi. Luke se chtěl zeptat na sto věcí, ale nestačil nic.
"Musím na palubu vlastní lodi, Luke. Poslyš, až se vrátíme, budeš mi všechno vyprávět, dobrý?"
"Jasně. Říkal jsem ti, že to jednou dokážu."
"Dokázal jsi to." Přítel mávnul k mračnům čekajících stíhaček a upravoval si tlakový oděv. "Bude to jako za starých časů. Luku, jsme špičková dvojka a nikdo nás nezastaví!" Luke se zasmál. Tohle si ří-kávali, když pilotovali kosmické lodi nad hromadami písku a starého harampádí za ubohými oprýskanými domy v Anchor Headu… Před mnoha, mnoha lety. Ještě jednou se Luke obrátil ke své lodi a obdivoval její zlověstné linie.
Přes všechny povzbudivé řeči Modrého mu nijak moc nepřipomínal skyhoper od firmy Incom. Artoo Detoo se už nechal připevnit do držáků pro jednotky R2 za pilotní kabinou. Dole stála opuštěná kovová postava. Dívala se na přípravy a nervózně obcházela kolem.
"Drž se dobře," nabádal Threepio menšího robota. "Musíš se vrá-tit. Kdyby ses neměl vrátit, komu budu nadávat?" Pro Threepio znamenala tato otázka nezvyklý výron citů. Nicméně Artoo Detoo povzbudivě zapípal dolů na svého přítele, zatímco Luke vstupoval do kabiny.
O kus dál spatřil Modrého. Už seděl ve svém akceleračním křesle a dával svým mechanikům signály. Další zahřímání se přidalo k obrovskému hluku převládajícímu v hangáru, kde jedna loď za druhou startovala své motory. V uzavřeném prostoru chrámu neutuchalo omračující burácení. Luke vklouzl do sedadla své kabiny a začal zkoumat různé přístroje. Pozemní kontrola mu dávala přes kabely a audiem pokyny. Postupně nabýval sebedůvěry. Přístroje byly maximálně zjednodušené, a jak Modrý tvrdil, byly podobné přístrojům ve skyhoperu. Něco ho kleplo do přilby. Podíval se vlevo a spatřil vedoucího skupiny mechaniků, jak se k němu naklání. Musel křičet, aby přehlušil rachot motorů.
"Ta vaše jednotka Artoo Detoo je nějak pomlácená. Nechcete jí vyměnit?" Luke mrknul dozadu na droida. Artoo Detoo vypadal jako stará vojna.
"Ani zanic. Máme s tím droidem hodně za sebou. Všechno ou kej, Artoo?" Android odpověděl povzbudivým pípnutím. Šéf mechaniků seskočil a Luke naposledy kontroloval přístroje.
Pomalu mu začalo docházet, co na něho a ostatní čeká. Žádné osobní pocity by ho však nedokázaly odvrátit od rozhodnutí přidat se k nim. Už nebyl jedinec, který funguje jen proto, aby uspokojil osobní potřeby. Něco ho teď poutalo ke všem mužům a ženám v hangáru.
Všude kolem se lidé loučili - někteří vážně, jiní v žertu a všichni skrývali své skutečné city pod maskou profesionality. Luke se odvrá-til, když jeden pilot vášnivě líbal svoji sestru nebo ženu, která mu dě-lala mechanika. Říkal si u kolika z nich má Imperium svůj dloužek.
Něco mu zarachotilo v přilbě. V zápětí pohnul pákou. Loď začala pojíždět vpřed, nejdřív pomalu, pak stále rychleji k zejícímu chřtánu budovy.

XII.
Leia Organa tiše seděla před velkou obrazovkou, na níž bylo vidět Yavin a jeho měsíce. Ke čtvrté oběžnici se zvolna blížil velký červený terč. Za jejími zády, s očima také upřenýma na obrazovku, stál Dodonna a několik dalších vysokých velitelů.
Poblíž čtvrtého měsíce se začaly objevovat drobné zelené skvrnky a spojovaly se do malých obláčků jako komáři. Dodonna jí položil ruku na rameno. Uklidňovalo ji to.
"Červený terč představuje císařskou bitevní stanici. Proniká stále hlouběji do yavinské soustavy."
"Naše lodi jsou stále mimo dosah," poznamenal kapitán, který stál za ním. Ve válcovité pozorovatelně, připevněné na vrcholku věže štíhlé jako rapír, stál osamělý muž. Hleděl do elektrotriedru, připevně-ného na podstavci. Byl to jediný viditelný představitel užasné techniky, uschované dole pod ním v zeleném očistci.
Z vrcholku nejvyšších stromů k němu doléhaly výkřiky, kňučení a primitivní skřeky. Z některých šel strach, z jiných už méně, ale nic neprozrazovalo tolik zadržované síly jako čtyři stříbřité kosmické lodi, které se objevily pozorovateli nad hlavou. V těsné formaci prohřměly vlhkým vzduchem a v několika vteřinách zmizely v dálce. Mezi stromy se ještě několik okamžiků tříštila ozvěna v marném pokusu dohnat motory, které ten zvuk vyvolaly.
Stíhači se řadili do útočných formacích v kombinovaných sestavách typů X a Y a začali se vzdalovat od měsíce. Vznášeli se nad rozsáhlým atmosferickým oceánem obřího Yavinu a letěli vstříc mechanickému zabíječi. Biggs s Lukem

vyrovnávaly své stroje pod dohledem muže, který si stáhl před oči štít a nastavil svá poloautomatická, polomanuální mířidla. Zkontroloval stroje letící vedle něho.
"Modrá parto," oslovil je komunikátorem, "hovoří Modrý velitel. Nastavte selektory a připravte se. Blížíme se k cíli, směr jedna celá tři…" Nad nimi visela světlá koule, která se podobala Yavinu, ale nedosahovala jeho jasu. Její kovová záře se zcela lišila od záře skuteč-ných měsíců.
Myšlenky Modrého velitele se vracely nazpět po toku let, zatímco pozoroval, jak se obří bitevní stanice blíží k okraji Yavinu. Myslel na nespočetné případy nespravedlnosti, na nevinné, které odvedli na vý-slech a už nikdy o nich nikdo neslyšel, na celé to množství zla, spá-chané čím dále více zkorumpovanější a lhostejnější císařskou vládou.
Všechny tyto hrůzy a utrpení byly soustředěny, znásobeny a zviditelněny jedinou nadutou ukázkou techniky, která se teď blížila.
"Je to tady, hoši," řekl do mikrofonu. "Modrý dva, jsi moc daleko. Přibliž se, Wedgi." Mladý pilot, kterého Luke potkal v konferenč-ním sále chrámu, pohlédl na obrazovku a pak na své přístroje. Něco tam zkusil nastavit a zamračil se.
"Sorry, šéfe. Automatika ujela o pár bodů. Musím jet na manu-ál."
"Dobře, Modrý dva. Dej na sebe pozor. Všem lodím, nastavte po-čítače na útočný režim." Lukem a Biggsem počínaje, přes Wedge a další členy útočného roje Modrých, všichni hlásili jeden po druhém: "Připraven!"
"Proveďte," zavelel Modrý velitel, když i John D. a Piggy potvrdili pohotovost.
Dvojitá křídla Xplánů se rozdělila, podobná úzkým vrtulkám javoru. Každá stíhačka nyní měla čtyři křídla, na každém z nich výzbroj a motory, takže byla maximálně manévrovatelná a schopná palby. Nahoře ustavičně rostla císařská bitevní stanice. Už byly vidět podrobnosti na jejím povrchu.
Piloti pozorovali přístaviště, vysílací antény a další umělé hory a kaňony. Luke, který se k této zlověstné černé kouli blížil podruhé, prudčeji oddychoval. Podpůrné přístroje zaznamenaly změnu dýchání a přizpůsobily se. Něco začalo jeho lodí houpat, skoro jako kdyby byl zpátky ve svém skyhoperu a zápasil s nevyzpytatelnými větry na Tatooinu. Prožil několik nepříjemných okamžiků nejistoty, dokud k ně-mu nedolehl uklidňující hlas Modrého velitele.
"Prolétáme jejich vnějšími ochrannými štíty. Držte se. Stabilizujte pohyblivé kontrolky a také zapněte deflektory, vepředu dvojnásobné." Otřesy a houpání pokračovaly a zhoršovaly se. Luke nevěděl, jak se s tím vypořádat, a udělal to, co udělat měl: držel se řízení a poslouchal rozkazy. Pak turbulence zmizely a vrátil se smrtelně klidný mír vesmíru.
"A jsme uvnitř," řekl Modrý velitel klidně. "Udržujte radiový klid, dokud se nedostaneme nahoru. Nejspíš nečekají velký útok." Polovička velké stanice byla nyní ve stínu. Luke byl dost blízko na to, aby viděl jednotlivá světla na jejím povrchu. Kosmická loď, která má měsíční fáze… znovu musel obdivovat zneužitý důmysl a úsilí, vložené do této konstrukce. Tisíce světel rozesetých po jejích oblinách jí dávaly vzhled létajícího města. Lukovi druzi viděli stanici poprvé a někteří byli ještě více ohromeni.
"Podívejte, jak je ten krám veliký," vydechl Wedge Antilla do svého mikrofonu.
"Přestaň žvanit, Modrý dva," nařídil Modrý velitel. "Přejděte na útočnou rychlost." Luke přepnul několik spínačů nad svou hlavou a začal nastavovat displej cílového počítače. Artoo Detoo se díval na blížící se stanici a myslí mu prolétaly nepřeložitelné elektronické myš-lenky. Modrý velitel pátral, kde je na stanici umístěna jejich cílová oblast.
"Modrý velitel," ohlásil se do vysílačky, "tady je Modrý velitel. Jsme na pozici, můžete se do toho rovnou pustit. Šachta je o něco dál na severu. Teď je tam dole trochu zaměstnáme." Červený velitel byl fyzicky pravý opak velitele Lukova roje. Připomínal typ, pod jakým si lidé představují účetního - malý, hubený, nesmělá tvář. Uměním a odhodláním ale mohl snadno soupeřit se svým protějškem a dávným přítelem. "Startujeme na cílovou šachtu, Dutchi. Připrav se a převezmi to, kdyby se něco stalo."
"Rozumím, Červený veliteli," zněla odpověď toho druhého. "Překročíme teď jejich rovníkovou osu a pokusíme se přitáhnout hlavní část palby. Síla s tebou." Z přibližujícího se roje se oddělily dvě skupiny stíhačů. Xplány se pustily rovnou dolů k mase stanice, zatímco Yplány slétaly severním směrem nad její povrch. Dole na stanici si nedbalá posádka teprve teď uvědomila, že na nedotknutelnou pevnost někdo podnikl organizovaný útok, a ozval se truchlivě kolísavý zvuk poplašných sirén.
Admirál Motti a jeho taktikové předpokládali, že povstalci soustředí svoji obranu na povrch svého měsíce. Proti útoku maličkých kapesních lodí byli naprosto nepřipraveni. Účinná technika císařské moci se ale chystala nahradit tento strategický omyl. Vojáci se řítili do svých obranných stanovišť. Ohromné motory připravovaly mohutné zbraně k palbě. Servomotory kvílely. Stanice bude brzy zahalena ničivou sítí. Energetické zbraně, elektrické výboje a výbušné náboje zničí každé přilétající povstalecké letadlo.
"Tady Modrý pět," ohlásil se Luke do mikrofonu. Přídí své lodě podnikal radikální pokus, jak oklamat všechny elektronické předpově-di tam dole. Šedivý povrch stanice se už míhal v pruzích kolem jeho průzorů.
"Jsem uvnitř."
"Jsem přímo za tebou, Modrý pět," poznal Biggsův hlas v uších. Luke měl v mířidlech stálý cíl, hůř se mířilo císařským obráncům. Ze zbraní malého letadla vylétaly blesky. Jeden rozpoutal ohromný oheň kdesi ve stínu dole. Bude hořet, dokud posádka stanice neuzavře do postižené sekce přívod vzduchu. Lukova radost se proměnila v hrůzu, když si uvědomil, že včas nezvedne svůj letoun, aby se vyhnul kouři ohně neznámého složení.
"Uhni, Luke, uhni!" křičel na něho Biggs. Automatické kompresory však neuposlechly příkazů změnit kurs, protože nesměly připustit tak velkou odstředivou sílu. Stíhačka se pohroužila do vybuchující koule přežhavených plynů. A najednou byl v bezpečí na druhé straně. Bleskově zkontroloval přístroje a uvolnil se.
Průchod ohněm nestačil poškodit nic důležitého - až na to, že černé šmouhy na všech čtyřech křídlech svědčily o tom, jak těsný byl únik. Začal ostře stoupat a kolem jeho lodi rozkvétaly pekelné květy.
"Jsi v pořádku, Luku?" starostlivě se ptal Biggs.
"Trochu osmažený, ale jinak ou kej." Ozval se jiný strohý hlas.

"Modrý pět," varoval ho velitel perutě, "musíš se zdržet zkrátka, jinak nezničíš jen stanici, ale i sebe."
"Rozkaz, pane. Dám si pozor, Jak jste řekl, není to úplně stejné jako ve skyhoperu." Energetické výboje a paprsky jasné jako slunce nadále vytvářely v prostoru nad stanicí barevné bludiště. Povstalecké stíhačky chaoticky přelétaly nad jejím povrchem a pálily na všechno, co vypadalo jako důstojný cíl. Dvě z letadélek se soustředila na energetický terminál.
Zasáhla ho a z nitra stanice vylétaly klikaté elektrické oblouky. Účinek výbuchu se šířil po různých kabelech a vedeních a působil na všech stranách další exploze, které zasahovaly vojáky, mechanikaly i zařízení. Tam, kde exploze prorazily plášť stanice, unikající atmosféra vysávala nešťastné vojáky a androidy do bezedného černého hrobu.
Darth Vader, klidná temná postava uprostřed zmatku, přecházel od jednoho stanoviště ke druhému. Přispěchal k němu velitel a zadý-chaně mu hlásil:
"Lorde Vadere, napočítali jsme jich aspoň třicet, dvou různých typů. Jsou moc malí a rychlí na to, aby se na ně dalo přesně mířit. Po-řád unikají zaměřovačům."
"Povolejte všechny posádky ke stíhačkám TIE. Musíme se dostat ven a zničit je jednoho po druhém." V nespočetných hangárech začaly svítit červené lampy a naléhavě zněly signály. Mechanici horečně připravovali lodě pro císařské piloty, kteří si nasazovali své přilby.
"Luke," ozval se Modrý velitel, který proletěl bez úhony ohnivým deštěm, "dej mi vědět, až budeš připraven."
"Už jdu na to."
"Dávej pozor," promlouval hlas v reproduktoru. "Z vnější strany deflekční věže přichází velká palba."
"Vím o tom, bez starosti," odpověděl Luke odhodlaně. Převedl svůj stroj do vývrtky a znovu se přehoupl přes ocelový obzor. Výboje vystřelované z konců jeho křídel zasahovaly se smrtonosnou přesností antény a malá vyvýšená stanoviště, která okamžitě vzplála. Usmál se. Vyletěl o něco výše, aby se vzdálil od svítících čar výbojů, které vypl-ňovaly doposud prázdný prostor. Moc se to nelišilo od honů na myší wompíky v úzkých kaňonech tatooinských pustin.
Biggs následoval Luka po stejné dráze. Císařští piloti se zatím chystali vylétnout ze stanice.Technické čety chvatně odpojovaly energetické přípojky a dokončovaly prohlídky v četných přístavních docích. S větší péčí uchystaly jedno zvláštní letadlo v doku poblíž hlavního přístaviště. Právě do tohoto letounu Darth Vader s obtížemi vecpal svojí obrovitou postavu.
Jakmile dosedl, stáhl si přes tvář druhý obličejový štít. Daleko odsud v chrámu vládla ve štábní místnosti atmosféra nervózního očekávání. Do hlasů lidí, kteří se snažili vzájemně si dodávat odvahu, občas zaznělo silné zabzučení z obrazovky, zobrazující jeviště bitvy. Na vzdálenějším konci sálu, nad panelem plným blikajících světel, skláněl se mechanik a hleděl na zvláštní displej. Hovořil do mikrofonu připevněného před ústy.
"Velitelé rojů - pozor, velitelé rojů! Z druhé strany stanice jsem zachytil nové signály. Blíží se k vám nepřátelské stíhačky." Luke dostal zprávu ve stejnou chvíli jako všichni ostatní. Vzhlédl k obloze, aby spatřil císařské stroje a pak se znovu věnoval přístrojům.
"Nulová informace. Nevidím nic."
"Pokračujte ve vizuálním pozorování," nařídil Modrý velitel. "Je tu všude tolik energie, že budou nad vámi dřív, než je přístroje zachytí. Pamatujte, že mohou zarušit všechno, jenom vaše oči ne." Luke se znovu otočil a tentokrát spatřil jednoho císařského, jak se řítí za Xplánem. Číslo Xplánu Luke rychle rozpoznal.
"Biggsi!" zařval. "Jde po tobě. Máš ho za sebou… pozor!"
"Nevidím ho," zaslechl odpověď zpanikařeného kamaráda. "Kde je? Nevidím ho." Luke se bezmocně díval, jak Biggsova loď vystřelila vzhůru od stanice s císařským pilotem v těsném závěsu. Nepřátelské letadlo na něho bez ustání pálilo a každý další výboj se zřetelně blížil k Biggsovu stroji.
"Přilepil se ke mně," zněl hlas v Lukově kabině. "Nemůžu ho setřást." Biggs se přetočil, udělal výkrut, v ostré křivce se navracel k povrchu stanice, ale pronásledující pilot byl vytrvalý a nezdálo se, že by se chtěl pronásledování vzdát.
"Drž se, Biggsi," zvolal Luke a zvedl stroj v tak strmém úhlu, že stabilizační gyra zaúpěla. "Jdu na to." Císařský pilot byl tak zaujatý pronásledováním, že si Luka nevšiml. Ten otočil svou loď, aby splynul s šedivým povrchem stanice. Nepozorovaně se dostal pod něho a vklouzl za jeho záď. Elektronická mířidla se srovnala podle pokynů počítače a Luke několikrát vypálil.
V kosmu se ozval jen malý výbuch - nepatrný ve srovnání s ohromnými energiemi, uvolňovanými v palebných stanovištích bitevní stanice. Tento význam měl však zvláštní význam pro tři muže: Luka, Biggse a zejména pro pilota TIE, který se i se svou lodí vypařil.
"Mám ho," zamručel Luke.
"Jednoho jsem dostal! Jednoho jsem dostal," ozvalo se v interkomu. Luke usoudil, že hlas patří mladému pilotovi, jemuž říkali John D.
Ano, to byl Modrý šest, který pronásledoval dalšího císařského stíhače nad kovovou krajinou. Z křídel Xplánu vytrvale vyskakovaly výboje, dokud nepřerazily TIE vejpůl. Listům podobné kovové úlomky se rozletěly na všechny strany.
"Dobrý zásah, Modrý šest," komentoval velitel roje. Pak rychle dodal: "Pozor, máš jednoho za sebou." Mladý muž v pilotní kabině se okamžitě přestal usmívat. Rozhlédl se, ale pronásledovatele nikde neviděl. Něco v blízkosti zazářilo, tak blízko, že začal hořet předek letounu. Pak cosi udeřilo ještě blíž a vnitřek teď už otevřené kabiny zaplavily plameny.
"Trefil mě, trefil mě!" To bylo poslední, co stačil zakřičet, a pak už se ho zmocnilo zapomnění. Modrý velitel, který se držel vzadu o něco výše a stranou, viděl, jak se loď Johna D. změnila v ohnivou kouli. Trochu mu zbělely rty. Jinak se zdálo, že neviděl žádný Xplán vybuchnout, protože to byla jeho jediná reakce. Měl důležitější věci na práci.
Na čtvrtém měsíci Yavinu si největší obrazovka vybrala tuto chvíli, aby zablikala a zhasla, stejně jako John D. Rozčílení

technici pobíhali všemi směry. Jeden obrátil svou strhanou tvář k Leie, veliteli a vysokému bronzovému robotovi.
"Porucha na vysokofrekvenčním přijímači. Oprava bude chvilku trvat…"
"Dělejte, co se dá," odsekla Leia. "Přepněte na audio." Kdosi uposlechl a v několika vteřinách zvuky vzdálené bitvy, prostoupené hlasy jejích účastníků, zaplnily sál.
"Stáhni se, Modrý dva, stáhni se," říkal Modrý velitel. "Pozor na ty věže."
"Těžká palba, šéfe," ozval se hlas Wedge Antillesa, "třiadvacet stupňů."
"To snad není možný," povzdechl Biggs. "Takovou palbu jsem jakživ neviděl!"
"Přidej, Modrý pět, přidej." Přestávka, potom:
"Luku, slyšíš mě? Luku?"
"Jsem ou kej, šéfe," zněla Lukova odpověď. "Mám cíl. Musím ho zaměřit."
"Dole je moc živo, Luku," řekl mu Biggs. "Vypadni. Slyšíš mě, Luku? Vypadni."
"Nech toho, Luku," nařizoval hluboký hlas Modrého velitele.
"Dole je moc zarušený prostor. Opakuju, přeruš akci! Modrý dva, vidíš Modrého pět?"
"Nula," odpověděl Wedge rychle. "Dole je neuvěřitelná palebná přehrada. Mám zarušené skanery. Modrý pět, kde jsi? Luku, jsi ou kej?"
"Dostal ho," hlásil zdrceně Biggs. Pak zvýšil hlas. "Ne, počkat… tamhle je! Vypadá to, že nějakou dostal, ale jinak je ten kluk v pořádku!" Místnost zaplavila úleva. Nejvíce to bylo vidět na tváři nejpů-vabnějšího z přítomných senátorů.
Zatím na bitevní stanici čerstvé síly vystřídaly k smrti unavené a palbou těžkých děl napůl ohlušené posádky.
Nikdo z nich neměl čas se ptát, jak bitva probíhá, a nikomu na tom moc nezáleželo - nemoc, pronásledující vojáky od úsvitu historie. Luke odvážně sklouzl nízko nad povrch stanice. Jeho pozornost upoutal vzdálený kovový výstupek.
"Drž se blízko, Modrý pět," řídil ho velitel roje. "Kam letíš?"
"Myslím, že jsem zaměřil pomocný stabilizátor," odpověděl Luke. "Zkusím ho sejmout."
"Dej pozor, Modrý pět. Ve tvém sektoru je těžká palba" Luke si varování nevšímal a vedl stroj dál k podivně tvarovanému výčnělku. Byl za svou neústupnost odměněn, protože když jej nakrmil palbou, viděl, že vybuchl v úchvatnou kouli superhorkých plynů.
"Mám ho!" vykřikl. "Letím dál na jih na další." Leia tiše poslouchala v povstaleckém chrámu - pevnosti. Zdálo se, že je vyděšená právě tak jako rozhněvaná. Pak se otočila k Threepio.
"Proč Luke tolik riskuje?" Vysoký droid neodpověděl.
"Pozor zezadu, Luku," ozýval se Biggsův hlas v reproduktorech. "Pozor zezadu! Stíhače nad tebou, dotahujou tě." Leia by chtěla vidět to, co jenom slyšela. To by chtěli i jiní.
"Pomoz mu, Artoo Detoo," šeptal si Threepio. "A drž se."
Luke pokračoval v letu, přestože se podíval dozadu a spatřil blízko za sebou předmět, který udělal Biggsovi starosti. Znechuceně se odpoutal od povrchu stanice, opustil cíl a zvedal stroj vzhůru. Nicmé-ně jeho trapič byl dobrý a dál se k němu blížil.
"Nemůžu ho setřást," oznámil. Něco se k oběma lodím řítilo oblohou.
"Jdu po něm, Luku," křičel Wedge Antilles. "Drž se." Luke se nemusel dlouho držet. Wedge střílel přesně a TIE brzy na to zmizel v plamenech.
"Díky, Wedge," zabručel Luke a volně vydýchl.
"Dobrá rána, Wedge." To byl opět Biggs. "Modrý čtyři, jdu na to. Kryj mě, Porkinsi."
"Jsem tu s tebou, Modrý tři," ujišťoval druhý pilot. Biggs kolem nich přeletěl a pálil ze všech zbraní. Nikdo se nedozvěděl, co vlastně zasáhl, ale malá věžička, kterou trefil svými energetickými výboji, byla zřejmě mnohem důležitější, než se zdála. Po velké ploše bitevní stanice proskakovaly sekundární výbuchy, přeskakovaly z jednoho terminálu k druhému. Biggs se už prosmekl nad neklidným územím, ale jeho druh, který ho následoval trochu vzadu, dostal plnou dávku energie, která dole zuřila.
"Mám problém," oznamoval Porkins. "Pomátly se mi konvertory." To bylo slabé slovo. Na jeho přístrojové desce všechno zešílelo!
"Vystřel - vystřel, Modrý čtyři," radil Biggs. "Slyšíš, Modrý čty-ři?"
"Jsem ou kej," odpověděl Porkins. "Udržím ho. Uhni mi trochu, Biggsi."
"Jseš moc nízko," křičel jeho druh. "Vejš, vejš!" S přístroji, které nedávaly žádné informace, a ve výšce, ve které letěl, Porkinsova loď se stala jednoduchým cílem pro jedno z velkých, neobratných děl. Zaúčinkovalo tak, jak si přáli jeho konstruktéři. Porkinsův odchod byl stejně slavný jako krátký. Poblíž pólu bitevní stanice byl poměrný klid.
Útok Modrého a Zeleného roje podél rovníku byl tak prudký a ničivý, že se síly císařských soustředily právě zde. Červený velitel pozoroval tento zdánlivý mír se zachmuřeným uspokojením. Dobře věděl, že nebude trvat dlouho.
"Modrý veliteli, tady je Červený velitel," oznámil do mikrofonu. "Zahajujeme útok. Větrací šachtu jsme našli a označili. Žádná palba, žádný stíhač - zatím. Vypadá to, že aspoň jeden nálet půjde hladce."
"Slyším, Červený veliteli," odpověděl hlas jeho protějšku. "Pokusíme se je tu zaměstnat." Tři Yplány se odpoutaly od hvězd a padaly dolů k povrchu stanice. V poslední chvíli vyrovnaly let a ponořily se do hlubokého kaňonu, jednoho z mnohých, které brázdily oblast severního pólu Hvězdy smrti.
Kovové bašty uháněly kolem nich. Červený velitel se rozhlížel kolem sebe a zjistil, že císařské stíhačky nejsou v tuto chvíli na dohled. Nastavil frekvenci a oslovil svůj roj.
"Tak jsme tady, hoši. Až si budete myslet, že jste blízko, vzpomeňte si, že máte jít ještě blíž, a teprve pak shoďte ten batoh. Všechnu šťávu přepněte na přední deflektory - nehleďte na to, co na vás budou házet ze strany. S tím si teď nebudeme lámat hlavu." Císařští vojáci, kteří byli nasazeni podél příkopu, si teprve teď matně uvědomovali, že jejich doposud opomíjená část stanice je cílem útoku. Rychle zareagovali a vstříc útočícím lodím záhy spěchaly první

energetické výboje. Bylo jich čím dál víc. V jednu chvíli výboj vybuchl poblíž přilétající-ho Yplánu, ale nic vážného mu neudělal.
"Trochu zdivočeli, nemyslíte?" poznamenal Červený dva. Červený velitel reagoval s klidem. "Kolik si myslíš, že tu mají hlavní, Červený pět?" Červený pět, známý mezi povstaleckými piloty pod jménem Pops, kdovíjak odhadl obranu příkopu a současně letěl vstříc houstnoucímu krupobití palby. Přilbu měl tak omlácenou, že byla skoro k nepotřebě. Prošla s ním tolika bitvami, že vlastně neměl právo na přežití.
"Řekl bych asi tak dvacet stanovišť," rozhodl se konečně, "některá na povrchu, některá ve věžích." Červený velitel přijal informaci zavrčením. Nastavil si před tvář mířidla počítačového zaměřovače. Stíhačkou dál pohazovaly výbuchy.
"Zapněte zaměřovací počítače," nařídil.
"Červený dva," ozvala se první odpověď. "Počítač zaměřen. Přijímám signál." V odpovědi mladého pilota bylo znát vzrušení. Ale nejstarší pilot mezi povstalci, Červený pět, byl jak se patří chladný a vyrovnaný. Nicméně znělo to divně, když zamručel napůl pro sebe.
"Je to jasný, ušili na nás boudu." Veškerá palba obránců v okolních stanovištích náhle ustala. Podivné ticho viselo nad příkopem. Kolem řítících se Yplánů se rozplýval povrch stanice.
"Co je to?" zvolal Červený dva a znepokojeně se rozhlížel. "Přestali. Proč?" Pops byl první, kdo správně zhodnotil tuto údajnou nepří-telovu chybu.
"Stabilizujte zadní deflektory. Dávejte pozor na nepřátelské stí-hačky."
"Kápnuls na to, Popsi," připustil Červený velitel uznale. Hleděl na displeje. "Tady jsou. Tři body na dva deset." Mechanický hlas od-říkával, jak daleko ještě mají k cíli, ale blízko to pořád ještě nebylo.
"Jsme tady jak na talíři," poznamenal nervózně. "Musíme to odpískat," řekl starý pán ostatním. "Nemůžeme se bránit a současně jít na cíl." Staré reflexy v něm vzplály, když objevil na obrazovce tři stíhačky TIE, jak se k nim řítí téměř kolmo v přesné formaci.
"Tři, osm, jedna, nula, čtyři," klidně oznámil Darth Vader a nastavil si mířidla. Hvězdy mu uháněly za záda. "Postarám se o ně sám. Kryjte mě." Červený dva měl umřít první. Mladý pilot se nikdy nedozvěděl, co ho zasáhlo, nikdy nespatřil svého kata. I přes všechny zku-šenosti Červeného velitele bezmála jala panika, když viděl svého druha mizet v plamenech.
"Jsme tady dole v pasti. Nemůžeme manévrovat - stěny jsou moc blízko. Musíme se nějak uvolnit. Musíme…"
"Držte se cíle," přerušil ho starší. "Držte se cíle." Popsova slova Červeného velitele posílila, ale stejně nemohl dělat nic jiného než ignorovat blížící se TIE. Vždyť jeho zbývající dva Yplány se stále ještě blížily cíli. Vysoko nahoře Darth Vader si dopřál chvilku radosti, když přestavoval zaměřovací počítač. Povstalecké letouny pokračovaly v přímém směru a nemohly uniknout. Znovu se Vader zkusmo dotkl prstem spouště. Cosi se dotklo přilby Červeného velitele. Palubní desku zaplavily plameny.
"Je zle," zakřičel do mikrofonu. "Dostal jsem ji. Dostal jsem ji!" Druhý Yplán se změnil v kouli vypařeného kovu. Zbytky posledních úlomků se rozlétly příkopem. Tato druhá ztráta už byla na Červeného pět moc. Přitáhl k sobě řídící páku a jeho loď začala stoupat v mírné křivce z příkopu. Vedoucí letky císařských za ním vyrazil.
"Červený pět Modrému veliteli," hlásil. "Jsme pod těžkou palbou. Odněkud se na nás vyhrnuly stíhačky. Nemohu vydržet-"
Přísný, tichý, nelítostný nepřítel se znovu dotkl smrtonosného tla-čítka. První výboje udeřily právě ve chvíli, kdy se Pops dostal dost vysoko, aby mohl zahájit únikovou akci. Zahájil ji ale o pár vteřin pozdě. První energetický paprsek zasáhl jeho boční motor a zažehl uvnitř plyny. Motor se rozpadl a utrhl ovládací a stabilizační zařízení. Yplán zahájil dlouhý, ladný pád k povrchu stanice.
"Jsi v pořádku, Červený pět?" ozýval se z reproduktoru lodi znepokojený hlas.
"Tiree je pryč… Dutch je pryč," vysvětloval Pops pomalu, unaveně. "Pustí se za tebou a v příkopě nemůžeš uhnout. Sorry… teď je to na tobě. Ahoj, Dave…" To byla poslední z těch mnoha zpráv, které veterán kdy podal. Modrý velitel si dal záležet, aby se mu hořkost neprojevila na hlase. Musel překonat smrt svého starého kamaráda.
"Modrá parto, hovoří Modrý velitel. Sraz je v bodě šest jedna. Hlaste všechna křídla."
"Modrý deset Modrému veliteli. Rozumím."
"Tady Modrý dva," hlásil se Wedge. "Blížím se k tobě, Modrý veliteli."
Luke čekal, až na něho přijde při hlášení řada, když vtom mu ně-co zapípalo na palubní desce. Podíval se nazpět. Elektronické varová-ní se potvrdilo - zezadu k němu klouzal císařský stíhač.
"Tady Modrý pět," ohlásil se. Zakýval lodí a pokusil se TIE setřást. "Mám tu problém. Přijdu hned." Navedl loď na kolmý pád ke kovovému povrchu a pak ji ostře zvedl, aby se vyhnul výbuchu obranné palby z bunkrů tam dole. Pronásledovatele se mu však setřást nepodařilo.
"Vidím tě, Luku," povzbudil ho Biggsův hlas. "Vydrž." Luke se podíval nahoru, pod sebe a na strany, ale po kamarádovi nebylo ani stopy. A energetické výboje, jež jeho pronásledovatel vypaloval, se nepříjemně blížily.
"K čertu, Biggsi, kde jsi?" Něco se objevilo, ale ani ne na stranách nebo vzadu, nýbrž skoro přímo před ním. Svítilo to a pohybovalo se to neuvěřitelně rychle. Přímo nad ním to vystřelilo. Zcela zaskočený císařský stíhač si uvědomil, co se stalo až ve chvíli, kdy se mu letoun začal rozpadat. Luke zamířil k bodu setkání. Biggs přeletěl nad ním.
"Dobrý trik, Biggsi. Taky jsem ti to spolknul."
"Začínám se do toho dostávat," poznamenal jeho přítel. Prudce uhnul, aby se vyhnul palbě zespodu. Luke ho viděl přes rameno,jak provádí výkrut na znamení vítězství. "Jen mi ukaž, co mám sundat."

Ukryt za lhostejnou masou Yavinu, Dodonna uzavřel poradu s několika svými hlavními pobočníky. Přistoupil k vysílačce pro dálkové spojení.

"Modrý veliteli, tady je Báze jedna. Před nástupem znovu prověř-te zabezpečení útoku. Držte lidi v záloze pro krytí. Polovinu držte mimo akci pro další útok"
"Rozumím, Báze jedna." zněla odpověď. "Modrý deset, Modrý dvanáct, ke mně." Dvě lodi nabraly výšku a přidaly se k veliteli. Modrý velitel je zkontroloval. S uspokojením shledal, že jsou připraveni k útoku. Pak sestavil další skupinu pro případ, kdyby jeho vlastní selhala. "Modrý pět, hovoří Modrý velitel. Luku, vezmi si Modrého dva a tři. Zastavte palbu a čekejte, až vám dám pokyn."
"Rozumím, Modrý veliteli," ozval se Luke. Pokusil se zklidnit si srdce. "Síla s tebou. Biggsi, Wedgi, ke mně." Tři stíhačky tvořily dohromady pevnou formaci vysoko nad linií palby, kterou si stále ještě vyměňovaly Zelený a Žlutý roj s císařskými protiletadlovci tam dole. Modrý velitel se začal přibližovat povrchu stanice a horizont se před ním rozhoupal.
"Modrý deset, Modrý dvanáct, držte se za mnou a až se ty stíhač-ky objeví, kryjte mě." Všechny tři Xplány se spustily k povrchu, pozvedly se a pak zamířily do příkopu.
Druzi Modrého velitele se propadali dál a dál, až mu připadalo, že je v obrovské šedé prostoře sám. Uháněl ke vzdálenému cíli. Žádná palba ho tu nevítala. Uvědomil si, že se nervózně rozhlíží a znovu a znovu kontroluje tytéž přístroje.
"Tohle se mi nelíbí," zabručel sám pro sebe. Také Modrý deset měl starosti.
"Už bys měl být blízko cíle."
"Já vím. Jsou tu neuvěřitelné poruchy. Nejspíš mi nefungují pří-stroje. Jsem ve správném příkopu?" Najednou se ozvala obrana příkopu a intenzivní pruhy světla se k němu začaly blížit. Těsně cílená palba s útočníky otřásla. Na vzdáleném konci příkopu stála na kovovém břehu ohromná věž. Vyvrhovala ze sebe na blížící se lodě obrovitá množství energie.
"S tou věží nebude snadné pořízení," prohlásil Modrý velitel temně. "Připravte se, a až vám řeknu, přibližte se ke mně." Energetické blesky najednou ustaly a v příkopě opět zavládlo ticho a temno.
"Je to tady," oznámil Modrý velitel. Snažil se nad sebou objevit místo, odkud určitě musel přijít útok. "Pořádně se dívejte po těch stí-hačkách."
"Na displejích blízkého i širšího prostoru nic není," hlásil Modrý deset napjatě. "Je tu moc poruch. Modrý pět, vidíš tam od sebe něco?" Lukovu pozornost poutal povrch stanice.
"Ani známka - počkat!" Zachytil tři rychle se pohybující body. "Támhle jsou. Blíží se od tři pět." Modrý deset se otočil a ohlédl se udaným směrem. Sluneční paprsky se zaleskly na stabilizačních plochách klesajících TIE.
"Vidím je."
"Fajn, je to ten správný příkop," zvolal Modrý velitel. Jeho vyhledávač cílů začal usilovně pípat. Nastavil zaměřovací přístroje a překlopil si mířidla před oči. "Jsem skoro na dostřel. Cíl… se blíží. Na pár vteřin je ke mně nepusťte. Zaměstnejte je." Ale Darth Vader, který padal dolů k příkopu jako kámen, se také připravoval k palbě.
"Držte formaci. Postarám se o ně sám."
První padl Modrý dvanáct, oba motory zasažené. Slabá odchylka v kurzu a jeho loď udeřila do stěny příkopu. Modrý deset zpomaloval a přidával, opile se pohupoval, ale o mnoho víc nemohl ve stísněném prostoru kovových stěn dělat.
"Dlouho je nezdržím. Raději střílej, dokud můžeš, Modrý veliteli - blížíme se k tobě." Velitel perutě s plným soustředěním koordinoval dva kruhy ve svých mířidlech. "Jsem skoro doma. Klidně, klidně…" Modrý deset se zoufale rozhlédl.
"Jsou hned za mnou!" Modrý velitel byl až překvapený svým klidem. Bylo to částečně díky zaměřovači, protože se mohl soustředit na malé abstraktní obrázky a zapomenout na cokoli jiného, uzavřít se před celým nepřátelským vesmírem.
"Už to bude, už to bude…" zašeptal. Pak se dva kruhy spojily, zbarvily se rudě a v přilbě se mu ozval táhlý bzukot.
"Torpéda uvolnit, torpéda uvolnit!" V zápětí i Modrý deset uvolnil svoje rakety.
Oba stíhače ostře nabraly výšku a uvolnily prostor příkopu právě ve chvíli, kdy ho vyplnilo několik výbuchů.
"Zásah! Dokázali jsme to!" křičel Modrý deset hystericky. Odpověď modrého velitele byla ztěžklá zklamáním.
"Ne, ne dokázali. Nedostaly se dovnitř. Explodovaly na povrchu vedle šachty." Zklamání je doslova zabilo, protože přestali dávat pozor na prostor kolem sebe. Tři pronásledující císařské stíhačky se vynořily z uhasínající záře torpédových výbuchů. Modrý deset padl za oběť přesnosti Vaderovy palby. Pak Temný pán poněkud změnil kurs a vydal se za velitelem roje.
"O toho posledního se postarám," oznámil chladně. "Vy dva se vraťte." Luke se snažil rozeznat útočnou skupinu dole v zářících plynech, když v tom mu zazněl v reproduktoru hlas Modrého velitele.
"Modrý pět, tady je Modrý velitel. Nástup na pozici, Luke. Zahaj útok - leť nízko a čekej dokud se nedostaneš přímo na cíl. Nebude to snadné."
"Jsi v pořádku?"
"Mám je nad sebou - ale setřesu je."
"Modrý pět všem modrým," nařídil Luke, "jdeme!" Tři lodi se naklonily a propadly se na sektor příkopu. Nicméně Vaderovi se poda-řilo zasáhnout kořist. Jedním drobným výbojem vyvolal malé, nicmé-ně intenzivní exploze v jednom z motorů.
Jednotka Artoo se plazila dozadu k poškozenému křídlu a snažila se opravit poškozený díl.
"Artoo, vypni hlavní přívod k motoru číslo jedna," nařídil Modrý velitel klidně. Odevzdaně pohlížel na přístroje, které ukazovaly nemožné věci. "Drž se dobře, může to jít ztěžka." Luke viděl, že Modrý velitel je v nesnázích.
"Jsme přímo nad tebou, Modrý veliteli," oznamoval. "Otoč na nula pět a budeme tě krýt."
"Ztratil jsem pravý horní motor," zněla odpověď.

"Půjdeme si pro tebe."
"Zákaz. Zákaz. Zůstaňte tam a připravte se na útok."
"Určitě jsi v pořádku?"
"Myslím, že ano… během minuty se připravte." Ve skutečnosti to trvalo méně než minutu a Xplán Modrého velitele se zavrtal do povrchu stanice. Luke se díval, jak se pod ním rozplývá exploze. Nemusel se ptát, co ji způsobilo. Poprvé si v plné míře uvědomoval beznadějnost situace.
"Ztratili jsme Modrého velitele," šeptal nepřítomně. Ani mu nezáleželo na tom, zda mikrofon přejímá toto chmurné oznámení. Na Yavinu čtyři Leia Organa vstala ze židle a nervózně přecházela po místnosti.
Obvykle perfektní nehty měla zubaté a nerovné od nervózního okusování. Jedině na nich bylo vidět, jak je na tom fyzicky špatně. Její pocity lépe vyjadřoval znepokojený výraz obličeje. Poté, co byla oznámena smrt Modrého velitele, znepokojení a starosti naplňovaly celou štábní místnost.
"Mohou pokračovat?" zeptala se konečně Dodonny. Generál odpověděl s vlídnou odhodlaností:
"Musí."
"Máme ale takové ztráty. Jak se mohou přeskupit bez modrého a červeného velitele?" Dodonna chtěl odpovědět, ale zadržel slova, protože se v reproduktorech ozvalo něco důležitějšího.
"Pojď blíž, Wedgi," říkal tisíce kilometrů vzdálený Luke. "Biggsi, kde jsi?"
"Rovnou za tebou." V zápětí odpověděl Wedge:
"Ou kej, šéfe, jsme na pozici." Dodonna pohlédl na Leiu. Vypadal starostlivě. Vysoko nad povrchem stanice se seskupily tři Xplány. Luke studoval přístroje. Zuřil nad kontrolkou, která nefungovala. V uších mu zazněl jakýsi hlas. Byl zároveň mladý i starý - hlas, jemuž intenzivně naslouchal na poušti na Tatoinu a jednou také v nitru stanice.
"Důvěřuj svým pocitům, Luku." To bylo vše, co mu říkal hlas, tolik podobný hlasu Kenobiho. Luke si zaklepal na přilbu. Nebyl si jistý, zda něco slyšel, nebo ne. Na zkoumání ale nezbýval čas. Před ním se skláněl ocelový horizont stanice.
"Wedgi, Biggsi, jdeme na to," řekl svým průvodcům. "Jdeme na to plnou rychlostí. Nemá smysl nejdřív hledat příkop a pak zrychlovat. Možná že tak necháme stíhačky daleko za sebou."
"Zůstaneme tak daleko za tebou, abychom tě mohli krýt," prohlá-sil Biggs. "Dokážeš se v té rychlosti včas zvednout?"
"Co blázníš?" usmál se Luke klukovsky. "Bude to stejné jako doma v Žebrákově kaňonu." Zahájil sestup k povrchu.
"Jdu s tebou, šéfe," poznamenal Wedge. Poprvé zdůraznil titul. Tři štíhlé stihačky napadly nejvyšší rychlostí zářivý povrch a zrychlovaly do poslední chvíle. Luke proklouzl tak těsně kolem trupu stanice, že jedním křídlem zavadil o vyčnívající anténu. Dokola se rozlétly úlomky kovu. Vzápětí je obklopil ohňostroj energetických výbojů a explozivních střel. Čím hlouběji se propadali do příkopu, tím byl hust-ší.
"Něčím jsme je museli naštvat," uchechtl se Biggs. Dělal, jako by ta smrtelná ukázka energie byla pouhé divadélko k jejich zábavě.
"To je prima," komentoval Luke, překvapený jasným výhledem. "Všechno je dobře vidět." Wedge prostudoval své displeje a nebyl si tak jistý.
"Na obrazovce vidím věž, ale nemohu rozeznat šachtu. Musí být strašně malá. Určitě ji počítač dokáže zaměřit?"
"Měl by," zašeptal Biggs. Luke nenavrhl řešení - měl moc práce, aby udržel kurs v turbolencích, způsobených vybuchujícími výboji.
Pak, jako na povel, obranná palba ustala. Podíval se kolem sebe, ale neviděl žádnou známku, že by přilétaly očekávané TIE. Stáhl ruku aby nastavil mířidla, a pak na chvilku zaváhal. Nakonec ho ale nastavil před oči.
"Dávejte pozor," nařídil svým druhům. "Co s tou věží?" ptal se Wedge starostlivě.
"Starej se o stíhačky," odsekl Luke. "Já se postarám o věž." Letě-li dál. Každou vteřinu se přibližovali cíli. Wedge se díval vzhůru a jeho pohled náhle zmrzl.
"Támhle jsou - nula, tři." Vader právě nastavoval mířidla, když jeden z jeho průvodců porušil ticho útoku.
"Přibližují se příliš rychle - nikdy se nedostanou včas ven."
"Sledujte je," velel Vader. "V té rychlosti nemohou zamířit," tvrdil jeho druhý průvodce s jistotou. Vader studoval displeje a shledal, že hlášení obou pilotů potvrzují. "Než se dostanou k věži, budou muset zpomalit." Luke pozoroval, co bylo vidět v mířidlech.
"Skoro jsme doma." Uplynuly vteřiny a oba malé kruhy se spojily. Prst se mu sevřel kolem spouště. "Torpéda uvolněna. Nahoru! Nahoru!"
Dva silné výbuchy otřásly příkopem. Neškodně zasáhly jednu stranu malého otvoru. Tři TIE stíhačky se vyhnuly rozplývající se kouli ohně a blížily se ustupujícím povstalcům.
"Na ně," nařídil Vader tiše. Luke zpozoroval pronásledovatele ve stejnou chvíli, jako jeho druzi.
"Wedgi, Biggsi, každý jinam - jinak je nesetřeseme." Tři lodi se blížily ke stanici a pak se rozlétly do tří stran. Všechny tři stíhačky TIE se otočily a pustily se za Lukem. Vader vystřelil na bláznivě uhý-bající loď, minul a zamračil se.
"Je kolem něho podivuhodně velká síla. Zvláštní. Postarám se o něho sám." Luke kličkoval mezi obranými věžemi a volil těsnou dráhu kolem vyčnívajících přístavišť, ale všechno marné.
Zbývající stihač se za ním držel v závěsu. Energetický výboj se otřel o jeho křídlo, blízko motoru. Ukázalo se nepravidelné hrozivé jiskření. Luke dělal co mohl, aby zásah vyrovnal a neztrácel kontrolu nad řízením. Stále se snažil zbavit se houževnatého pronásledovatele a zapadl zpátky do příkopu.
"Zasáhnul mě," oznámil, "ale ne moc těžce. Artoo, podívej se, jestli s tím můžeš něco udělat." Malý android se odepnul a začal pracovat na poškozeném motoru. Energetické výboje kolem něho létaly v nebezpečné blízkosti. "Drž se tam vzadu," radil Luke jednotce Artoo. Razil si cestu kolem vystupujících věží.
Jeho stíhač volil klikatou, křivolakou dráhu těsně nad povrchem stanice. Palba zůstávala stejně silná, ať Luke zvolil

jakýkoli směr nebo rychlost. Série kontrolek na palubní desce pomalu měnila barvu. Tři nejdůležitější přístroje se uklidnily a ukazovaly to, co měli.
"Myslím, že jsi to dokázal, Artoo," řekl Luke vděčně. "Myslím ano, tak je to správně. Zkus to upevnit, ať se to zase neuvolní." Artoo odpověděl pípnutím a Luke zkoumal zubaté panorama před a nad sebou.
"Asi jsme taky ztratili ty stíhače. Modrá parto, tady je Modrý pět. Jste v pořádku?" Pohnul řízením a dostal se na chvilku z příkopu, sledován palbou z bunkrů.
"Čekám tady nahoře, šéfe," ohlásil se Wedge ze své pozice vysoko nad stanicí. "Nevidím tě."
"Letím k tobě. Modrý tři, jak jsi na tom, Biggsi?"
"Měl jsem nějaké potíže," vysvětloval přítel, "ale asi jsem je ztratil."
Něco zlověstného se objevilo na Biggsově obrazovce. Pohledem stranou zjistil, že stíhačka TIE, která ho pronásledovala po několik posledních minut, je už zase za ním. Spustil se zpět k povrchu stanice.
"Ne, ještě ne," řekl Biggs ostatním. "Drž se, Luke. Letím k tobě." Z reproduktorů se ozval tenký, mechanický hlas.
"Drž se, Artoo, drž se!" Daleko odsud, v chrámu sloužícím za štáb, se Threepio odvrátil od zvědavě hledících lidských tváří. Luke vyletěl vysoko nad stanici. Přiblížil se k němu další Xplán. Poznal Wedgeovu loď. Zoufale vyhlížel svého přítele.
"Biggsi, jsme tady, připoj se k nám. Biggsi, jsi v pořádku? Biggsi!" Po dalším stíhači nebylo ani stopy.
"Wedgi, vidíš ho někde?" V blízké průhledné kupoli stíhačky se pomalu zavrtěla opřilbená hlava.
"Nic," řekl Wedge do komunikátoru. "Ještě chvilku počkáme. Třeba se ukáže." Luke se rozhlédl. Starostlivě se podíval na několik přístrojů a pak se rozhodl.
"Čekat už nemůžeme. Musíme vyrazit. Asi to nedokázal."
"Hej, mládenci," ozval se veselý hlas, "na co čekáte?" Luke se prudce otočil vpravo právě včas, aby zahlédl,jak ho předhání další loď a zpomaluje těsně před ním.
"Nad starým Biggsem nikdy nelámejte hůl," doporučoval interkom a postavička v předním Xplánu se ohlížela dozadu.

Uřícený důstojník mávající hrstí počítačových výpisu vběhl do ústředního kontrolního sálu bitevního štábu a zastavil se před mužem, studujícím velkou bitevní obrazovku.
"Uzavřeli jsme analýzu jejich útočného plánu, pane. Hrozí nám nebezpečí. Máme zastavit útok, nebo připravit evakuační plán? Vaše loď je připravena." Guvernér Tarkin upřel na důstojníka užaslý zrak. Důstojník se nahrbil.
"Evakuovat!" zahřměl. "V okamžiku triumfu? Brzy zničíme poslední pozůstatky Aliance, a vy tu mluvíte o evakuaci? Příliš přeceňujete jejich šance… a teď zmizte!" Zlomen guvernérovým hněvem se zdeptaný důstojník otočil a vyběhl ze sálu.
"Jdeme na to," oznámil Luke a zahájil sestup k povrchu. Wedge s Biggsem ho následovali těsně za zádí.
"Pojďme - Luku," zazněl mu v hlavě hlas, který už slyšel. Znovu si zaklepal na přilbu a rozhlédl se kolem. Znělo to, jako kdyby někdo mluvil rovnou vedle něho. Nic tu ale nebylo, jen metalické šumění, jak spolu hovořily přístroje.
Zmatený Luke se věnoval řízení. Ještě jednou si po nich sáhly energetické výboje. Neškodně je míjely, zatímco povrch stanice jim narůstal před obličejem. Ale to nebyl důvod, proč Luke najednou pocítil jakýsi neklid. Několik rozhodujících přístrojů začalo znovu ukazovat nebezpečné hodnoty. Naklonil se k mikrofonu.
"Artoo, ty stabilizační prvky se zase musely uvolnit. Zkus, jestli by je nešlo zajistit - potřebuju plnou kontrolu." Malý robot nehleděl na neklidný let, na energetické paprsky a na exploze osvětlující prostor kolem něho a klidně se pustil do opravy škod. Tři stíhače vpadly do příkopu a další neúnavné exploze jimi pohupovaly.
Biggs s Wedgem byli připraveni Luka krýt. Luke se chystal stáhnout zaměřovací štít. Znovu jím projelo to podivné zaváhání. Nakonec si přístroj stáhl přes oči, ale ruka se pohybovala pomalu, skoro jako kdyby její nervy byly ve vzájemném konfliktu. Jak se dalo čekat, energetické paprsky ustaly jako na signál a Luke se nerušeně řítil pří-kopem.
"A máme je tu zase," oznámil Wedge, který spatřil tři císařské stíhačky, jak se na ně řítí shůry.
Biggs s Wedgem začali za Lukem kličkovat ve snaze odvrátit od něho palbu a zmást pronásledovatele. Jeden TIE si ale manévrů nevšímal a neochvějně se k povstaleckým lodím blížil. Luke hleděl do mířidel - pak vztáhl ruku a odsunul je stranou. Po dlouhou minutu uvažoval o vypnutém přístroji a hleděl na něj jako hypnotizovaný. Pak si ho rychle překlopil zpět před obličej a četl na malé obrazovce údaje a změnách vzdálenosti Xplánu a blížícího se ústí šachty.
"Pospěš, Luku," volal Biggs, který právě včas lodí uhnul mohutnému paprsku. "Tentokrát jsou rychlejší. Nedokážeme je dlouho zdr-žovat."
Darth Vader znovu stiskl s nelidskou přesností spoušť. V reproduktorech se ozval hlasitý zoufalý výkřik, který se změnil v poslední smrtelné zasténání masa a kovu. Biggsův stíhač se rozpadl na miliardu zářivých úlomků, které pršely dolů na dno příkopu.
Wedge zaslechl v reproduktorech výbuch. Držel se křečovitě za Lukem a snažil se zahlédnout dotírající nepřátelské lodě.
"Ztratili jsme Biggse," zakřičel do mikrofonu. Luke hned neodpověděl. Oči se mu zamžily. Hněvivě si je utřel. Neviděl dobře na mířidla.
"My jsme dvě střelecké špičky, Biggsi," zašeptal chraptivě, "a nikdy nás nikdo nezastaví." Těsná rána mu lehce zahoupala lodí. Promluvil na zbývajícího druha. Ostře zdůrazňoval každou větu.
"Dotáhni mě, Wedgi. Tam vzadu už nejsi k ničemu platný. Artoo, zkus přidat trochu šťávy do zadních deflektorů." Jednotka Artoo spěš-ně vykonala příkaz. Wedge se přidal k Lukově lodi. Pronásledující TIE zvýšily rychlost.
"Vezmu si velitele," informoval Vader své vojáky. "Postarejte se o toho druhého." Luke letěl o trochu vpředu. Energetické výboje pronásledujících císařských je začaly zblízka obklopovat. Oba muži si střídavě křižovali dráhu ve snaze co nejvíce zmást protivníkovi míření. Na Wedgeově palubní desce vyskočily plamínky a jiskry. Těžce zápasil s

řízením. Jeden malý panel vybuchl a zanechal po sobě roztavený škvarek. Jen tak tak se mu podařilo udržet kontrolu nad lodí.
"Mám tu těžkou poruchu, Luku. Nestačím ti."
"Ou kej, Wedgi, ztrať se." Wedge zamumlal upřímné "sorry" a vyletěl z příkopu. Vader se soustředil na poslední loď před sebou a vystřelil. Luke neviděl bezmála osudné výbuchy, které explodovaly těsně za ním. Neměl ani čas, aby zkoumal dýmající změť zkrouceného kovu nedaleko jednoho z motorů. Malému droidovi ochrnuly paže.
Všechny tři TIE se hnaly příkopem za zbývajícím Xplánem. Byla to jen otázka chvil, kdy se jednomu z nich podaří zasypat prchající stíhačku ochromující palbou. Najednou se pronásledování účastnili už jen dva císařští. Ten třetí letoun se změnil v rostoucí válec rozpadají-cích se zbytků, úlomků a střepů, které švihaly do stěn kaňonu.
Vaderův zbývající průvodce se kolem sebe v panice rozhlížel, odkud útok přišel. Poruchy, které mátly povstalce, však škodily i oběma TIE. Novou hrozbu bylo pořádně vidět až v okamžiku, kdy loď plně zakryla slunce. Byla to corelliánská transportní loď, daleko větší než jakákoli stíhačka, a řítila se přímo do příkopu! Ovšem nechovala se moc jako dopravní loď. Vaderův průvodce usoudil, že její pilot musí být buď blázen, nebo je v bezvědomí. Chvatně pohnul řízením ve snaze vyhnout se srážce. Loď mu přeletěla nad hlavou, ale manévr zanesl průvodce příliš do strany. Dva velké stabilizátory bok po boku letících TIE se střetly. Ozvala se malá exploze.
Pilot neúčelně křičel do mikrofonu. Jeho stroj se řítil k nejbližší stěně příkopu. Nikdy se k ní nedostal, loď vzplála dřív, než se jí dotkla. Na druhé straně loď Dartha Vadera se dostala do nezvladatelné rotace. Přístroje a displeje nedbaly na urputné snahy Temného pána a poskytovaly brutálně pravdivé údaje. Malá loď se zcela vymkla kontrole a rotovala na druhou stranu od zničeného TIE - do nekonečných prostor hlubokého vesmíru. Ať už za řízením dopravní lodi seděl kdokoli, nebyl ani v bezvědomí, ani blázen - nu, možná trochu zdivočelý, nicméně plně při smyslech. Hnal se teď vysoko nad příkopem a udělal otočku, aby mohl dál Luka shora chránit.
"Máš teď klid, chlapče," informoval ho důvěrně známý hlas. "Teď práskni do té věci, ať můžeme domů." Po těchto lehkovážných slovech následovalo souhlasné zavrčení, jež nemohlo pocházet od nikoho jiného, než od obrovitého Wookieho.
Luke se podíval kupolí vzhůru a usmál se. Pak se ale věnoval mí-řidlům a úsměv pohasl. V hlavě se mu cosi ozvalo.
"Luku… důvěřuj mi," žádal ten hlas, potřetí formulující slova. Díval se do mířidel. Šachta nouzového chlazení znovu klouzala do záměrných kruhů jako prve - když minul. Zaváhal, tentokrát ale jen krátce, a odsunul zaměřovací štít stranou. Zavřel oči a cosi si pro sebe šeptal, jako kdyby vedl s kýmsi neviditelným vnitřní hovor. S důvěrou slepce v důvěrně známém prostředí Luke osahal několik kontrolních prvků a nakonec zůstal na jednom. Vzápětí se v reproduktorech ozval znepokojený hlas.
"Báze jedna Modrému pět, váš vyhledávač cílů je vypnutý. Co se stalo?"
"Nic," šeptal sotva slyšitelně Luke. "Nic." Zamrkal a otřel si oči. Usnul? Rozhlížel se kolem sebe a shledal, že je venku z příkopu a míří do otevřeného prostoru. Pohled stranou objevil známý tvar lodi Hana Sola, která ho provázela. Další pohled, tentokrát na palubní desku, mu prozradil, že uvolnil zbývající torpéda. Nevzpomínal si však, že by se dotkl spouště. Jistě to ale udělal. Reproduktory v pilotní kabině ožily vzrušením.
"Dokázal jsi to! Dokázal jsi to!" Wedge to křičel pořád dokola. "Myslím, že ses trefil!"
"Dobrá rána, chlapče," polichotil mu Solo. Musel zvednout hlas, aby překřikl Chewbaccovo nezadržované vytí. Vzdálený tlumený rachot otřásl Lukovou lodí, známka zřejmého úspěchu. Určitě vypálil torpéda, nebo ne? Jen postupně získával sebevládu.
"Jsem rád… že jste to zrovna vy viděli. Teď trochu ustupme, než to bouchne. Doufám, že má Wedge pravdu." Několik Xplánů, Yplánů a jeden ošuměle vyhlížející dopravák pospíchaly pryč od bitevní stanice. Spěchaly ke vzdálené křivce Yavinu. Zmenšující se stanici označovaly plamínky uhasínajících světel.
Namísto ní se bez varování objevilo na obloze cosi jasnějšího než zářivý plynový obr, jasnější než ono vzdálené slunce. Věčná noc se změnila na několik vteřin na den. Nikdo se neodvážil tím směrem přímo podívat. Ten úžasný žár by nedokázaly zmírnit ani několikaná-sobné filtry nastavené na nejvyšší hustotu. Trilióny mikroskopických kovových úlomků vyplnily na nějakou dobu prostor. Prolétaly kolem ustupujících lodí, poháněné uvolněnou energií malého umělého slunce. Zhroucené pozůstatky bitevní stanice budou dohořívat ještě několik dní. Na tuto krátkou dobu budou tvořit nejpůsobivější hřbitovní kámen v tomto koutě vesmíru.

Sotva stíhače přistály a dorolovaly do hangáru v chrámu, kolem nich se nahrnul jásající radostný dav techniků, mechaniků a ostatních obyvatel štábu Aliance. Několik pilotů, kteří útok přežili, už opustilo své lodě a teď čekali na uvítání Luka. Na druhé straně stíhačky čekal menší, ukázněnější zástup. Spočíval z páru techniků a jednoho vysokého humanoidního droida, který se starostlivě díval, jak lidé lezou na otřískaný stíhač a z jeho zádi vyzvedávají ohořelý kovový trup.
"Chudáku! Slyšíš, Artoo?" naříkal Threepio a nakláněl se nad ohořelým robotem. "Slyšíš mě? Řekni něco." Obrátil svůj nemrkavý zrak k jednomu z techniků. "Opravíte ho, viďte?"
"Uděláme, co půjde." Muž si prohlížel roztavený kov, uvolněné díly. "Dostal strašně zabrat."
"Musíte ho opravit! Pane, kdyby mu pomohly některé mé díly, jsem ochoten darovat…" Pomalu se vzdalovali, aniž si všímali hluku a vzrušení kolem sebe. Mezi roboty a lidmi, kteří je opravovali, existovaly velmi zvláštní vztahy. Vzájemně od sebe leccos přebírali a dělicí linie mezi člověkem a strojem byla někdy méně jasná, než by si mnozí byli ochotni připustit.
Centrum této rozesmáté atmosféry tvořily tři postavy, které usilovaly o to, jak si vzájemně co nejvíc polichotit. Jakmile došlo na blahopřání poplácáváním po zádech, bez konkurence vítězil Chewbacca. Luka málem srazil k zemi upřímností své gratulace. Smích, který to vyvolalo, přivedl Wookieho do rozpaků.

"Věděl jsem, že se vrátíte," křičel Luke. "Já to prostě věděl! Kdyby ses do toho nenavezl, Hane, nezbyl by ze mne ani kus prachu!" Solo neztratil nic ze své frajerské sebedůvěry.
"Já prostě nemohl nechat venkovskýho pilůtka, aby se proti tý stanici pustil sám. Navíc jsem si začínal uvědomovat, co by se mohlo stát, a bylo mi z toho špatně, Luku - kdybych ti ji nechal, mohl bych ti přenechat všechny kredity a všechnu odměnu." Do toho všeho smíchu drobná postava. šaty rozevláté, běžela k Lukovi zcela nesenátorsky.
"Dokázal jsi to. Luku, dokázal," křičela Leia. Padla mu do náruče a objímala ho, zatím co jí točil dokola. Pak se vrhla k Solovi a opakovala objetí. Jak se dalo čekat, Corelliána nevyvedla z míry. Obdiv davu najednou Luka unavil. Odvrátil se. Vděčně pohlédl na unavenou stíhačku a pak jeho zrak putoval vzhůru, ke stropu vysoko nad jejich hlavami.
Na vteřinu se domníval, že slyšel cosi jako nejasný povzdech, jako když jeden bláznivý starý muž uvolňoval svaly ve chvilkách pohody. Byl to ovšem nejspíš závan horkého větru z rozpařeného pralesní-ho světa, ale Luke se i tak usmál na to, o čem se domníval, že nahoře zahlédl.

V chrámu bylo mnoho místností, které byly techniky Aliance uzpůsobeny moderním účelům. Pozůstatky trůnního sálu byly však cosi tak čistého a klasicky krásného, že s nimi nic nedělali, přestože zoufale potřebovali prostory. Nechali ho, jaký byl, až na to, že z něho odstranili trosky a tropickou vegetaci. Obrovský sál byl znovu plný poprvé po tisíciletích.
Stovky povstaleckých vojáků a techniků se shromáždily na staré kamenné dlažbě. Všichni se tu shromáždili naposled, než se rozejdou za novými úkoly do vzdálených domovů. Poprvé se shromáždili muži v nažehlených uniformách a nablýskaných zbrojích, aby předvedli moc Aliance. V mírném vánku, který uvnitř vládl. vlály prapory mnoha světů, které povstání propůjčily podporu.
Na vzdáleném konci otevřeného prostoru stála bytost oděná do slavnostního bílého roucha, s chalcedonovou korunou - odznakem úřadu Leiy Organy. Na druhé straně sálu se objevilo několik postav. Jedna, obrovská a chlupatá, dávala najevo, že by nejraději utekla a schovala se, ale její druzi ji přiměli k pořádku. Lukovi, Hanovi, Chewíemu a Threepio to trvalo několik minut, než přešli přes celý sál.
Zastavili se před Leiou. Luke si všiml, že nedaleko sedí mezi hodnostáři generál Dodonna. Nastala přestávka a zářící jednotka Artoo se připojila ke skupině a postavila se vedle zcela užaslého Threepio. Chewbacca nervózně čenichal a dával všemožně najevo, že by chtěl být někde jinde.
Když Leia vstala a zamířila k nim, Solo ho umlčel. Ve stejnou chvíli se sklonily všechny prapory a shromáždění k oslavencům otočili tváře. Leia pověsila cosi těžkého zlatého na Solův krk, pak na Chewbaccův - stálo ji to námahu - a nakonec i na Lukův. Pak dala davu znamení a strnulý řád byl ten tam a všichni muži a ženy a mechanikalové dostali volný průchod vyjádření svých pocitů. Luke zůstal povznesený nad všechen ten jásot a křiky.
Uvědomil si. že si nedokáže představit sám sebe spojeného s budoucností Aliance anebo že by měl podnikat dobrodružné cesty s Hanem Solem a Chewbaccou. Místo toho, ať si o tom Solo mohl myslet co chtěl, se soustřeďoval na zářící Leiu Organu.
Zaznamenala jeho upřený pohled, ale tentokrát se jenom usmála.